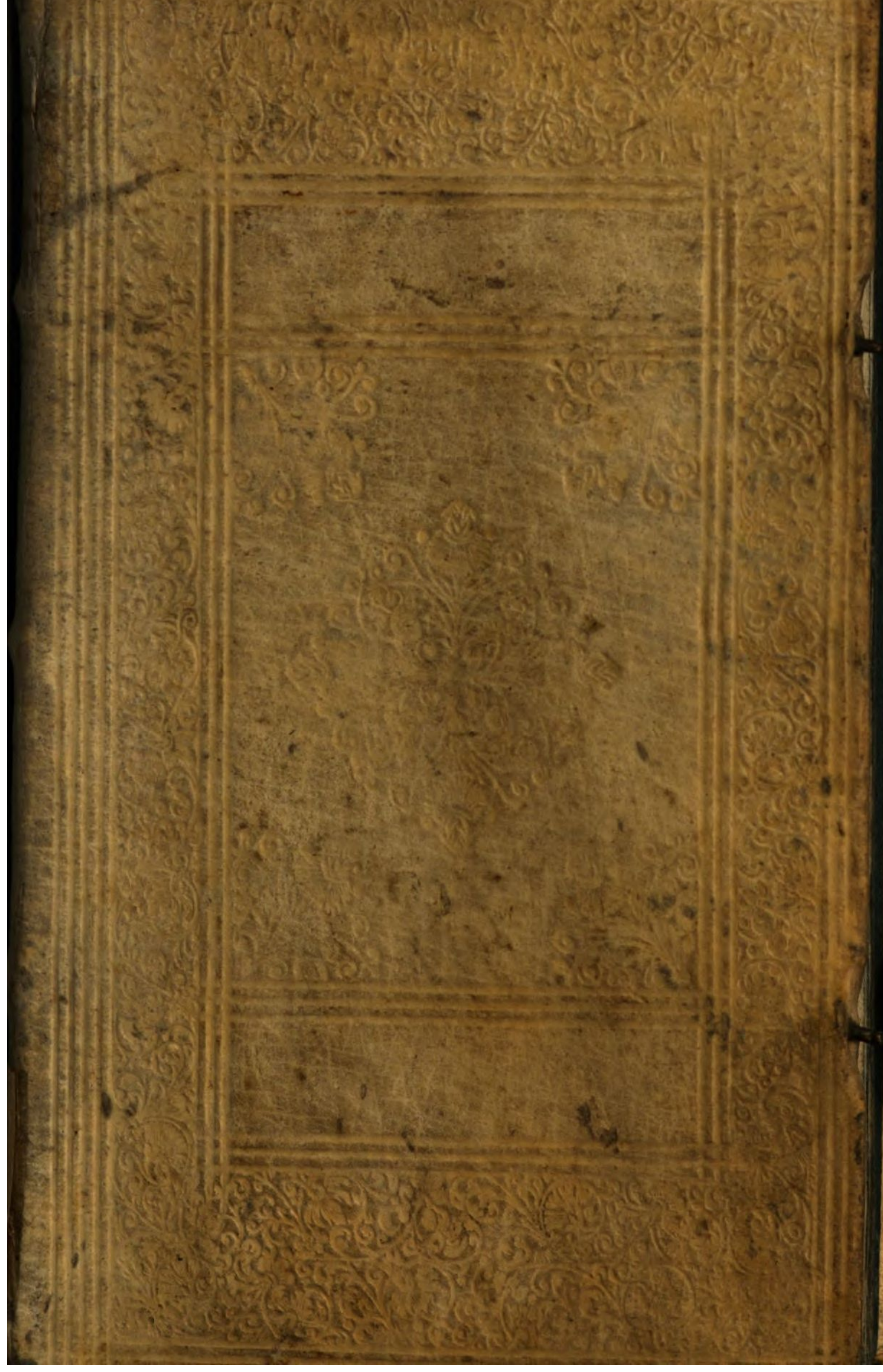

Asc. 433.

JESUS MARIA
JOSEPH.

DIARIUM
EXCERPTUM

Ex Scriptis S. Theresiæ,
magnæ Spiritus Magistræ.

Utilissimum illi,

Qui desiderat proficere in vitâ
spirituali.

Scriptum

à

R. Sacerdote

JOANNE ZUCHETTI,

Nunc latinitate donatum

à

THEOPHILO MARIANO.

FRANCOFURTI,

prostat apud Joannem Adol-
phum, Bibliopolam Norimbergens.

Anno 1715.

GLORIOSO VIRGINI
DIVO
JOSEPHO,
PATRI NUTRITIO,
ET TUTORI JESU
FILII MARIAE. &c.

*Non timuit, Domino lapidem sacrare, Jo-
cobus:*

*Cur ergo, pagellas hasce sacrare tibi?
Si tamen arridet lapis? ah! cor accipe nostrum,
Par lapidi: inscriptus cui tuus insit amor.*

*Terra, quæ non colitur, etsi fertilis sit, pro-
ducat spinas & tribulos. Ita sanè se ha-
bet intellectus humanus, qui, nisi exercea-
tur piè, proferet pro virtutibus vitia.*

*Misericordias Domini in æternum
cantabo.*

Ad
LECTOREM
THEOPHILUS MA-
RIANUS.

*X Nova Zembla recens
advenio, cui & zonam
torridam & temperatam
dolendô ausu immigrasse
magno animi dolore vidi. Hoc ani-
gma paucis expedio: Septentrionalis
& frigidissima regio est Nova Zem-
bla, suoque situ à sole longè remoto
perpetuum ferè, acerbissimumque gelu
patitur; quô proinde fit, ut iis in parti-
bus non nisi spinosa dumeta, zizaniæ
multum, & sterile lolium copiosè re-
perias, frigeat porro ibidem ob solis re-
cessum*

cessum & falcifera Ceres, & genialis Bacchus, nihilq; nobiliorum fructuum ferax cæteroquin, & benigna mater natura, obstante brumali rigore, progerminet.

O Sol Justitiæ, divine ardor! quàm longè à te remota sunt frigida ingratorum mortalium pectora? quô eheu! pestiferò algore, non Europa duntaxat, sed, si à potiori denominatio fiat, totus laborat orbis. Verùm tremendè Regius Psaltes Ps. 72. Qui se, ardentissime Justitiæ Sol, à te elongant, peribunt. Ratio hujus in aperto est: gelidus etenim animorum torpor non sinit, ut hæc brumalia corda sanctos virtutum fructus ferant, sed ubertim damnata vitiorum lolia; quæ, nî tempestivè resipiscant, in ardoribus sempiternis glacialia sua opera, ideoque infructuosa, eternùm deplorabunt!

Si præsentem orbis statum penitus intueor, video incidisse nos in ea tempora,

pura,

pora, de quibus eterna veritas *Matth.*
24. inquit: Quoniam abundabit
 iniquitas, refrigescet charitas
 multorum. Quotiescunque enim
 mortalium vivit, qui eliminatis ad Ga-
 ramontes & Indos gelidis peccatorum
 affectibus, Deo totus ardeat? ubi ille,
 qui seriò pensitet, se nullis suis meritis,
 sed ex solo amore divino, ac immensâ
 ipsius benignitate ex nihilo educum,
 immortalî animâ ad ipsius Dei imagi-
 nem donatum fuisse? Quis repetit se-
 cum, se ex liberali manu Dei quotidie
 ali, vestiri, innumeris, iisq; quotidia-
 nis beari gratiis? animalia bruta reda-
 mant alentem, & cognoscunt benefici-
 um, tu ratione præditus, gratiis & be-
 neficiis à bonitate divinâ janè obru-
 tus, tam algidè isthæc perpendis, &
 amanti te calidè benignissimo Deo tam
 frigide rependis gratias? O indigna &
 abominanda indignæ creaturæ ingra-
 titudo!

Ulterius, quis altâ mente agitat, se, dum ob protoplasti flagitium supernaturalis illius & incomprehensibilis beatitudinis porta infelici mortalium successioni penitus occlusa fuit, ab incarnata misericordia reſeratis foribus nunc capacem esse æternæ gloriæ, dum sacratissimi sui sanguinis purpurâ ad ultimam usque guttam effusâ, & toleratis pro te infandis doloribus, opprobriis ac contemptu, gelidissima ingratitude, æstuans te redemit Amor?

Qui tandem profundè revolvit animo, & dignè misericordias Domini decantat, qui, dum peccantem momentò ad stygios ignes in desperatione sua scelera perpetuò defleturum jure meritò præcipitare posset, ei tamen vitam protrahit ad agendam pœnitentiam, in evidens signum summi amoris & misericordiæ.

Si ergo tot amoris divini testimonia te convincunt, cur ingratis tui gratiarum

tiarum Patris, amantissimi Dei tam raro meministi?

Hujus gravissimi mali tanto cum præjudicio animæ tuæ causa est, tuus in hæc terrena cæcus amor, nimia in mundi vanitates effusio, & prava consuetudo præsentia tantum, tam fluxa, & brevi peritura imprudenter amandi: hæ, respectu cælestium, nugæ animam tuam fascinant, ab amore divino abripiunt, & salutis tuæ dubium reddunt.

Considera hujusmodi hominem terrenis ac caducis immersum, si mentio fiat contagionis cujuscumque, vel vicinæ mortis, si mente cogitet, quàm tremendam divinus Judex in peccatores sit dicturus sententiam, si seriò ruminet horrorem pœnarum tartarearum nunquam finiendarum, quàm incipiet trepidare, expallescere, & ob frigidum Dei amorem gelidâ formidine concuti! si tali injuria infligatur, aut nimis

) 4

super-

superbo animo contrarium quidpiam ingeratur, quàm sine morâ fulminet, quàm repente exæstuet, & vix non in Megaram efformetur: ubi è contrario calescens amore Dei anima ad suum statim Redemptorem confidenter se vertit, dicens, si Tu meum (omnia) amantissime JESU pro me abjectissimo terræ vermiculo & peccatore tot opprobria, tot dolores, & crucem sparso pretiosissimo tuo sanguine patienter tulisti, & ego factas mihi injurias cum tua cœlesti gratia serenô animô feram: fit exinde, ut pacato animo cum consolatione injurias devoret, ubi destitutus calore divino ex insano animi motu vix non delirat, & in plures partes dissilit. Justa non amantium DEUM flagella!

Sed opponis. Res meæ domesticæ magnâ premuntur inopiâ, cogitque summa paupertas acerbo sudore, &
con-

continuo manuum labore pro me ac
 meis viduum quærere : non ergo pos-
 sum religiosi adinstar divinis perpetuò
 vacare , neque teneor tanto cum rigo-
 re cœlestia jugi memoriâ meditari.
 Alii opponunt , magnorum me Princi-
 pum & serenissimæ aulæ negotia tan-
 toperè fatigant , ut moraliter impossi-
 bile sit , duobus dominis servire ; nec
 video ullam legem ad tantos me rigo-
 res obligantem &c. Frivolæ huic
 objectioni paucis respondeo , me non
 esse tam rigidum censorem , ut ad reli-
 giosi leges te obligare , & coardare
 velim. Sed oro , vis ne salvus fieri ?
 Ita. Visne media salutis tuæ servien-
 tia in te suscipere ? non minus ita.
 Audi ergò tuum Salvatorem pro tua
 salute Matth. 6. docentem : Quæri-
 te primùm regnum Dei & justi-
 tiam ejus , & hæc omnia adjici-
 entur vobis. Si bonus Christia-
 nus es , evigilans præter humilem

gratiarum actionem totum ante omnia te Deo committe, omnibus tuis actionibus gloriam & amorem divinum præpone: sub ipsis actionibus tuis, quis prohibet locò nugarum detractorum & sordidorum non rarò discursuum (prout fieri solet) pia ad amantissimum Numen quandoque suspiria dirigere, gratiarum te matri, tuis patronis, nec non Angelo custodi humillimè commendare, & ita vivere solent non frigidi, sed calidi amore divino Christiani. Satiùs est cum paucis benè vivere, benè mori, & filium esse æternæ gloriæ, quàm cum multis periclitari, aut penitus pessum ire. Non dubita, amantes Deum suos labores etiam temporales majori sedulitate & felicitate absolvent, quàm immemores Dei, ubi bona conscientia ingens ipsis convivium est, ipsorumque mentes supernaturali aliquâ consolatione serenat. O quanto solatio hi muniti gratiâ divinâ sensim æternitati illabuntur, ubi frigida corda frigido sudore horrent, quæcunque sapiunt æternitatem.

Deinde, si tot hostium tela te unum petant, unde præsidium? Si mundus cor tuum suis deliciis titillet, si fomes peccati etiam post puritatem baptismi à primis parentibus afflictæ mortalitati relictus, fortiter urgeat, si Plutonis mille astus & lenocinia te oppugnatum eant,

eant, quomodo resistes sine scuto di-vini amoris? Succumbes, & victas dabis manus tot hostium insultibus, si Numinis tui memoria desit, si gratiâ ipsius non roboratus bellatum eas, conclamatum, prô dolor! de tua salute. Redè regius Vates Ps. 9. Non est Deus in conspectu ejus, inquinatæ sunt viæ illius in omni tempore. Et quis scit, an succumbenti Deus cæteroquin purissima misericordia pœnitentiæ tempus daturus sit? quis novit, an non in te dicta sint Apostoli verba 1. Thess. 5. Repentinus eos superveniet interitus. Quis scit, an non Justitia di-vina ob offensionem personæ infinitæ dignitatis gladium in te nulla salutis animæ tuæ media acceptantem extrahendo in Acherontis piceum, flebilemque lacum te inopinato præcipitatura sit? ubi sine ullâ evadendi spe ingemisces æternum, dolorumque immensâ magnitudine nunquam cessaturorum oppressus, maledices Deo, parentibus, & horæ nati-vitatis tuæ! tremendum est assertum Job. c. 21. Ducunt in bonis dies suos, & in puncto (dum minimè timent) ad infernum descendunt. O miserabilem tragœdiam! Mi Christiane tandem sequere rationem, stude salutis æternæ tuæ. Æternitas est, eheu! æternitas est, de quâ agitur!

Sed

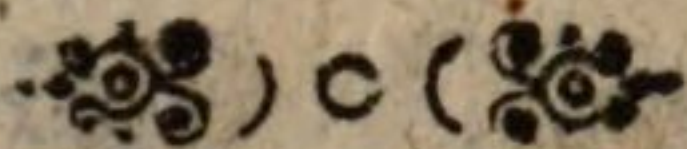
Sed binæ oppositiones mihi etiamnum solvenda restant. Ais, non teneor ad consilia, neque ad illa, quæ vim præcepti non habent; nimium scrupulosi sunt, qui novas obligationes inducere volunt &c.

Ex centro cordis tibi compatior improvide argumentans: an nescis effatum Davidis Ps 124. Declinantes autem in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem. Certè teneris in consciâ procurare salutem animæ tuæ: Jam sunt aliqua non magni momenti, neque de consilio, neque de præcepto, quæ tamen tuam animam in peccata regulariter pertrahunt; nisi æternum perire velis, teneris istiusmodi occasionibus abstinere. Ita præcipit incarnata veritas Marci. 9. Si scandalizaverit te manus tua abscinde illam. Bonum est tibi debilem introire in vitam, quàm duas manus habentem ire in gehennam, in ignem inextinguibilem, ubi vermis eorum non moritur, & ignis non extinguitur &c.

Amantissime lector, quàm immensus numerus damnatorum jam in ardoribus gehennæ deplorat suam laxitatem, & luget sine fine insipientiam suam ob imaginariam suam sapientiam. Ex imaginatione nullius obligationis fraude demonis devenerunt sensim

*in pejora , ubi tandem per laxa ad nimiam dolorum infernalium arctitudinem prolapsi sunt. Melior est humilis demissio , quàm do-
cta laxitas & vana imaginatio !*

*Alii insano utuntur argumento, dicunt-
que alios à Deo gratiâ præditos, ut benè &
industrie laborent pro salute animæ suæ, se
autem neutiquam tali à Deo favore dona-
tos esse, ut tam ardentè agant pro Deo &
anima sua. O furorem insanum, vix non
dixerim hæreticum ! quasi verò de fide cer-
tum non esset, Deum dare omnibus afflu-
enter. Jac. i. Ipseque Salvator purissima
veritas non affirmaverit Lucæ ii. Omnis
qui petit accipit, & qui quærit invenit &
pulsanti aperietur. Et tu miserum nihil su-
perbe homo Deum difficilem & immisericor-
dem fari præsumis ? sanè dignus stygio es ro-
go, qui benignissimum Numen tam horren-
dè laceffis ! Incomprehensibilis Bonitas crea-
turæ debitâ submissione roganti quidpiam ne-
garet ? defectus à te dependet injuriosa crea-
tura, non comitaris tuas preces actionibus
tuis, te siquidem inordinate amas, tua desi-
deria bruti animantis adinstar fœdè sequeris,
sordida solatia tua non relinquis, & pravas
easque nocivas consuetudines tibi aggluti-
natas pertinaciter amplexaris, & sic tuâ ma-
litiâ*

8. *Virum Æthiopem potentem Reginae Candacis Æthiopum ex atra sua in candidum catholicam fidem induxit, nisi lectio sancta librorum, explanante Philippo divinitus immisso.*

Ecce hic habes libellum foliis quidem parvum, sed divinam doctrinam reveram magnum; quippe omnia ex cœlestis illius & Deo ardentis Virginis S. Theresiæ scriptis pro singulis anni diebus excerpta sunt: hæc usque adeo Dei amans fuit, ut illud semper egerit, quod perfectius esset, cederetque ad majorem Dei gloriam. Nil hic metue gelidæ doctrinæ, sed potius animi in Deum ardentis argumenta mirare, siquidem Angelus innocentis virginis cor flammante sagittâ transfodit; quapropter omnia Dei amore calentia hic reperies. Vale benigne lector, hunc libellum sedulò lege, & Deum pro me peccatorum frigidissimo ardentem ora.

JESUS

JESUS MARIA JOSEPH.

1. Januarii.

Emper vidi, & multoties experta sum, quod ad placendum Deo, & ut magnas nobis conferat gratias, eundum sit per sacratissimam humanitatem Jesu Christi. Abhinc itur secure.

Non potes nobilius exemplar benè & Christianè vivendi reperire, quàm inspiciendo & considerando vitam Christi.

Omnia offer æterno Patri, simul cum meritis Christi filii sui.

Omnia opera quæcunq̃ue facis dirige ad Deum, illa Ipsi offerendo: pete insuper à Deo, ut cedant ad majorem Ipsius gloriam & honorem,

Quinquagesies quotidie offer teipsum Deo, hoc age ardenti fervore & amore in Deum.

2. Januarii.

O Anima mea! sereno animo admitte, ut fiat voluntas Dei tui. Hoc tibi congruit.

In hoc decipimur, quia non penitus nos immergimus dispositioni & voluntati divinæ, quæ infallibiliter scit, quidnam nobis proficuum sit.

Plus lucrari non potest anima Christiana, quàm si in omnibus faciat & expleat voluntatem divinam.

O amantissime Deus, non me puni, neque confer id, quod volo & desidero, si tuus amor (qui semper in me vivat) illud non approbet.

Si mi Deus! velles mihi coeco, quæ mea prava amant desideria, conferre, periculosum inirem iter, essetque de meâ salute clamatum.

3. Januarii.

Illi, qui non utuntur oratione mentali aut qui non meditantur, quantâ difficultate Deo serviunt? ubi è contrario in exercentes

centes orationem mentalem Deus suaviter influat, datque illis pro medico labore consolationem, ut omnes adversitates prompto animo ferant.

Ad magnas à Deo recipiendas gratias porta est oratio, quâ clausâ, non video, quidnam obtinere possis.

Consideratio præceptorum, & cognitio sui ipsius panis est quotidianus, quem in omnibus nostris actionibus sumere debemus, unâ cum oratione. Omnia tamen cum mensurâ.

4. Januarii.

IN infirmitatibus aliisque occupationibus vera reperitur oratio, quando anima sincerè Deum amat, offerendo Ipsi omnia, cogitando justè nos pati, & conformando nos per omnia cum Deo nostro.

Modicâ sed probâ cogitatione & diligentia reperuntur multa bona, si Deus in tribulationibus nobis aufferat tempus, sive occasionem orandi.

Si anima sibi vim inferat ad orandum vincatque difficultatem, quam experitur, tandem majori quiete & consolatione gaudebit, quam, dum quandoque promptitudinem ad orandum sentit.

5. *Januarii.*

Nil minus, quàm humilitas est, non cognoscere dona & gratias à Deo nobis collatas : Si enim non agnoscamus nos omnia bona à bonitate supremi numinis accipere, nunquam excitabimur ad illum amandum.

Accuratè ruminemur, omnia dona & gratias ex sinu Summi Dei sine nostris meritis in nos fluere. Monstremus igitur nos gratos benignissimæ majestati divinæ.

Bonum est, cum timore sui ipsius omnia sua peragere, neque ullatenus sibi fidere ad eundo occasiones, ubi periculum est offendendi Deum : & hoc valde necessarium est, usque dum in hominem perfectum, multaque virtute prædictum evadas.

Avertendo oculos ab occasionibus sceleratis, confestim anima se vertit ad amandum Deum.

6. *Januarii.*

Quotiescunq; sacratissimam sumes Eucharistiam, roga Deum gratiam aliquam, per illam ingentem misericordiam, quâ in animam tuam venire dignatus est.

Certum est, quod, dum videmus nos esse gratiâ Dei locupletes, si verè cognoscamus

mus

mus nostram miseriam & vilitatem sine Deo,
plus inde simus accepturi utilitatis & veræ
humilitatis.

Si cum Deo nostro agamus candidè, &
Christianâ simplicitate desiderando illi soli
placere, & neutiquam hominibus, bonitas
divina suppeditabit nobis vires ad vincen-
das omnes tentationes vanæ gloriæ.

Totum bonum orationis fundatum su-
per humilitatem, est cognoscere & amare
Deum, qui nobis donat, & facit gratias.

7. Januarii.

Impossibile est secundum naturalem no-
stram debilitatem erigere animum ad res
sublimes, si non agnoscamus nos indigere
favore Dei.

Difficulter despiciet omnes mundi vani-
tates ille, qui non aliquo modo pignus habet
& notitiam rerum alterius vitæ.

Non benè poteris obtinere contemptum
tui ipsius, aliisque sublimibus & perfectis
clarefcere virtutibus sine pignore amoris
Dei erga te, & sine viva fide.

Abstrahe cor tuum ab omnibus mundi
fallaciis, & ferventer Deum quære, sine o-
mnino dubio invenies illum.

8. *Januarii.*

ET si toto vitæ tempore duraret ariditas tua in res coelestes, nihilominus nunquam intermitte orationem, nec permitte cadere Christum cruce gravatum. Veniet tempus, ubi benignitas divina liberaliter omnia refundet.

Ariditate supradicta, aliis multis tentationibus Deus probat suos amantes, ut sciat, an possint bibere calicem passionis, & succollando portare crucem Christi: his toleratis, dicat illos abundè thesauris suis cælestibus.

Unica hora, quâ Deus sua consolatione animam beat, exsolvit omnes difficultates, quas longo tempore in oratione passi sumus.

9. *Januarii.*

Dum Redemptor ait, tolle crucem tuam & sequere me, non habet, quod titubet, qui desiderando placere Deo, sequitur Ipsius consilia.

Fiamus omnes sanctè stulti ob amorem illius, qui propter nos vocatus fuit, & tractatus à Judæis ut stultus.

Qui odit vitam, & nihili facit gloriam humanam, non timet dicere veritatem, illamque

que defendere pro gloria Dei: insuper nihil curat an lucretur an perdat? quia cum omnia propter Deum verè periculo exponat, nec unum æstimat, nec alterum.

O magnam libertatem! censere inter mancipia illum, qui vivit & agit juxta leges perversi hujus mundi.

10. Januarii.

Nemo orationis studio deditus terreatur, si cadat: quippe si pergat ardentè orare, credat, quòd oratio ipsum ereptura sit è malo, & conductura ad portum lucis.

Anima, quæ ex imaginariâ humilitate orationem intermittit, ita se habet, quasi in infernum seipsam præcipitaret: neque indiget dæmone ad infernum illam ducente.

Callet diabolus, quod anima in oratione perseverans, elabatur è manu & potestate diabolica, & quod constantia in oratione, quamvis fraude mali genii cadat, ipsam per bonitatem divinam iteratò sit ad servitium Dei manu ductura.

11. Januarii.

Ingens misericordia Dei est, si cuipiam det gratiam & animum, ut se resolvat ad procurandum totis viribus bonum amoris

fui: quia, si perseverat, (nemini autem Deus denegat hanc gratiam) divina Majestas talem capacem facit, & sensim disponit animum, ut tantum bonum obtineat.

Sunt aliqui tam pusillanimes, ut putent sibi nimis grave, & quasi impossibile fore, si relictis corporis commoditatibus Spiritui vacare debeant. Salvator noster amicus est cordium generosorum, dummodo humilia sint, & totaliter suis diffidant viribus.

12. Januarii.

HAc excellentia gaudet virtus humilitatis, ut si opera humana comiteretur, nunquam reddat animam amarore affectam.

Sapientia infinita Dei pluris facit modicum humilitatis studium hujusque exercitium, quam omnem mundi scientiam.

Humilitas verbum æternum in purissima virginis viscera traxit. Et nos pariter humilitate incarnatum Deum in animas nostras trahamus. Profundè humilis utique validius illum ad se attrahet, minus humili.

Vera humilitas haud parum in hoc consistit, ut nimirum anima promptissima sit, omnia æquo ferendi animo, quæcunque dispositio divina illi impositura est: deinde
si omni

si anima indignam se censeat nomine servi Dei.

13. *Januarii.*

FRustranea est omnis industria humana, si divina Majestas aliquid determinaverit, aut sibi reservaverit.

Si Deus vult, ut intellectus humanus naturali suâ potentia non agat, sic ei lucem suam cælestem elargitur, ut suspensus maneat, stupeatque attonitus ob divinam illuminationem, ad quam nullâ nostrâ diligentiam pertingere valemus, cum imaginaria nostra diligentia nos potius in deterius & in proprium damnum conijcere possit.

Quantumvis verum sit, aliquas easque magnas dari gratias benignitate divinâ iis quibus vult, attamen, si amaremus Deum, sicut ille nos amat, omnibus illas elargiretur.

14. *Januarii.*

AD acquirenda plura merita, & declinandum jacturam animæ suæ, secura via est, obedientia, & observatio legis divinæ ad litteram.

Ad non incurrendas diaboli technas, salubre medium est, obedire, & custodire animam suam ab omni offensione divinâ.

Nequit diabolus animæ repræsentare

quidquam, quod operetur in ea pacem, quietem & utilitatem præsertim tribus in rebus alti gradus: nimirum in notitiâ magnitudinis Dei, notitiâ sui ipsius & humilitate, ac contemptu rerum terrenarum, nisi hæ applicari possint ad obsequia Dei.

Si fueris humilis, & bonam habueris conscientiam, non poterit tibi dæmon quidquam inferre damni.

15. Januarii.

Veram unionem cum Deo benè cum gratia divina obtinere possumus, si totis viribus nitamur voluntatem nostram per omnia conformare cum voluntate Divinâ.

O quantum desideranda est hæc unio? fortunata anima, quæ illam obtinuit. Vivet enim etiam in hac vita pacificè ac quietè, nullusque casus illam affligere potest, excepto, si videat periculum perdendi Deum aut offerendi bonitatem Divinam.

Si oratione anima pertingit ad hanc unionem, Deus dat ipsi gratiam, ne sit negligens in observatione mandatorum divinorum.

Semper oportet vivere cum timore, & unitum esse Deo, nec credere proprio intellectui valde fallibili.

16. Januarii.

Non possumus linguam nostram, si versamur in societate, melius applicare, quam si effluamus in laudes Dei, ad quod quàm plurimæ nos rationes obstringunt.

Discursibus fervorum Dei Christus semper est præsens, cui plurimùm placet, si homines de divinis discurrant.

O mi Jesu, quantâ consolatione perfunditur anima, quæ tota tuo ardet amore? quam magni faciendus hic amor? hercle, omnes bonæ animæ hoc sacro igne ardere desiderant.

Omnibus tuis conversationibus stude spirituale aliquid immiscere; quô fiet, ut multa verba otiosa, & murmurationes intermittantur.

Cum omnibus loquere moderatâ hilaritate,

17. Januarii.

Bonitas divina major est omnibus præceptis, quæ committere possumus, nec recordatur ingratitude nostræ, si verè poenitentes ad ipsius amicitiam redire cupiamus.

Ante omnia totis laboremus viribus, non offendere divinam majestatem, cujus
miseri-

miseriordia condonantis nobis præcepta infinita est.

Quotiescunque memor es redemptoris tui, recordare amoris ipsius, quò tantas nobis contulit gratias : O quantum amorem monstravit Deus dando nobis tale amoris pignus : amemus illud toto corde ; namque ex amore hauritur amor.

Beatus ille, qui Deum ardenter amat, studetque illum semper fovere in corde suo.

18. Januarii.

NOtorium est, sine auxilio divino nos neque unam salubrem cogitationem elicere posse.

Nemo suis fidat viribus, præsertim si firmiter proponat, se nunquam amplius offensurum divinam majestatem : recurrat ergo ad auxilium divinum, cum omnis nostra confidentia fundanda sit in Deo.

Confidentia tui ipsius, etsi videatur securæ, plus timoris requirit, beatus enim homo, qui Deum timet.

Magnum experiemur vigorem, orando Deum, ut nobis conferat gratiam Ipsum non offendendi.

Quando Deus gratiis suis influit, omnia facimus meliori, ac faciliori modò.

19. Janua-

19. Januarii.

PAUCÆ animæ gratiâ gaudent altæ contemplationis quæ prius non sunt exercitæ calamitatibus, morbis persecutionibus, necum murmurationibus. Unicum præmii seu consolationis divinæ momentum, quò Deus etiam in hac vitâ suos beat, exsolvit omnes adversitates, quas homo in ea sustinere potest.

Si negotia tua, persecutiones, & miseriæ te non sinant quiescere, aut si animam tuam aridam esse advertis, Redemptor tuus auxilio tibi erit, considerando illum ut hominem, insimul infirmitates ipsius ac dolores, associa te amantissimo viro dolorum, & perfer dura quæque cum illo.

Felices ærumnæ, quas etiam in hoc mundo tanto cum scenore Deus refundit.

Beatum est, amplexari crucem amantissimi salvatoris.

20. Januarii.

TAMETSI eò ascendat anima, ut in oratione amplas à Deo suscipiat gratias, non ideo suæ fidat virtuti, facile enim cadere potest, nec uliatenus exponat se periculosis occasionibus.

Omnia

Omnis vita humana plena est insidiis, dolis & fraudibus: O beatam animam, quam Deus illuminat ad cognoscendam hanc veritatem.

Dum anima etiamnum est unita corpori, etsi quis polleat magnâ perfectione, subiecta tamen est suis miseriis in hac terra.

Animæ humili, quæ indignam se censeat gratiâ divinâ, cacadæmon nocere nequit.

21. Januarii.

Summi sunt pretii gratiæ divinæ, quæ veniunt post ariditatem Spiritus, multasque alias calamitates: nam antequam Deus illas impertitur, vult, ut experientia videamus misérias nostras, ne incidamus in ruinam Luciferi.

Confidamus bonitati divinæ, quæ nunquam suos deserit amicos: claudamus oculos ad videndum, & discurrendum, cur tantum devotionis largiatur illi, qui modico tempore Ipsi servivit & non mihi, qui tot annis fideliter Deo famulatus fui.

Amor divinus non consistit in lachrymis, neq; in consolatione & Spiritus teneritudine, sed in servitio Divino, in iustitiâ, fortitudine mentis & humilitate.

22. Januarii.

Non te afflige, neque mœrore contabefce, si ariditas Spiritus, inquietudines & diversæ ac improbæ cogitationes animum tuum pulsant, nam qui plenam desideras spiritus libertatem, à manu divina debet omnia ridenti animo suscipere.

In omnibus utere discretionem, & fiducia in Deum, nec vilipende desideria tua bona; sed totam in Deo confidentiam habeto.

Multum ad perfectionem præstat, esse magnanimum ad res arduas producendas; quamvis enim anima non statim sumat à Deo vires ad generosè volandum, aget tamen cum fructu aviculæ ad instar, quæ primâ lanugine etiamnum invalida volat, statimque fatigata quiescit, donec paulatim plumis roborata generosè volatum prosequatur.

23. Januarii.

Omnis defectus ex parte animæ se habet, quod non statim & perfectè vero Dei amore gaudere possit, qui amor Divinus cornu copia est omnis solidi boni.

Si depositâ somnolentiâ disponderemus nos ad tradendum Deo totos quantos, pro-

ut

ut fecere sancti, brevi assequeremur ingens bonum amoris divini.

Quia nostros affectus non integrè offerimus Deo, nec nobis confertur totus divini amoris thesaurus.

Benignitas divina fervidis precibus exoranda est, ut saltem guttam nobis elargiatur divini sui amoris, etsi omnibus ærumnis & adversitatibus mundi emenda esset.

24. Januarii.

TOtum orationis ædificium est fundamentum in humilitate; & quantò sumus viciniore Deo, tantò in nobis augeri debet virtus humilitatis; aliàs omnia sunt perditæ, & in fumum resolvuntur.

Absolute credo, non permissurum Deum, ut aliquod illi damnum inferatur à dæmone, qui cum humilitate nititur appropinquare Deo: Imo fructum inde hauriet, ubi malus genius talem sternere frustra laborabit.

Dum in mortali hac carne vivimus, è re nostra est, per humilitatem semper agnoscere miserabilem naturam & conditionem.

25. Januarii.

Monasterium fæminarum, ubi libertas viget, vis potius est ad infernum dis-

dissolutis ac improbis, quàm remedium languoris & fragilitatis animæ agglomerando peccata perditur gustus & suavitas ad virtutes exercendas.

Non curando minora, pedetentim prolabimur in irremediabilem difficultatem observationis religiosæ.

Durum est naturæ humanæ, renuntiare malis consuetudinibus.

Ex minutiis, parvisque peccatis facile in graviora labimur; ideoque ingenti candelâ opus est.

26. Januarii.

Res summi momenti est, ut illi, qui orationi studere cupiunt, præsertim à principio amicitiam jungere conentur cum devotis & orationi deditis.

Ad cadendum in peccata multas numerabis amicos, qui ad illa incitant: verum ad resurgendum soli sumus, ita ut mirum sit, nos non semper jacere in sordibus nostris.

Securissimum est animæ orationi deditæ, ut abstrahat se ab omnibus mundanis, & respectu personarum, quæratque unice placere Deo.

27. *Januarii.*

Affectus in proximum quamvis malus non sit, superfluus tamen minus bonus est.

Infana stupiditas, & cæcitas mundi est, si quis putet imprudenter, virtutem esse fidelem amicitiam, etsi contra Deum sit.

Ut amor durabilis sit, requiritur, ut conditiones & qualitates amantium sint æquales: sine Deo nunquam solidè coalescit amor. Benè pondera, quàm citò mutantur affectus hominum, & quàm parum affectui fidere possis proximi tui. Stude igitur affectui sancto in Deum, qui nunquam mutatur.

28. *Januarii.*

Quid hoc est o mi Deus! fluctuamus in hoc orbe procelloso; & quomodò vivendum, dum omnia suâ nutent incertitudine?

Quantumvis anima suas subinde vanitates fastidiat, iisque lassâ quiescere velit, sæpius tamen hoc non permittunt pessimi mores, ac consuetudines.

Religio cælum est iis etiam in hoc orbe, qui soli Deo placere cupiunt, suasque commoditates nihil curant, & vitam vivunt virtute prædicam: qui aliud desiderat, omnia perdet,

perdet, non enim sua desideria explere poterit.

29. Januarii.

OMnia videnti Deo nihil occultum esse potest: ingens damnum infert mundo ista vilipendere, & cogitare, quòd actiones contra Deum delitescere possint.

Non est serviendum oculis humanis; at laborandum sedulò, ut non displiceamus Majestati divinæ.

O quantum favet Bonitas divina vim sibi inferentibus ad obsequia divina: transformat enim ariditatem animi summam in teneritudinem.

Quantò majorem difficultatem anima inchoando actiones bonas & honestas experitur, si seipsam vincat, tantò majus præmium recipiet, & difficultates vertentur in suavem facilitatem. Neglectus peccatorum venialium est animæ ruina.

30. Januarii.

MAgis ama Deum, & majori securitate ambula, via enim angusta est.

Eciam in hac vita Deus piis desideriis nostris sua largitur præmia.

Maxima religiosorum pernicies est, non

observare suam regulam & constitutiones.

Ad incurrendam culpam sufficit, ut scias rem ex suâ causâ non esse bonam, quam proinde declinare teneris.

Ad producendum qualecunque bonum, nunquam licitum est, minimum etiam peccatum committere.

Divina bonitas nos suâ luce irradiet! sine qua misere hinc inde jactamur.

31. Januarii.

Quandoque attonita vivo propter damna, quorum origo mala societas est: & si hæc non fuisset experta, non possem credere; & præsertim in juventute puto majus periculum subesse, cujus ipsa juvenus occasio est.

Vicini occasioni, vicini quoque sumus periculo.

Omnes horreant hujusmodi occasiones cum diffidentiâ sui ipsius: tot enim hostes in nos acriter pugnant, & nos invalidi sumus ad resistendum.

O quàm ingens est gratia Dei, quæ nos in societatem bonorum benignè immittit.

Neminem Deus in amicitiam admisit, quem non pretiosissimis insimul cumulavit præmiis.

1. Februa-

1. Februarii.

Non permittet Deus, nec potestatem dabit dæmoni assumentem imaginem Jesu Christi Domini nostri, aut sanctorum suorum, ut quis decipiatur, nisi propriâ culpâ: quin imo ipse cacodæmon deludetur.

Si persona visiones habens, vel revelationes, non conferet, nec obediens jussis docti & discreti confessoris, aut non sinet se regi ab illo, signum est, à maligno spiritu omnia profluere, aut talem excessivâ laborare melancholiâ.

2. Februarii.

O Quàm benè placet Deo nostro qualecunque servitium, quod præstamus sanctissimæ suæ Matri!

Existimo, quòd Deus grandi præmio semper compenset, quod fit ad servitium & honorem gloriosæ suæ Matris.

Propria est, & solita benignitas virginæ Matris dominæ nostræ elargiri gratias illi, qui ad Ipsius patrocinium recurrit.

O mi Deus! estne possibile, reperiri aliquem, qui te non amet? non te amans ob sua demerita indignus & tuâ cognitione.

O Deus! qui te non cognoscit non te

amat, quod verissimum est. At quantus dolor, quanta miseria illorum, qui te nolunt cognoscere.

Non negabit suam amicitiam nobis demissè petentibus, qui sanguinem spargere, animamque pro nobis exhalare benignè voluit.

3. Februarii.

ADhuc pleni sumus reservationibus nostrorum commodorum, imperfecti vivimus, parumque nobis est virtutis: attamen non erubescimus petere consolationes in oratione, & ineptè deploramus ariditatem nostram.

Credo quod illis, qui nimium dolent ob certas ariditates, desit vera humilitas.

Ubi vera reperitur humilitas, etsi talem Deus Spiritus dulcedine & consolatione non perfundat, certam tamen animæ pacem & conformitatem voluntate divina largitur, quâ majori satisfactione vivit, quàm alii gustu & consolatione referti.

Adversitates sunt moneta per orbem universum currens. Dulcedines ac solamina divina & veniunt & recedunt.

Quantumvis longo tempore durassent adversitates tuæ ac dolores; si tamen com-
paren-

parentur cum æternitate, unicum sunt momentum & punctum temporis.

4. Februarii.

Qui vivit in simplicitate Christiana, & separatione omnium rerum obtinebit, quod desiderat, si se inutilem servum verè cognoscat. Deus det, ut petamus ab eo, qui nos amat, & nil ex bonitate sua aliud quærit, quàm auxiliarem præbere manum.

Scit ter optimus maximus nos multis oneratos miseriis indigere levamentis : quæ omnia sunt repræsentanda illi demissè, qui dicit, petite & accipietis.

Non patitur Deus, ut quidquam nobis reservemus, totum sibi vindicare vult; & sicut cognoscimus gratias Deo nobis datas esse, sic agenda Ipsi vicissim humillimæ gratiarum actiones.

5. Februarii.

Quid fiet cum miseris ejulantibus in inferno, & in ardoribus sempiternis: immoti manere coguntur, & nunquam cessat infandus dolor. Etsi in hoc orbe homines ex unâ calamitate in aliam labantur, respectu tamen gehennæ, omnes ærumnæ mortalium, suave sunt refrigerium.

O infelices vos, quibus delitiæ, voluptates, ac executio propriæ voluntatis unicè cordi sunt; parcite animabus vestris, ac mementote, vos sine termino subiectos fore furiis infernalibus, & tormentis æternis duraturis.

O ingens horror! si anima in hoc mundo adorata, summè dilecta, ab omnibus æstimata, obsequiis humanis delinita, ac blanditiis demulta in ultima vitæ periodo videat æternam suæ salutis jacturam, & heu! in tormenta nunquam finienda se mox præcipitandam esse!

6. Februarii.

BEata vita est, talem vivere vitam, ut non formidemus mortem, nec ullas hujus vitæ calamitates.

Vita hominis marcescit floris adinstar & fœni. Exinde Virginis Filius |veniet ad dicendam sententiam terribilem improbis, probis autem benignam.

Dum in hoc orbe spiramus, semper beligerandum est: quapropter in interioribus & exterioribus nostris actionibus magnâ cautela opus est.

Sicuti mundus humanum dumtaxat prudentiam, & discretionem amat, æstimatque,
 sic

sic quibusdam videtur contra rationem esse, magnam agere poenitentiam.

Consolatione perfundamur, si audiamus sonum horologii: post lapsum enim horæ vitæ nostræ appropinquamus parum fortunatæ visioni supremi Numinis.

7. Februarii.

Dulcedines & solatio ex Deo fluunt amore plena & fortitudine, quibus sine desolatione vivimus, & angemur bonis operibus ac virtute.

Qui expertus est solatia divina, clarè videt, mundi delicias inter sordes jure numerari, & foetens sterquilinium.

Qui non credit, omnipotentiam Dei plus posse, quàm Intellectus humanus capere valeat, & quod non placeat Deo magnitudinem suam quandoque communicare creaturis suis, portam obsecratam habet ad recipiendas res divinas.

Quot vocat Deus ad Apostolatam, ut Judam; communicando seipsum illis diadema regium, uti Saulem; in fine tamen propriâ suâ culpâ pereunt!

8. Februarii.

Purus amor non quærit dulcedines super cælestes, sed Deum absolutè amat si-

ne ullo emolumento. Ulterius, illi videtur deesse humilitas, qui ob frigida sua servitia prætendit tam sublimem gratiam. Tertiò ad acquirenda hujusmodi solatia, principium est imitandi patientem Christum, & non gaudere hoc mentis dulcore, præsertim cum Deum toties & tantopere offenderimus. Quartò, Deus non est obstrictus dare nobis mellea cœli solamina, sicuti e contra observantibus legem divinam certò daturus est præmia cœlestia. Quintò, si Deus nolit nos beare his animi solatiis, frustra laborabimus, præsertim cum sine his possimus fieri hæredes æternæ gloriæ.

9. Februarii.

TOLLAMUS tres clavos, quibus tenemus Christum crucifixum, primus est, tepidus amor in beneficia & cælestem Ipsius venustatem; secundus, ingratitude & oblivio tot beneficiorum à Redemptore nostro nobis præstitorum, tertius, duritia cordis non admittendo inspirationes divinas. Remanebit autem Christus affixus cruci aliis tribus clavis, nempe amore infinito, gratitudine ob beneficia, mediante Filio ab æterno Patre nobis collata, & ob tenerri-
mum

mum erga nos affectum, dum nos internè in se recipit.

Perseveremus rogando gratias à Bonitate divina, ne permittat nos vinci à tentationibus præsentibus ac futuris, & ne cadamus in antiqua peccata.

Tentationes, si potenti manu Dei, & voluntate nostra sternantur, ad majorem cedent gloriam Numinis, nosque ideò gloriose coronabit.

10. Februarii.

SI aliò modò miseriam nostram non videremus, quam si sumus distracti, & in exteriores actiones, mundique vanitates effusi, affatim hanc erueremus ex duro prælio, quò pugnandum est, ad recolligendum ad mentem.

Velle tendere ad astra sine præviâ cognitione miseriæ nostræ, & frequenti oratione, implorando misericordiam divinam, res est contra rectam rationem.

Nisi addicamus nos totos orationi, nemo nos excitabit ad amandum Deum.

Non reperies tam strictam clausuram, & tam benè observatam, quam non facile penetrabit dæmon, neque tam remotos recessus

recessus, ad quos idem in perniciem animarum non tendet.

11. Februarii.

Graviter me premit, o summe Deus! nescio enim an te amem? & an mea desideria tibi sint accepta? Oblectat mentem, conversari de amore Dei. O quales futuræ sunt deliciae, per visionem beatificam Illo frui!

Intuere, quantas expensas sponsus animæ nostræ fecerit ob amorem erga nos, dum, ut ab æternâ nos morte liberaret, inter crudeles cruciatus, & largam rosei sui cruoris effusionem, animam per nobis exhalavit pendulus ex infami ligno.

Intensus amor non curat dolores, nec ullas ærummas, quas pro amato patitur.

Anima divino ardore imbuta omnem movet lapidem, ut possit plenè uniri Deo, & si cederet ad maiorem Dei gloriam, libenter in nihilum resolveretur.

12. Februarii.

Vera perfectio consistit in amore Dei, & proximi, & quantò enucleatius observabimus hæc duo præcepta, tantò perfectiores erimus. Perfectio enim non consistit
in

in dulcedine spiritus, sed in intensiori amore, melioribus operibus factis in iustitia & veritate.

Amor non radicatur in melleo gustu animæ, sed in majori determinatione placendi Deo per omnia, & in omni possibili conatu Ipsum non offendendi. Hinc orandum, & laborandum, ut omnibus antecedit honor & gloria Filii sui, nec non augmentum ecclesiæ orthodoxæ.

Frustra laborat, qui non nititur virtute, eique exercitatione pollet.

13. Februarii.

Quantum invenitur in mortali vita, vanitas est & labyrinthus. Ideo demissè rogemus Deum, ut nos ab omni malo semper tueatur: & quamvis nostra desideria non sint magnæ perfectionis, oremus eò ardentius clementiam divinam.

Sine impensis nostris multa & magna rogamus omnipotentem Deum: siquidem turpe foret, à magno & liberalissimo Imperatore unum solummodo emendicare obulum. Quid autem daturus sit Deus, permittamus absolute Ipsius voluntati, cui nostras voluntates jam ante obtulimus.

Quantò majora de tuis miraculis O Deus!
audio,

audio, & considero, quod possis longè majora facere, tantò magis mea confirmatur fides, firmiterque credo, pro salute animarum te omnia facturum.

14. Februarii.

PEccatum, militia est campestris omnium sensuum, & potentiarum animæ nostræ contra Deum, & illi & istæ magnas excogitant perfidias, & machinantur contra benignissimum Regem & Deum nostrum.

O cacos terrigenas in omnes cupiditates, ac voluptates prorsum effusos! qui ad explenda vesana vestra desideria non expectatis vel modico tempore, non anno, non die unâ, nec horâ: forsitan tamen unicò momentò perdetis animam, ut gaudeatis isthâc miseriâ, quæ præsens vos excæcat. Cur homines mundo addicti usque adeò hinc inde cursitent, seque fatigent, alia ratio non est, quàm ut animi lenimentum reperiant. Sed rectæ rationi adversatur, ibi quærere consolationes, ubi nequeunt inveniri.

15. Februarii.

ATtonitum me reddit animæ negligentia oppugnando passiones satis lenes ac viles; dumque videt, suarum virium non esse,
illas

illas omnino tollere, & declinare, occasiones, quòd tamen ad Bonitatem divinam non recurrat; & hoc reverà pugnae contra Majestatem Dei formam habet.

Quid hoc est omni divino lumine privatum mortales? elucet vestra cordis vilitas ex omnibus actionibus! divinam namque majestatem masculè offenditis, quæ vos in uno ictu oculi ad infernale barathrum præcipitare potest. O homo, quàm malè tandem te solvent tui non amici, sed proditores in omne te malum incitantes!

16. Februarii.

OMnis animæ felicitas consistit in virtute perseverantiæ, & fugâ malæ societatis.

Pugnando contra dæmonem, fortibus telum non invenies sanctissimâ cruce. Sæpius divina voluntas est, ut cogitationes perversæ nos affligant, quas plenè eijcere vix valemus: vult etiam Deus, ut simus aridi sine omni spiritus dulcore, ut imposteorum discamus animam nostram accuratius custodire: probat etiam Deus, an verè doceamus ob offensum summum Bonum.

Tametsi homo firmissimum concipiat præpositum non offendendi Deum, prudenter

denter tamen aget, si nulli exponat se occasione ad irritandum ter maximum numen.

Fides sine operibus, & ista si non fulcita meritis Christi, quid valoris & pretii habere possunt?

17. Februarii.

O Benignissime Domine, quàm citò currimus ad te offendendum, velocior tamen es (o Misericordia!) ad condonanda nobis præcepta nostra.

O quàm enormis gravitas & malitia peccato inest, ob quod incarnatus Deus mortem tam acerbam, & doloribus plenam subiit.

Pauci vasalli sunt vero Regi nostro fideles, at infinita est multitudo famulans Lucifero: & quod pejus est, publicè & in exterioribus se monstrant amicos, intrinsecus autem Christum Dominum nostrum produnt, cui velut Judas. Vix reperitur, cui fidendum est.

Quàm pauci sequuntur paupertatem Christi Redemptoris nostri, valedicens cœlo, ejusque divitiis, non habet, ubi caput reclinet.

Quid dare potest ille, qui nihil possidet, acerbis insuper est oppressus ærumnis?

18. Febr.

18. Februarii.

Vivere sine Deo, dura mors est: premunt quoque animam timores, si cogitemus esse possibile, ut Ipsum perdamus æternum. Timor perdendi perpetuò Deum intensè torquet illum, qui aliud nil desiderat, quàm syncerè Deo servire, eique placere.

Nemo scit (cadendo in aliquod peccatum) an Deus sit ipsi porrecturus manum, ad extrahendum ex eo, tempusque daturum ad agendam pœnitentiam.

Pensitemus continuò, quod, si Deus nos relinqueret in puris naturalibus absque suâ gratiâ, sine morâ laberemur in abyssum flagitiorum. Nunquam fidamus nostris viribus, quod sanè dissonum esset rectæ rationi.

Qui sanctâ generositate armatus resolvit pugnare contra vitia, animosius præliatur.

19. Februarii.

ANceps hæreo, an animæ cælestibus etiam deliciis non rarò recreatæ, immunes sint ab insultibus variarum calamitatum hujus orbis.

Experientia perspicuè docet, homines mundanos de proximo loqui benè, & non minus malè: nihili ergo faciendi discursus illorum.

In auribus humilium oblocutiones & mur-
murationes dulcem reddunt harmoniam.

Qui plus quærit honorem Dei, quàm
proprium, nil curat, siue honoretur, siue
spernatur; dummodo saltem semel per
ipsum Deus benedicatur & honoretur; e-
veniat illi postea, quidquid velit: talem
namque propriæ laudes corrumpere neque-
unt. Vero humili auditæ propriæ laudes
tormentum sunt.

20. Februarii.

Sunt aliqua, quæ nobis impossibilia viden-
tur: dum autem in aliis ea possibilia, imo
cum sanctitate ab ipsis effici videmus, ge-
nerosos in nobis spiritus generant, ad imi-
tandum intrepidè volatum illorum.

Soliditas rerum non consistit in propria
consideratione, sed in intenso amore.

Quapropter illa sunt agenda, quæ ad ma-
jorem excitant amorem.

Divina bonitas quemlibet capacem facit
ad emendos thesauros suos, estque conten-
ta, si Deo quis offerat, quod habet.

Si faciamus quantum in nobis est, benignitas divina nobis semper dabit vires ad exe-
quenda divina obsequia, dummodo non
statim fatigati remittamus arcum, sed toto
vitæ tempore perseveremus.

21. Febr.

21. Februarii.

TEmpus persecutionum nobis proficuum est, ad colligendum fructus ex firmo proposito, indifferenter serviendi Deo, qui non rarò probare vult, an opera nostra conformia sint affectui.

Et si Deus dormire videatur, mari despu-
mante suas furias, attamen, si nimium hor-
ridè incipiat irasci Neptunus, altæque pro-
cellæ interitum minentur, divina clementia
jubet, ut quiescant venti.

Neminem Deus onerat ærumnis ac mise-
riis, quas ferre non valet: quinimo onera-
tis crucibus ponderosis benignè assistit.

Omnes vitæ humanæ actiones tam pa-
rum solatii præbent, ut potius dolendi cau-
sam nanciscamur, suntque omnia adinstar
somnia, ex quo excitatus video somnium
dumtaxat fuisse, omniaque ire in nihilum.

22. Februarii.

Magno nobis honori est, adjuvare pa-
tientem Redemptorem & bajulantem
crucem: nec de renumeratione solliciti esto-
te; gregarii enim milites quotidianum sta-
tim salarium exigunt. Vos gratis servite su-
premo Numini, uti solent procures aulæ, Re-
gi suo gratis famulantes.

Si nos premunt ariditates, signum est Deum nos tractare tanquam homines fortes & generosos, vultque nos probare, an Ipsum sincerè amemus, & an à benignissima manu Dei pari animo suscipiamus desolationes, & nectar consolationum cælestium. Neque lamentemur adveniente ariditate, siquidem perfectio non consistit in ætherea mentis dulcedine, sed in solida virtute.

Quotquot ærumnæ, & eclipses humanarum consolationum infelicem apprimunt cellurem, ridenti ferrem animo, dummodo parum inde mihi lucrarer, seu ut aper-
tius loquar, gratiam promererer, ad implendam voluntatem Dei.

23. Februarii.

O Miserabilis munde, qui tantoperè mortalium oculos comprimis, ut non videant thesauros, quibus consequi possent æternam felicitatem.

Quid rectæ rationi magis adversatur, quàm mori velle innitendo prudentiæ humanæ? Si benè intelligeremus pericula, quibus expositi sunt mundo immerfi, eviteremus multas culpas & calamitates.

Ad obtinendum ab orbe fallaci favorèm & laudem, oneramus animam nostram mille turbidis cogitationibus.

O quàm

O quàm feliciori sorte servi Dei generosos alunt spiritus in cælestia, quàm homines mundani, cujuscunque demum status & avitæ sint profapiæ, si vivant sine Deo?

24. *Februarii.*

Si amore Dei majora reliquisti, relinque pariter minora hujus mundi.

Mundanas civilitates, consolationes, divitias, quæ quantumvis inter fallacia bona numerentur, arrident tamen animo humano.

Quando misericordia divina in anima charitatem plantat, fit, ut amor erga mundum transeat in odium. Et amor, quo quis in suos fertur propinquos, exercetur propter Deum, in quem sic amantes omnia referunt.

Amorem autem, quem debemus proximo, etiam debemus inimicis nostris: amorem nemo credit, nisi monstretur opere.

Amor autem summi Boni omnes amores sine comparatione, & infinitè præcedit, qui proinde sic aliquos incidat ad ardua, ut debilis natura nostra nequeat illa ferre, nisi à Deo suffulta.

Majora nemo lucrabitur, quam si studeat placere Deo.

25. Februarii.

SI anima sponsa Christi magno animo adhereret sponso suo, illam utique tueretur contra insultus hujus mundi, omnesque astus inferni.

Credo ego, si homines etiam sceleratissimi humillimè rogarent gratias cælestes, sicuti Bonitas per spiritum sanctum animabus sibi charis insinuare se solet, idem per Spiritum sanctum sceleratos consecuturos esse; qui proinde summum bonum, si non ob amorem, saltem ob timorem nunquam offenderent.

O quantum obstrictæ sunt illæ animæ, quæ per Spiritum sanctum instructæ sunt, ad laborandum totis viribus, ne Deum ulatenus offendant. Quilibet benè consideret, non satis esse gratias accipere: magno enim debitori multa exsolvenda restant.

26. Februarii.

Subinde in rebus etiam parvis anima meditabunda vilescit, pusilloque laborat animo, existimans se omnibus spoliata esse. Puto, quod Deus illam permittat fluctuare in suis naturalibus in majus ipsius bonum, ut clarius agnoscat, omnes animæ thesauros ab unicâ fluere misericordia divina: intelligit præterea, se miserabile nihil esse, Deum autem

autem infinitæ magnitudinis, qui animam in re etiam vili paternè in struere voluit.

Non censerem utile, si anima (qualitercunque à Deo favoribus dotata) obliviscatur, se vacillasse aliquando in statu ærumnoso: etsi enim grave accidat, reminisci calamitatum, juvant tamen animam ad obtinenda multa bona.

27. Februarii.

Religiosus desiderans placere Deo, sequi debet suam vocationem, quâ à Majestate divina vocatus est ad religionem, observando suam regulam omni possibili perfectione.

Quamquam aliquæ religiones, temperatis primævis rigoribus remissius vivant, Deus tamen illorum opera utitur: & quam faciem, quam formam monstraret orbis, si non essent religiosi?

Malè aget, eritque à Deo tremendè castigatus, qui præsumet laxare perfectionem à fundatoribus in primordio religionis indutam & ordinatam.

Si quis viderit, religionem suam declinare, atque ruinam in pejora minari, studeat sedulò, ut eliminatis laxitatibus in antiquam formam structura erigatur; divina potentia vires ei suppedietabit.

28. Februarii.

Summo Numen affectu laudet anima, cui robustum corpus tribuit ad perferendos poenitentiae rigores, non minus illis hoc agendum est, quibus scientiam ac talentum concionandi, confessiones excipiendi, & animas ad Deum adducendi gratias largitus non est.

Si possis impedire unicum peccatum veniale, res totius mundi tanquam nihilum aestimabis.

• O Magnitudo divina! unus aut duo homines veritatem dicentes, longè anteferendi sunt quamplurimis, qui contrarium asserunt, si omnes discursus nostri de Deo ac divinis essent Divinae majestati deliciae forent, esse cum filiis hominum.

O quantum affligit malum genium, eripere ex ipsius manibus animam, quam jam suam esse sibi falso persuaserat.

29. Februarii.

Quid agit, amantissime Deus, qui non tantum quantum facit ob amorem tui? O quantum! quantum! quantum! hîc mihi deest!

• Quantò major calamitas me premet, tantò major consolatio mihi accrescet, etiam minutiâ monstrando amorem meum in Supremum Numen, cui omnia debeo: & existimo,

stimo, me facturum plus, si ex obedientiâ
Ipsi servirem.

Si nobis incognita est magnitudo præ-
miorum, nihilominus nunquam desinamus
fervire Deo, sed singulis diebus saltem ali-
quantulum progrediamur.

Quantò generosius præliaberis, contra
tot mortalium hostes, tantò majus tunc in
tuum Deum amoris specimen dabis, perfun-
deris insuper eâ consolatione, quæ finiri ne-
quit.

1. Martii.

Tum anima ut plurimum à bonitate divi-
na recipit gratiam aliquam, quando se-
ipsam verè humiliat, & tanquam nihil non
agnoscit; exinde dare videbit, sibi collatam
hanc gratiam sine omni suo merito.

Ad obtinendas à Deo majores gratias
opus est magno animo ad perferendas, sum-
mas calamitates, ac misterias.

O ingens bonum! omnia quantumvis
adversa & difficilia animosè peragere, per
quæ magis Deo appropinquamus.

Sic in veritate ambulat anima, & coram
veritate, quæ ipse Deus est.

Omnes aliæ veritates dependent ab istâ
veritate, videlicet à Deo, veluti etiam amo-

res ab isto dependent amore, omnesque magnitudines ab hac immensa magnitudine.

2. Martii.

Nil melius reperitur in orbe, purò amore: Studeamus igitur semper ea facere, quæ ad hunc amorem incitant, atque ad devotionem.

Amor nunquam otiosus est: capropter malum indicium est, non semper in amore progredi.

Amor solidus in Deum principium non habet in nostra imaginatione, sed in operibus; neque imaginemur nobis, Deum indigere nostris operibus: placent autem illi nostra sancta desideria, & prona voluntas in obsequia divina.

Non potest abscondi amor in Deum, fitque notorius secundum suam intensiorem. Si certum esset, nos amare Deum, certum quoque foret, nos vivere in gratia divina.

3. Martii.

Nemo seipsum tam benè cognoscit, quam illi, qui nostras actiones curiosè rimantur; Si id sine passione animi, ex laudabili amore, & in nostrum dumtaxat emolumentum faciant.

Scit malus bonum animæ statum consistere in conversando, & conferendo cum amicis

micis Dei: idcirco media invenit ad hoc impediendum, immittendo vanos timores.

Nihil omnino cura, an quispiam tibi sit benè affectus, nisi cum eo tractes de salute animæ, aut si illi exponas vanitatem mundi sine Deo: ille, ut te libentius ferat, hic, ut tibi firmitus credat, omnem impende operam.

Ineptè quæritur illorum amicitia, qui monstrare nequeunt viam, ad lucranda solida bona.

4. Martii.

SI homo à Deo illuminatus est, ut cognoscatur esse mundum; insuper alium dari mundum, totò coelò à se differentes, quia unus est æternus, alter inter somnia censeretur debet. Videt talis, quid sit amare Deum, & amare creaturam; cum Deo lucratur salutem nostram, cum inordinato affectu creaturæ perdimus illam. Quid est creator? quid creatura? amantur ingenti cum differentia ab illis, quos Deus hac sanctâ cognitione non illuminavit.

Non prohibitus amor rerum terrenarum in præsentî vitâ productus ab anima, cui veram Sapientiam clementia divina jam infudit, non plus æstimatur, quam valeat, imò minus.

5. Martii.

5. Martii.

SI spiritualis persona opinabitur, ob multos annos in oratione insumptos, deberi sibi coelestes favores, ac solatio, pro certo habeo, talem non ascensurum ad summum orationis gradum.

Periculosa res est, metiri & taxare annos orationi dados: quia licet anima hoc faciat cum humilitate, videtur tamen, quòd talis credat, sibi deberi aliquid ex longo servitio, quod audaciæ similis est, quàm profundæ humilitati. Omne, quod creatura agere aut pati potest, umbra est respectu unius tantummodò guttæ sanguinis amantissimi Redemptoris nostri, quam pro nobis benignè sparsit.

6. Martii.

Non debet anima in ullo mortalium fundamentum ponere, eique se nimium addicere, nihil enim in orbe stabile est, excepto Deo.

Si consideraret anima, omnia terrena in comparatione Dei parum nihil esse, non video qualiter illis inhærere, minus illa diligere posset.

Pauci ex corde Deum amant, quia si eum ita diligerent, aperiret illis sua secreta.

Antimè

Intimè amare Deum, est cognoscere pura esse mendacia, quæcunque Deo displicent.

Amor creaturarum res tam exilis est, ut non mereatur nomen amoris, fundatur enim in nihilo.

O amantissime Deus, quàm infinita est differentia inter æternum tuum amorem, & amorem terrenum tam citò perituum!

7. Martii.

Qui magis delectatur cruce, quàm quiete, mundique blanditiis, ad moriendum promptus est.

Nemo agglutinatus Deo mortem timeat, cum post mortem sequatur vera vita, & immortalitas felicissima: at jure illam timent, qui tempus non amando Deum nocivè triverunt. Facillima mors accidit servis Dei: unô enim momentô liberantur è carcere mundi, & in cælestes transferuntur delicias æternùm gavisuri.

Illi, qui animicus amârunt Deum concubatis hujus mundi deliciis, suaviter in Deo moriuntur.

Bonum est desiderium benè moriendi, siquidem in hac vita nemo securus est, an sic in gratia decessurus, an sine gratia?

8. Martii.

8. Martii.

Quàm juvat animam, identidem contemplari vanitates hujus mundi, & quàm repente omnia pereant, ut hac ratione tollat affectum in terrena, tam caduca & vilia, feraturque affectu in coelestia præmia nunquam finienda.

Dum amore quamvis in rem modicam flagramus, omni studio conemur hunc affectum, ex quo non rarò majora sequuntur mala, suffocare: Accedamus insuper Clementiam divinam, quæ nobis in hoc & aliis solitâ benignitate succurret.

Sunt aliquæ res in seipsis non usque adeò malæ, quibus tamen malè afficimur, cum facile totam virtutem nostram extinguere valeant.

Usque adeò vanæ sunt res hujus orbis, ut videantur joci & infantium lusus: unde, qui in iis animi solamen quærit, infans est, quia delectatur crepundiis.

9. Martii.

Certum est, nos habere cælum intra nos, cum amando summus Deus in corde nostro residet.

Aliud nihil expectat à nobis animæ nostræ sponsus, quàm ut ipsum ardenti animo intueamur, & tantoperè placet illi hæc nostra

stra ad Ipsum conversio, ut, quotiescunque à nobis quæritur, semper inveniri queat. Si estis animò lætò, considerate illum resuscitatum, aut imaginamini è tumba levantem se, quod mentes nostras summè recreabit.

Si ærumnis pressa sint corda nostra, illum intuemini orantem in horto, & sanguineas pro nobis sudantem guttas; aut aspiciate illum columnæ alligatum, aut gravi oneratum cruce, totaque corpore cruentis repleto doloribus: hæc afflicta misericordia benignis & lachrymantibus oculis ad consolandum vos semper intuebitur, & oblitus dolorum tam immanium vobiscum consolationem suam communicabit. O stupenda bonitas dulcissimi Redemptoris! Quis igitur fortunâ pressus, aut afflictæ sortis homo, non properaret frequenter ad hanc dulcem misericordiam devotè intuendam?

10. Martii.

SI etiam foedas deformitatis non horretis aspiciere, cur oculis animæ nostræ non intuemini formâ cælesti decorum sponsum divinum, cujus innata bonitas nos licet miseros, & foedos terræ vermiculos continuò suis oculis benignè intuetur.

Divina Majestas pluris facit verba ex puro corde emanantia, quàm ornatos, & ut ita dicam phaleratas orationes. Cesp-

Cespitando & cadendo cum offensione divini sponsi, nunquam vos elongate à sancta cruce, neque illam deferite, suavissimè cor nostrum alloquitur divinus amor, quando illum purò corde oramus.

Non modicam nobis consolationem affert, si experiamur nos à nostro amari Magistro.

Plus agimus dicendo solum Pater Noster cum ardore spiritus, quàm si id totum sæpius recitemus nimium præcipitanter, & sine attentione.

11. Martii.

SEdule viridarium animæ suæ colens ac rigans, seque ab omnibus creatis avellens, à Domino gratias accipiet, merebiturque amorem Ipsius.

Generoso conemur animò hæc terrena propter Deum pedibus calcare, Majestas enim divina cælestibus præmiis isthæc omnia liberalissimè remunerat.

Qui vera bona lucrari fatagit, omnia terrena spernat: Argento frequenter emimus infernum, ignemque nunquam extinguendum, ac pœnas nullo finiendas tempore.

Ingens cæcitas amore consolationes mundanas: Omnes enim orbis dulcedines sunt permixtæ amaritudine aliquâ, & in hac etiã-

num

12. *Martii.*

OMnia fatigant, omnia cruciant, omnia cor affligunt, quæ non fiunt cum Deo & propter Deum: neque enim requiescere potest anima, si longè absit à vera quiere.

Concede ò immensa Bonitas divina! ut enucleatè cognoscamus, quænam sit vera quies? quis verus honor? quæ veræ deliciæ? hoc pacto irridebimus dæmonem, cui erimus terrori.

In hac vita inconstantia obnoxii sumus; aliquando enim ardebimus amore, aliquando languebimus, subinde omnia nobis tranquilla, & repente magnâ inquietudine agitabimur: Sed nullus te pavor deiciat anima Christiana, quin potius omnem tuam fiduciam in Deo habe, ac firma.

13. *Martii.*

Non possunt stare simul hæc duo contraria, vita nimirum verè spiritualis, & relaxationes ac deliciæ sensuales. Blanditiæ & lenocinia humana cum oratione fervida non conveniunt.

Ingens nobis indicit bellum amor corporis nostri & sanitatis ejusdem, videturque, aliquos tantummodò religionem intrâsse, ut vitam in longam animorum seriem protrahant,

hant, mortemque declinent malefani amatores vitæ.

Hac malâ qualitate afficitur nostrum corpus, ut quantò delicatius & cautius nutriatur, tantò pluribus obnoxium sit infirmitatibus.

14. Martii.

OMnes nostræ diligentia sunt inutiles, si sublatâ penitus confidentia erga nos ipsos, non totam spem, ac fiduciam in Deum conjiciamus. Agas quidquid velis omnipossibili sedulitate, sine potenti auxilio Dei laborabis in vanum.

Cognitio, nullam prodesse industriam, si Deus tollat à nobis gratiam, & sincera æstimatio se purum nihilum, imò nihilo minorem esse, eradicat stirpitis imperfectiones, quæ in anima etiamnum remanserant.

In hoc orbis exilio quantò nos elevatiores videmus, tantò magis vereamur casum, nunquam nostris fidentes viribus.

15. Martii.

OQuanta differentia est inter divinam & nostram voluntatem! Deus vult, ut desideremus veritatem, nobis placent mendacia! ille nos docet, quærenda esse celestia & animæ salubria, nos sequimur abie-

ctissima

etissima quæque, & diligimus quisquillas!
Vellet optimum Numen, ut securas inire-
mus semitas, nos dubium & periculosum
quærimus iter!

Moriatur ergò tandem illud ego, & vivat
in me ille, qui infinitè melior est quàm ego,
ut impigrè illi servire possim: vivat ille, qui
mihi dat vitam: regnet ille, cujus fidele man-
cipium ero; aliam libertatem non exoptat
anima mea. Dummodò excitata obsequia
præstentur Deo, totum quod propterea su-
stinemus, terun cii faciendum est.

16. Martii.

Relinquamus zelum indiscretum, ex quo
gravia oriri possunt incommoda & da-
mna: quilibet invigilet naviter salutem animæ
suæ. Amplectere utroque brachio arctè cru-
cem! O anima Christiana! in qua tuus Re-
demptor pro te infandos dolores patienter
tulit: hæc porro semper ducemaget in spi-
ritualibus tuis expeditionibus.

Opera desiderat Deus: sic si videris infir-
mum, cui benefacere potes, compatere illi
& benefac: si incideris in dolentem, tu quo-
que condole: si audiveris laudari quempia-
am, applaude illi; nam tibi magis prodest,
si laus alium, non te, extollat.

Anima sponsa Christi, quæ in oratione strictam cum Deo familiaritatem exercet, cum auxilio divino majores identidem progressus faciat.

17. Martii.

O Quantâ dulcedine diffluit pectus nostrum, dum videmus Pastorem nostrum transmigrâsse in agnum. Ut pastor extensus in cruce, clavisque affixus est: ut agnus, benè præparatus cibus noster est, nostræ deliciæ, & cælestes sapidissimæ dapes.

Qui suam sine lachrymis intueri potest sponsum animæ nostræ columnæ strictissimè alligatum, barbarâ & crudeli Hebræorum manu ad ossa usque plagis vulnerari? cruci affigi? & sævissimâ peremptum nece tumulo inferri? cui cor vehementiâ doloris non in mille dissiliat frustra? econtra, quisnam illud è tumba surgentem, gloriosè triumphantem, & à choro cælesti mille præconiis honoratum non sine incomporabili mentis solatio videre potest?

O quantâ cælesti sapientiâ, quanta mentis integritate, modestiâ, & virtutibus debet esse anima tam chara sponsi cælestis Regis! quanto animi candore, morumque exteriorum honestate florere debet!

Si amantissimus sponsus animæ suaviter appropinquat, mox illam cælestibus gratiis & opibus ubertim dicat.

18. Martii.

SI anima pusilla & imbellis incipiat fieri, & huic vitio assuescat, res malè se habet: fit enim scrupulosa & inhabilis pro se ac aliis; & quamvis in se sit bona, paucas tamen animas cælo lucrabitur.

Pusillus animus diversa etiam damna generat; alios siquidem iudicat temerariè, qui non eodem vivunt modò.

Non te fascinet cacodæmon anima mea! qui sub larvâ sanctitatis tibi multas immitteret imperfectiones.

In omnibus, ac sine Numinis offensione, studeamus affabilitati, suaviq; cum hominibus conversationi: Sic enim vicissim amabimur, & facilius animas ad amorem divinum, ac cælestia impellemus.

19. Martii.

TAmeti plures in cælo Advocatos nunties, ante omnes tamen divo Josepho particulariter sis devotus, qui tibi multos magnasque gratias à Deo impetrabit.

Alii sancti videntur in certis tantummodò necessitatibus ardentè orantes juvare; atqui

cælestis Josephus, prout experientia me docuit, universalis est gratiarum pater, validaque suâ intercessione succurrit in quibuslibet necessitatibus.

Neminem vidi verè devotum divo Josepho, ejusque singulari fervore fervientem, qui in virtute non fecerit generosos passus: benignum enim patrem se omnibus exhibet, qui ejus tutelæ se impensè commendant.

Quotiescunque sacrosanctam sumitis Eucharistiam, semper invitare cum D. Josepho Deiparam, ut se socient cum tenello pusionæ in templo, quod est cor vestrum.

20. Martii.

INtermittere orationem humilitatis gratiâ, in numero est majorum tentationum: talis namque citis gressibus tendit in ruinam animæ suæ.

Oratio non indiget robore corporali, sed purò amore, & bona consuetudine: si enim humili conatu velimus orare, divina Majestas nobis suppeditabit opem, ac tempus, & occasionem orandi.

Anima, quæ perseverat in studio & exercitio orationis, etsi malus genius se opponat tentationibus, ac illecebrarum peccatorumque retibus, pro certo tamen habeo, illam à Deo è periculosis fluctibus ereptam in portum salutis deducendam esse. In

In numerosâ societate, ac conversatione
pauca loquere,

21. Martii.

Non est vera obedientia, si animus non sit
promptus ad patiendum.

Qui nescit imperio superiorum se subijcere,
non est aptus ad vitam contemplativam,
neque ad activam.

Magis proficimus uno anno virtute obedientiae,
quam pluribus sine obedientia.

Obedite, ne incidatis in poenas inobedientibus à Deo statutas; velut à contrario
verae obedientiae magna inest perfectio &
meritum.

Cum tuo superiore nunquam discepta, sed
potius ejus imperio te submitte.

Cum diabolus videat, non esse certio-
rem viam ad perfectionem obtinendam, quam
veram obedientiae virtutem, ut hoc iter im-
pediat, multas immittit molestias & amaro-
res animi sub falso colore alicujus boni.

22. Martii.

Studeamus ferventi solertiâ Intentionis re-
ctitudini cum separatione ab omni affe-
ctu terreno, sequamurque Redemptorem
nostrum, cujus vestigia sunt à nobis pre-
menda.

Dum vivimus, animæ lucrum non consistit in dulcedine animi erga Deum, sed in adimplendo voluntatem divinam.

Si non ponamus obicem, amantissimum Numen auxilia nobis præbebit, ut sanctam vitam vivere valeamus.

Summè Altissimo placet obsequium nostrum, si verè cognoscamus, sine ope divina nos nihil facere posse.

Ad faciendum in spiritu progressum, plurimum juvat secundum suum statum remove à se negotia non necessaria.

23. Martii.

OMnes cognoscit Deus ad quidnam apti sint: propterea rogatus cuilibet dat illa, quæ servitura videt pro salute propriæ animæ, ac salute proximi.

Conservemus Deum in anima nostra, quæ sponsa est Ipsius: Ille nos dirigit, & semper ducet in emolumentum & bonum animæ nostræ.

Quæcumque in orbe fiunt, ex imperio Dei fiunt, qui si videat profuturam salutem corporis, illam dat, si cognoscat nocituram, illico infirmitatem immittit. Sis mi amantissime Deus in utroque benedictus!

Ponamus nos in brachia benignissimi Dei, cum desiderio moriendi pro Ipso, & semper

nos fatigandi pro gloria Ipsius. Exinde nullus nos turbabit casus, nulla prosterne ærumna.

24. Martii.

Fixis oculis intueamur Redemptorem nostrum cum suis sanctis: Inde addiscemus veram humilitatem.

Dum in hac vitâ fluctuamus, non est inveniendus securior portus, profundâ humilitate.

Per humilitatem impetramus à DEO, quidquid animus exoptat. Tum verè humilis es, si cognoscas veram vilitatem tuam, & judices te neutiquam promereri consolationes divinas & nectar coeleste, neque dum spiras, his te gratiis dignum esse.

Vera humilitas semper sociam habet diffidentiam sui ipsius.

Totis animi viribus conemur virginæ gratiarum Matris incomparabilem addiscere humilitatem.

25. Martii.

Subinde Justitia divina morbos immittit, & calamitates fugientibus poenitentiam.

Quos Deus amat per varias castigat ærumnas, & quò major Dei amor, tantò majoribus nos premit calamitatibus.

Contra omnem rationem est, quòd Deus homines immersos deliciis sine adversitate ad suam admittat amicitiam.

Quæ major amicitia excogitari potest, quàm eum nostro amantissimo Jesu: ac ille crucem amavit, ergò & nos amici eandem toto pectore stringamus.

Pauci sequuntur Christum patiendo serenâ mente mœrores ac dolores. Feramus ergo intrepidi crucem ob amorem Illius, qui liberalissimè cuncta remunerabitur.

Purus in Deum amor libenter quamcunque crucem portat sive parvam sive magnam.

26. Martii.

Magni virtus æstimanda est, si Deus illâ nos beari velit: declinandæ proin omnes occasiones illam perdendi.

Nemini Deus denegat virtutem, quisquis illam exercitio, diligentia & oratione (omnes in Dei misericordia fiduciam ponendo) sibi procurare studebit.

Nunquam Rex gloriæ in animas nostras descendet uniendo nos sibi, nisi generoso Ansu externas & internas impendamus vires ad assequendas sublimiores virtutes.

Ingens damnum infert dæmon animæ, quæ putat se virtute præditam, cum tamen illâ

illâ careat, jure hanc opinionem pestem animæ nominaverim.

Opinando falsè, quòd unâ saltem floreamus virtute, negligentes efficimur; & quod pejus est, nos ipsos decipimus.

27. Martii.

UNusquisque Deo immensas agat gratias pro acquisita virtute humilitatis, & consideret quàm ingens inde hauserit emolumentum.

Verè humilis desiderat contemni, persecutiones & injurias pati, quamquam sine suâ culpâ, ad imitationem Christi Jesu Domini nostri, qui innocentes calumnias & horribilia tormenta patientissimè tulit.

Nihil est, quod Regem gloriæ ita vincat, & vinciat, sicuti humilitas.

Profunda humilitas non perturbat, non obscurat, non confundit animam, sed venit quieta & pacifica, in omnibus serenans mentem.

Humilitas unguentum est nostrorum vulnerum.

28. Martii.

SI non laborabis frænare propriam voluntatem, libertatem Spiritus amittes, nec liberè poteris volare ad creatorem tuum,
impe-

impeditus gravi pondere affectuum terrenorum.

Ad compescendum hominem interiorem, conferet exteriorem hominem bene ordinare, patiendo, actus meritorios producendo, nec non perfectioni studendo: operaberis postea magnâ Spiritus dulcedine, & tranquillitate.

Ubicunque terrarum anima perfecta, humilis & terrenis mortua vivere potest, quamvis in sæculo difficilius: bona consuetudo & occasio multum præstant.

Assuescamus generoso conatu pugnae in propriam voluntatem.

29. Martii.

DEclinando malas occasiones, si anima industriè orationi studeat, Bonitas divina illam gratiis cumulabit.

Laborante animâ, ut purâ conscientia etiam venialia peccata evitet, sæcura erit ab omni vafricie diabolica.

Certa vivo, illum à technis tartareis tutum fore, qui suis per omnia diffidit viribus, & cum gratia divina firmissimè credit.

Utinam timeremus, quæ timenda sunt, ac intelligeremus, majus nobis à peccato veniali damnum ingruere, quàm à toto infernali barathro.

30. Mar-

30. Martii.

TAm invalidæ sunt larvæ infernales, ut neutiquam timendæ sint, nec invadunt quempiam, nisi animam in casum pronam. Permittit nihilominus Sapientia divina quandoque, ut diaboli servos suos in bonum ipsorum tentent & affligant.

Non capio, cur homines nominare soleant diabolum, cum Dei sanctissimum nomen potius in ore debeant gerere, quò dæmoni pavorem injicimus: Interea notum est, ab hoc nullum nobis damnum inferri posse, nisi Deus permittat.

Si dæmon advertat, se à nobis explodi & naucifieri, varias invenit argutas rationes, ut nos in amorem nugarum & quisquiliarum impellat.

Deus fortes benignè juvat, nequè unquam respicit ad qualitates personarum.

31. Martii.

Parùm refert, quantumvis in purgatorio usque ad diem judicii suspiria ingeminare cogerer, dummodò meâ oratione unam aut plures animas ad majorem Dei gloriam liberare possem.

Cruciatus finem habentes non sunt tantopere metuendi, præsertim si interveniat servitium

vitium erga Redemptorem nostrum, qui tot supplicia & dolores pro nobis toleravit.

Non sunt magni facienda, quæcunque finiuntur; multò minus vita humana, cujus incerta duratio est: forsitan hâc etiamnum horâ vitæ tuæ impones terminum. Cur ergò non circumspectè & piè vivis? teque præparas ad tremendum æternitatis iter?

Vita boni Religiosi, & anima Deo amicitia juncta, productum patiuntur martyrium.

I. Aprili.

Desiderat divina Bonitas terrigenis largâ dare manu, nunquàm enim coelestes thesauri minuuntur.

Nil ita liberalissimo Deo cordi est, quàm munificè omnibus donare, si reperiret subiecta capacia: imo paratus est, plura elargiri, quàm nostra desideria ad sæculum prò: nonnihil olentia, cupiant.

O JESU mi, quanta firmitate stat anima, cujus precibus benignè annuis.

BN. Desunt duo puncta.

Multùm interest, paucis non esse contentum. O quantum bonum erit, quod Clementia divina nobis impertitura est: sed opus est mentem ad gratias recipiendas sanctè disponere.

Divina

Divina Majestas auxilia præbet illis, qui se verè mancipant servitiis Ipsius & gloriæ.

2. Aprili.

Occasiones peccati tollere, bonum est: Non sit ergo contentus Visitator Sanctitate quacunque à se visa; nescit enim, quamdiu duraverit, & quidnam successurum sit? sicque necessarium est, occasiones mali tempestivè amoliri.

Satius est, Visitatorem esse justum & severum, quàm nimis familiarem.

Benè advertat, quod peccatum mortale, etsi ita jubeatur, nunquam præsumat committere, excepto præcepto audiendi missam, jejunandi &c. si urgeat infirmitas, quia hæc ratione peccatum non est &c.

3. Aprili.

Cui Deus dat gratiam magnæ humilitatis, & intensi amoris obliviscitur sui ipsius, & ardentissimè Deo servit, nec credit, se aliquid boni præstare, aut alios ideò benè opinari: contentus itaque vivit, & magnæ cum consolatione, neque sollicitus est, quælecunque tandem inde alii judicium faciant.

Si quandoque videbitur, liberalitatem divinam virtute nos aliquâ decorasse, agnoscamus esse tantummodo bonum à Deo nobis

beni-

benignè & quasi mutuò datum, qui eam à nobis repetere & auferre potest, prout ex dispositione divina non paucis negligentibus accidit.

Famulando cum humilitate altissimo Numini, experiemur Illum in omnibus necessitatibus adesse, opemque nobis præstare: ac si non polleamus hac virtute, Deus illicò à nobis recedet.

4. Aprili.

Obfirmatum habens animum injurias ferendi & fortiter sustinendi, etsi cum aliquo sensu doloris, brevi per gratiam coelestem unietur Deo: si autem talis effectus non sequatur, & ab oratione homo desistat, dubium non est, gratiam illam non emanasse à Deo, sed illusionem esse diabolicam.

Ingens desiderium, ut ab omni malo liberemur, ac moriamur, ut citius Deo ceu summo fruamur bono, signum est & indubitatus effectus, gratias, quas in oratione accipimus, à Deo profluere.

Sæpius contingit, ut etiam intemeratæ vitæ homines gratias à Deo non obtineant: non aliâ ex causa, quàm ut cognoscant magnitudinem Dei, laudentque illum in suis decretis.

5. Aprili.

5. Aprili.

Non rarò animæ multas recipientes gratias, magis inde se humiliant, timentque ne ipsis eveniat uti navibus, quæ nimium oneratae merguntur, ac pereunt.

Majores gratiæ, quas Deus in hoc orbe confert, robur sunt imbecillitatis humanæ, ut hæc apta fiat ad ferendas adversitates.

Non sunt aspiciendi magni favores & consolationes à Deo dati, sed magis attendenda virtus, affectuum pravorum suppressio, humilitas, ac puritas conscientiæ, quibus Deo fervimus: & licet ignoremus, quænam anima sit sanctior? totum tamen patebit in judicio extremo, quando judex cuilibet pro meritis præmia distribuet.

Et pati & mori bona desiderat anima.

6. Aprili.

Permittit peccata Deus, ut anima inde humilior evadat: quando postea cognoscit suam imbecillitatem, & sancto ardore ad supremum bonum humillimè redit, sentiet opem divinam, novumque robur serviendi Deo, uti ex vita multorum Sanctorum haurire licet.

Anima syncerè Deum amans, & vanitates mundi spernens, si per vallem humilitatis

ris ambulet, etsi quandoque cæspites, non tamen in ruinam tendet.

Quantò largiores à Deo gratias accipit anima, tanto magis demissa, timida, sibi-que diffidens vivere debet.

O summe Deus! quàm malè se habet anima, quam relinquis sine consolatione?

7. Aprili.

Mala, quæ cruciant corpus, ut tentationes, morbi, calamitates, contemptus ac similia &c. non sunt propriè nominanda mala, nisi in quantum occasio sunt in peccata labendi.

Divitias, honores, ac bona temporalia jure mala vocitaveris, quia præbent occasionem offendendi.

Me premant omnia mundi mala, libenter o mi Deus! illa feram: dummodo in tremendo die universalis judicii vultum tuum irarum non cogar intueri.

Desideremus, ut nobis honores ac mundi laudes spinea sint corona.

8. Aprili.

OMnes persecutiones purificant animam, cui Deus confert gratiam, ut sine animi dolore illas ferat: quin imò talis anima summe desiderat, ut crescant ærumnæ, laudando

do Deum, & gratias agendo, quod pro iustitiâ tantas adversitates tolerandi occasionem habeat.

Abundans solidâ confidentiâ in misericordiam divinam anima eas à Deo gratias accipiet, ut quævis adversa sine omni motu animi latura sit.

Non affligamur, si summas calamitates sustinemus, siquidem Deus monstrare vult, nos longè inferiores esse, quàm dum antea ærumnas ac contraria ferre tantoperè desideravimus.

9. Aprili.

Non capio, quonam colliment aliqui contemplativi, separando se ab omni re corporea; siquidem semper amore divino ardere angelorum munus est, non nostrum, qui vivimus in corpore mortali, quibusque necessarium est, cum hominibus conversari, in Societate vivere, & sequi eos, qui pro honore Dei magna patrârunt opera. Quantò ergo minus separare nos debemus à summo nostro Bono, quod est sacratissima humanitas Jesu Christi Domini nostri.

Quamvis floreas sublimi gratia orationis, proderit tamen frequenter considerare vitam ac mortem Redemptoris nostri, quod

etiam te ad assequendum omne bonum iuvabit.

Ex humanitate Christi, ceu limpidissimo fonte profluunt omnia bona.

10. Aprili.

Cur multæ animæ non proficiant, nec magnam Spiritus libertatem nanciscantur, si orent in ordine ad unionem, ratio est, quia dimittunt è memoria Sacratissimam Jesu Christi humanitatem.

Superbus est & miserabilis, qui dum toto tempore vitæ poenitentiam egit, orationi deditus fuit, & gravissimas passus est persecutiones, qui se non divitem, & à Deo benè remuneratum censeat? præsertim, si Deus illum ad pedem crucis cum divo Joanne stare sinat.

Si tibi nimium difficile accidat semper meditari cruentam Jesu Christi passionem, quid te impediet, ut cum Resurgente, ac triumphante læteris?

11. Aprili.

Considerare Deum prout in se est per intellectum, aut imaginationem, bonus & excellens meditandi modus est: Fundatur enim in veritate, quâ Deus moratur in ipsamet anima cujuslibet à peccatis puri,

Vult

Vult summum numen , ut petamus , & consideremus nos semper vivere in conspectu Ipsius : novit enim , quidnam conducatur saluti animarum.

Opera interiora sunt suavia , pacemque afferentia : oportet autem , ut anima se totam quantam Deo committat.

Propositum nihil medicandi , aut cogitandi , forsitan graviter lædet potentiam imaginativam.

12. Aprili.

STudeant animæ divellere se interius & exterius ab omni creatura , zelotypus enim sponsus noster vult , ut etiam obliviscamur nostri.

Colenda imprimis est religiosus virtus paupertatis , & innocens hilaritas animi : nam hæc Spiritum religiosum conservabunt.

Unusquisque omnem impendat operam , ut nihil omittatur ejus , quod ad vitam religiosam inducere queat.

Non peragamus exercitia religiosa ex consuetudine , sed generoso animo & heroico : imò singulis diebus majori perfectione.

Qui plures cœlestes accipit , etiam plus Deo debet.

13. Aprili.

OMnes passionēs hujus vitæ in comparatione remunerationis æternæ sunt una tantummodò gutta; præmia verò cœlestia immensum æquor.

Quam modicæ sunt nostræ calamitates & cruciatus in hac brevi vita, ad evitanda horribilia, & nunquam desitura tormenta inferni.

O tormenta sine fine! o infandæ orci pœnæ! quam nos timent delicatuli, qui voluptatibus assueti horrent durum stratum, ne corpus affligant.

Seriò pensitemus promissiones paradisi & cœlestium deliciarum ab æterna veritate nobis factas, & sicuti hæ solidissimæ sunt, & dulcissimæ, ita mundi gaudia fordida sunt, inconstantia, & mera decipula.

Proditor est perfidus, qui contra Deum falsas nobis deliciarum imagines pingit, suadetque ficta solatia.

14. Aprili.

OMne tuum studium, ac desiderium sit videndi Deum: metue, ne eum perdas, dole, quod illo necdum gaudeas, tuum sit unicum solamen, quod ad amantissimum Deum te conducere potest: hoc pacto tranquillè vives.

Amer

Amor uniens cum divina Majestate robustam reddit animam, ut cum insidioso mundi hoste belligerare non horreat, animâ interim manente tranquillâ.

O quàm ingens nihilum fumus respectu infinitæ tuæ magnitudinis o immense Deus!

Concurrit Bonitas divina cum desiderante divinos favores ad hoc, ut piè concepta in executionem deducat.

Qui non desiderat pro Deo graves ærumnas exantlare, inter religiosos numerari nequit.

15. April.

Fundamentum ædificii spiritualis est humilitas, quæ si deficiat, in sublime structura certè erigi non potest, ne iteratò in terram ruat.

Studeamus restaurare in notis, ac roburare fidem, nosque ipsos humiliare, dum videmus à Deo subinde his virtutibus potius illustrari vetulam, quàm magnâ scientiâ claros.

Hæc humilitas nos juvabit ac alios, magis, quàm si essemus solummodò contemplativi, cum tamen neque tales simus.

Deplora teporem vitæ tuæ, & ut ab ire nere in cœlum non aberres, in continuo vive timore, qui causa est multorum animarum bonorum.

16. Aprili.

Quando assistente Numine patior persecutiones, anima mea libera est, & domina, statque in suo regno omnia terrena premens pedibus, tametsi corpus patiatur & affligatur.

Quantumvis calamitates nos graviter opprimant, agnoscendo tamen, nos pro Deo isthæc tolerare, Illique grata esse, mox omnes ærumnæ dulcescunt.

O quantus effectus perfecti amoris in Deum! fane obliviscimur omnium nostrorum commodorum, ut placeamus illi, quem toto corde diligimus.

Ingens revera consolatio est animæ, miseriae, moerores, & persecutiones pati propter Deum.

Nunquam Deus immittit servis suis ærumnas, quas Bonitas Ipsius non illicò suis gratiis ac favoribus reponit, ac remuneratur.

17. Aprili.

CAute ambulandum, & cavenda omnis negligentia in operibus obedientiae & charitatis; ideòque in omnibus frequenter interiori affectu ad amantissimum numen.

Bonum est, Dei sæpius recordari, utpote
supre-

supremi Domini, & immensi Creatoris: nec Deo displicet, si illum in creaturis, quas Ipsius omnipotentia producit, veneremur.

Non tantum unam Dei magnitudinem pia anima considerare debet, sed plures, ut eò melius Ipsius magnitudinem admirari possit.

Verus amans in omnibus amat, semperque memor est amati. Hæc prò dolor! orbis ruina est, quòd labiles & immundas nugas dumtaxat cordi habeat, & tam rarò amantissimi sui Dei in suæ animæ ruinam calidè recorderetur.

18. *Aprili.*

Quàm miserabilis est mortalium sapientia! quàm dubia prudentia! quæ sibi de mediis providet, ut anima in deliciis nateat.

Aliter se habet anima mea, quæ nihil aliud quærit, quàm tibi per omnia placere, Amantissime Deus!

Deterior servitus non reperitur in toto globo terraqueo, quàm in noxiam libertatem avolare è manu suavissimi sui Creatoris.

Felices illi, qui forti ferro ac catena beneficiorum & misericordiæ Dei ita constringuntur, ut ab eo nunquam recessuri sint.

O liberum arbitrium, verè mancipium tuæ libertatis es, nisi clavis te affigat timoris & amoris ille, qui te creavit.

19. *April.*

19. Aprili.

Quicumque nimium honores ambit, studeat dissolvere hunc nodum, & hanc dirumpere catenam: Optimum, ad hoc obtinendum, medium est, orare Deum ardentius, & nostra ex parte omni possibili conatu contra hoc vitium agere.

Qui delectatur terrenis, & humanas appetit laudes, decipitur, vivitque sine quiete.

Qui avitum sanguinem, & illustrem æstimat nobilitatem, malè agit, si jam valedixit mundo, uti religiosi, quibus sola solùm virtus cordi esse debet.

Homines mundo affixi semper mutabiles sunt, & hodie parvi faciunt, quæ heri ad sidera usque extulerunt.

20. Aprili.

Res particularis est circa victum & amictum, quæ non petes nisi iusta urgeat necessitas.

Non lamentare, si cibus sit insipide coctus, memor fellis & aceti, porrecti doloroso Redemptori tuo.

In mensâ silentium observa, nec alias religiosas aspice.

Considera mensam cœli, ac cibum, qui Deus est; hospites sunt angeli: eleva oculos tuos ad hanc mensam, ac desidera esse in numero hospitum & invitatorum.

Nun-

Nunquam extra ſolitus tempus comedere
neque bibere: poſt cibum ac potum Deo ferventes age gratias.

Jocos & vexationes penitus intermitte.

21. Aprili.

Dolor, quem ſentiant aliqua animæ contemplativæ ob ſua peccata commiſſa, non minuitur cogitando, quod Deus illa ipsis condonaverit, eorumque ſit oblitus: imò augetur, ſi reſpiciant in miſericordiam & bonitatem divinam, quæ à Deo confertur merenti potius perpetua inferni tormenta.

Dolor de peccatis tantò magis creſcit, quantò plus agnoſcimus immenſas gratias à miſericordia divina nobis indignis collatas.

Dum vivimus in hoc corpore mortali, cauſas ingentes ſemper invenimus deplorandi noſtros errores, ac imperfectiones.

Qualitercunque tandem anima ſit perfectæ, recipiatque gratias à Deo, ac exiſtimet, ſe ab omni peccato mortali liberam, vivere tamen ſecura nequit: facilè enim graviori peccato laborat, quod non cognoscit, qui timor in anima multas generat preſſuras.

22. Aprili.

Anima contemplativa ſubinde dum eſt extra ſe, non conſiderat immenſam inter

ter Deum ac se differentiam : quia dum agnoscit amorem Dei erga se, obliviscitur sui, putatque totaliter se immersam Deo; unde non considerando, quid nam dicat, loquitur ea, quæ contra rectam rationem militare videntur.

Clementia divina non considerat verba, sed affectum, quô verba facimus.

Non admiror sermones affectu plenos, quos summa Bonitas cum anima miscet; atqui me rapit in stuporem ingens Dei amor erga miseram creaturam, quem demonstrat, tot illi gratias etiamnum conferendo, & pro nobis tam horrida sustinendo tormenta!

O quantum terrorem incutit mihi, si penso tantum cumulum gratiarum & beneficiorum à Deo mihi collatorum, econtra meam ingratitude & frigidum amorem!

23. *Aprili.*

Obedientia vera & brevis via est, efficax-que medium appellendi ad portum felicissimi status.

Ad verè submittendam nostram voluntatem rectæ rationi, abbreviat iter obedientia.

Quando aliquis in aliquo non se subicit obedientiæ, manifestum signum est, provenire hoc ex tentatione.

Si

Si superior imperat quidpiam, ne dicas, ab alio juberi contrarium : cogita ab utroque ob sanctum finem imperia dari ; sed obedito superiori.

Qui non pollet virtute obedientiae, revera religiosus non est.

24. Aprili.

Qui orat sine consolatione, non judicet tempus esse perditum, sed multum ex oratione nos lucrari, quia sine praetensione privatae utilitatis solum nos fatigamus pro gloria Dei, acciditque talibus, uti filiis, qui tota die in vinea patris laborant ; & licet vespere non recipiant mercedem, in fine tamen domini fiunt totius vineae.

Ad comparandam magnam scientiam, vel ad discendos aulae mores, multum curae ac sudoris requiritur. Ut fias aulicus paradisi, & coelestem obtineas scientiam, multo est opus labore, magnoque conatu spiritus.

25. Aprili.

Mortem aut calamitates sanguine junctorum nimio dolore, animi sentire, adversatur rectae rationi, praesertim si nimium durer dolor, & inordinatus in propinquos amor.

Proprium illorum est, qui non recordan-
tur

cur post hanc temporalem sequi vitam æternam, deplorare mortem eorum, qui relictis miseriis humanis, æternum vivere ceperunt.

Qui desiderat vivere, ut serviat per omnia Deo, rem incertam & periculis plenam cupit.

O vita, vita, qualiter firma stare potes si ne vera tua vita? in tanta solitudine qualiter te applicas? quid agis, dum omnia tua opera imperfecta sunt, & defectibus referta? quis te consolatur, anima mea, dum in periculoso mundi pelago non sine metu naufragii fluctuas, & hinc inde tanto cum discrimine jactaris?

26. Aprili.

Vobis o servi Dei nullum inferunt damnum murmuraciones & maledicta contra vos evomita, qui statis validi propugnaculi ad instar continuo firmi: imo hæc vestrum sunt lucrum, & ingens bonum.

Personis contra te loquentibus nunquam alienum ostende animum: quinimò novo illos prosequere affectu.

Quando te quispiam reprehendit, suscipito totum cum animi demissione tam interiori, quàm exteriori, Deumque ora pro reprehensore.

Si audias malè loquentem de aliquo, file, neque repete hanc prohibitam lectionem,

nisi de te ipso malè dictum sit : si hæc feras æ-
quò animò , signum est te in spiritu profe-
cisse.

Nunquam reprehendas aliquam sine di-
cretionè , humilitate , & confusione pro-
pria.

27. *Aprili.*

Quando anima reverà divino ardet amo-
re , facillimè amorem erga creaturas
prorsus extinguit , quod tamen sine valde in-
tenso Dei amore fieri nequit.

Amor verò flagrans creaturarum semper
tormentum affert , quod crescit , si à creatu-
ris anima separare penitus se velit.

Si verè Bonitas divina totam possideas
animam , dominium eidem confert in omnes
creaturas.

Sit benedictus Deus ! qui nunquam nos
deseret , nisi prius Ipsum simus deserturi.

Creaturæ nunquam quietum reddunt
animum humanum.

28. *Aprili.*

Pejores sumus , & ingratiore animalibus
brutis , non agnoscentes dignitatem ani-
mæ nostræ : imo reddimus illam vilem &
abjectam , rebus infimæ sortis similem , qua-
les sunt res hujus terræ. Divina lux illumi-

net tenebras affectuum nostrorum! Manum præbet Deus omnibus, qui magna operari volunt ob amorem Ipsius, & nunquam illis deest, qui illum solum totam coniiciunt fiduciam.

Recordare te unum tantum habere animam, moriturum te tantummodò semel, vitam tuam esse brevem, &, quod particulare est, duntaxat unam. Memento esse gloriam, & hanc æternam, ad quam acquirendam, relinquenda sunt à te quàm plurima.

Perseverantiæ virtute lucraberis multa.

29. *Aprili.*

Consuetudo amandi vanitates est universalis in toto mundo, estque ruina multarum animarum, quia fides mortua est, magisque amamus transitoria, quæ videmus, quàm æterna, quæ fides docet.

Infandâ laborant miseriâ, qui tantum amplectantur terrena, transmigratura brevi in purum nihil.

Multa in orbe reperiuntur, quæ multa possunt animæ sensim vulnera infligere, & quod pejus est, incauti sumus, nec advertimus pericula, nostro peccato patratò.

Anima excludens omnes mundanas vanitates, & sui ipsius obliviscens, benè unita erit cum Deo suo.

Cer-

Certum est, cor nostrum evacuatum ab omni creatura, separatumque ab ea ob amorem Dei, gratiâ divinâ implendum esse.

30. *Aprili.*

Summa præsumptio est, nullâ habitâ cognitione præviâ velle eligere viam: facile enim accidit, ut perdat, ubi lucraturum se sperat, uti contingit Regi Sauli.

Securius nihil est, quàm velle quod Deus vult; Tradamus ergo nos totos in manus divinas, summè enim nos amat, neque ullo modò errori locus erit, si in hac determinatâ voluntate immobiles vixerimus.

Accipiendo multas gratias ac favores supernaturales non meremur plus gloriæ, quam maiorem obligationem serviendi Deo: Quæ spectant ad maiora merita, Clementia divinam non aufert à nobis.

Qui virtutem pretiò suarum calamitatum emit, plura meretur.

1. *Maji.*

Semper vigilandum est, ac orandum: non enim reperitur tam efficax remedium ad occultas daemonis machinationes detegendas, quàm oratio.

Omnibus credere, nostra tempora non patiuntur. Illi crede, qui vitam Christi soles imitari.

Omni studio purificate conscientiam, stude-
 dete humilitati, ac contemptui omnium re-
 rum mundi, credite firmiter, quidquid cre-
 dendum proponit mater ecclesia: hoc pa-
 cto, securi estis, iter vestrum rectè tendere
 ad cœlestem gloriam.

Timidi sunt mali genii, neque tantum ani-
 mi habent, ut benè paratum & vigilantes
 multum invadant: sed negligentes gravi effi-
 ciunt damno.

2. Maij.

OMni studio intueamur vitam sanctorum
 nostrorum Patronorum, sanctumque
 concipiamus propositum, illorum sequi ve-
 stigia.

Virtutes interiores etsi permagnæ sint,
 non tollunt vires, imò roborant animam, ut
 corpus habile fiat ad serviendum religioni.

Sancti summe delectabantur injuriis &
 persecutionibus, quia horum oblationem
 Deo faciebant, dum illum devotissimè ora-
 bant.

Defectus virium corporis non nocet, si
 Deus illas non contulit ad acquirendas virtu-
 tes: sufficit à Deo datum nobis robur a-
 nimæ.

Potentissimus est Deus, multis & variis
 modis nos dicandi.

In operibus spiritus nostri, qui pauca cogitat, & multa facere vult, plus agit.

3. *Maji.*

PAti morbos, nec non graves dolores, etsi molestiam afferant, si tamen anima vigilans sit, & Deo juncta, nihil omnia curat; quia motivum habet laudandi Deum, cogitarque insimul, omnia venire à manu amantissimi Dei.

Cui Deus dat gratiam patiendi, eidem etiam multa subministrat media.

Anima crucibus & calamitatibus pressa, speret à Bonitace divina validum succursum.

Providentia divina ærumnas secundum mensuram virium nostrarum nobis immit-
tit, scit autem nos miserabiles ac pusillanimes quælibet adversa horrere.

Semper ardebis desiderio sustinendi adversa in omnibus occasionibus ob amorem amantissimi nostri Redemptoris.

4. *Maji.*

Nunquam loquere, nisi verba tua prius benè examinaveris, Deoque commenda-
veris eo fine, ne Ipsi displiceas.

Non nimium res mundum, extolle, sed

cum animi moderamine tuam opinionem deprome.

Nunquam aperi, quidnam de objecto iudices, nisi requisita fueris, aut lex charitatis id requirat.

Nihil pro veritate vende, quod certitudine rei non prius emisti.

Si advertas animum tuum hilaravere, non excede risu impertinenti; sed tua hilaritas sit humilis, modesta, affabilis; aliosque ædificans.

Non facito comparationes inter unum & alterum, uti plerumque solent imprudentes; nam hæ comparationes sunt odiosæ.

§. Maji.

Si superioris partes agis, neminem reprehende, dum irâ moveris, sed primùm sedato motu: hoc pacto reprehensio bonum producet effectum.

Extollat Superior pœnitentiam ad sidera usque, & reprehendat quoslibet excessus, & superfluitatem comedendo: quia si non destruat valetudinem, qualibet pœnitentia, aspera vita, & contemptus roborant spiritum.

Si non potes suaviter, extirpa radicibus & cum rigore quamlibet relaxationem sanctæ regulæ, & constitutionum: etenim hæ remissiones

missiones habent modica principia, quam finem ingentem ac nocivum religioni, & gloriae divinae.

Stude tuis persuadere humilitatem, mortificationem, nec non labores manuales: reliqua ministrabit benignissimus, Deus quantum cuilibet conveniet.

6. *Maji.*

Non inhiate bonis temporalibus, neque spiritualibus more saecularium, quia nec unum, nec alterum obtinebitis. Firmam fidem in Deum conjicite, & vivite arcte, prout personam religiosam decet: subinde juvare intendimus & ordinem & saeculares, multaue tractamus, per quae amittimus estimationem & spiritum, ex quo daemon multum lucri haurit: quantum enim concernit bona temporalia, haec inducunt distractionem in ordinem, & in spiritum tenebras.

Nunquam divina Bonitas denegat suis largiri necessaria vitae; superior tamen sit animosus & diligens.

7. *Maji.*

IS, qui omnium vilissimus confetur, felicissimus est.

Qui se ipsum nihili facit, putatque infimo se stare loco, ab oculis divinis elevabitur.

Ad cognoscendum profectum nostrum, existimemus, nos esse omnium pessimos, opera proinde nostra nullius esse valoris: qui conceptus nobis est utilis, etsi de proximo semper benè judicandum sit.

O miserabilis munde! in quo non virtus, & personæ honore dignæ coluntur, sed marsupium auro turgidum stultè adoratur.

Persona verè humilis ingentem capit dolorem ex honore ipsi publicè præstito, malletque vivere despecta & contempta.

8. *Maji.*

Sine comparatione res est magis pretiosa intra nos, quàm illa, quam videmus forinsecus: nemo existimet, si Deum amat, se esse vacuum in interioribus.

Plurimum me juvat & consolatur, si recorder, me intrinsecus habere socium, & comitem, ipsum Deum.

Loquendo cum Deo vocali oratione, & insimul admittendo mille vanas cogitationes, est ludibrio habere Deum, dorsumque ei obvertere.

Orationem corrumpit imaginatio, Deum non esse præsentem, sed longè à nobis remotum.

Contrahendo habitum cognitionis, Deum intra nos morari, nostras preces persolvemus magna tranquillitate animi; sed virtutes non nisi magno labore acquiruntur.

9. Maji.

Non benè agit illa, quæ superioris officium gerit, si injurias à subjectis impetatos ferat, nisi dissimulet, & ita se forinsecus monstret, quasi non adverteret ad illas.

Supposito, quod religiosus obedientiâ, essentialibus regulæ & constitutionibus clarus sit, procuret superior pro suo à Deo accepto talento quemlibet eò conducere, quorsum Deus illum vocat.

Permittit providentia divina subinde, ut personæ modici talenti ad regendum collocentur, eo fine, ut virtus obedientiæ incrementa sumat apud eos, quos amat.

Quietem subditorum summè stabilit simplicitas perfectæ obedientiæ.

Necessariò Superior benè regens, discretionem pollere debet.

10. Maji.

Quia Monasteria quædam monialium consortiis humanis gaudent, depauperantur: Distractio autem spiritus non oritur ex paupertate, sed ex nimia familiaritate

cum hominibus, quæ personas religiosas non efficit opulentiores.

Qui fixis oculis intueatur, & altè considerat Christum in cruce pendentem, tam pauperem ac nudum, opes pedibus calcat, contentus sanctâ paupertate.

Verus paupertatis amator, illamque rigide observans, callet, quàm ingentes thesauri delitescant in illa.

O quantâ sollicitudine ac curâ cruciantur possessores & domini rerum.

Possessio multarum rerum annexam habet confusionem & anxietates mentis.

Nunquam aliquid deest Deo fideliter serviendi.

II. *Maji.*

O Mortales quantum vultis, tantum à Benignitate divinâ obtinere potestis: petite ergo securi, quod à clementissimâ manu Dei omnia sitis accepturi, quia Deus vos amat.

Nihil solidi in hoc orbe, nutantque omnia: solus Deus immutabilis enim, & nunquam suis deest.

Ter optimus Deus non solum inspirat consilia, sed etiam remedia.

Verba Dei sunt ipsa ejus copra, quæ in nobis roborant fidem, & augent amorem.

Deus

Deus non est acceptor personarum, omnesque amat: nullus ergo, quamvis sceleratus, excusatur ab amore Amanti Deo debitō.

Summus Deus, qui fert peccata nostra etiam gravia, si verè ad ipsum redeamus, recipit nos, ut gratiarum pater prodigum filium.

Plenus est misericordiā benignissimus Deus, & afflictis, atque infortunatis succurrit, si totam fiduciam in eum solum ponant.

12. *Maji.*

ET si modicum sit punctum honoris, evenit tamen, quod in cantu figurali accidere solet, ubi unum suspirium aut tactus omisus, totam corrumpit harmoniam; sic quoque honoris apprehensio & ambitio parva, veluti pestis nostra opera inficit, præsertim orationem.

Ubi puncta honoris, aut rerum quarumcunque vigent, faciat homo quidquid velit, oret & meditetur, modicum inde lucrum hauriet, nec gaudebit verò fructu orationis. Neque primò motu daemon verum humilem altis cogitationibus tentare audet; formidat enim, utpote astutus & sagax huiusmodi humilis contemptum.

13. *Maji.*

Deliciae, quas gustat anima, cui Deus revelat secreta sua, tantae sunt, ut omnes orbis delicias infinitè superent: Solatia namque coelestia infiniti sunt pretii: orbis delicias potius sordes vocitaveris, quàm solida solatia.

Omnes deliciae terrenae, etsi his aeternum gaudere facultas foret, nihil sunt in comparatione deliciarum coelestium, quas Deus suis etiam in hac vita confert, suntque una dumtaxat guttula illius immensi fluminis aeternae gloriae.

Se ipsum decipit, qui securum se autumat gaudendo favoribus coeli. Vera securitas est, humile testimonium bonae conscientiae.

14. *Maji.*

Quantò magis crescit humilitas, & amor in anima, tantò maiorem virtutis, florum adinstar, odorem spargit, & sibi, aliisque gratum.

Non possum capere, qualiter virtute humilitatis clarere possis absque amore, & qualiter amare possis amantissimum Deum sine humilitate: perfectè utramque hanc virtutem exercere impossibile est, nisi anima plenè avellatur ab omni creatura.

Caco-

Cacodæmonis astutia instillat nobis propriæ virtutis opinionem, quâ tamen caremus: & ad hoc exequendum, nihil intentatum relinquet.

15. Maij.

Qui ad prælaturæ honores evehitur, nihil his delectari, neque hos desiderare, aut velle, neque procurare debet.

Si prælatus sanctâ claret vitâ, non minus subditi sanctitate florebunt.

Considerent superiores, se non esse evektos ad dignitatem, ut secundum genium suum vivant, sed subditos per viam regulæ & constitutionum ad æthera ducant, quamvis subditi contrarium cuperent.

Benè advertant superiores, ne, quod ipsis grave accideret, humeris subditorum imponent.

Quantumvis probare velit superior obedientiam subditi, nihil tamen imperet, quod ad peccatum mortale aut veniale inducere possit.

16. Maji.

Nullum in orbe tam nocivum reperitur toxicum ad occidenda corpora humana, quàm puncta honoris, quæ animæ perfectionem ex integro sternunt, penitusque obtruncant.

Spernitur, qui honorem desiderat, præfertim, si seipsum aliis præferat.

Etiam in Sanctis Religionibus tartareus hostis subministrat argumenta quibus falsè suadet etiam secundum legem Dei nos debere æstimari aut honorari.

Clementissimus Deus liberet nos à Monasteriis, ubi vigent puncta honoris: nullus enim amor Dei, nec spiritus, ibi religiosus invenitur.

Det divina Bonitas, ne aliquando aliqua pereat anima, sequendo infelices illos, quibus vanus honor tantoperè cordi est.

17. Maji.

A Mantibus intensè Deum, magnæ immituntur calamitates: minores patiuntur, qui minus amant. Videt enim omniscius Deus, magis amantem plus ferre posse, minus amante, quem etiam minoribus onerat ærumnis.

Est aliquid in orbe tolerandum, ut cognoscat Deus, nos flagrare desiderio Ipsum videndi.

Qui ad perfectionis apicem ascendunt, non cupiunt liberari ab ærumnis, tentationibus & præliis contra occultos hostes, imo hæc omnia desiderant, amantque ex amore super omnia amandi Dei.

Cle-

Clementia divina, suis gratiis majoribus non beat, nisi personas, quæ pro Ipsa libenter ingentes passi sunt calamitates.

O quantum proficit spiritu anima, quæ pro Deo multas tulit adversitates.

18. Maji.

Accidit quandoque, rem in se levem personæ imbellis & dejecti animi magnum adferre incommodum ac mœrorum.

Ut pessimus compati proximorum infirmitatibus, non consideremus nos ipsos dum roboramur à Deo, sed quando & nos debilis animi premunt Angustiae.

Laudabile est, si moveamur mutuâ compassione, dummodò non fiat sine discretione & obedientia.

Si cum gratia divina non eluctamur è cæno miseriarum nostrarum, incidemus in panicos timores, intricatas, anxietates, sicque animo cademus, ut omnia nobis tædio futura sint.

19. Maji.

Vana cogitatio, nostrum honorem tantis per læsum esse, nostram generâ impatientiam, ad quam tuendam inquitimus, non sumus Angeli, neque Sancti, ut hæc serenâ fronte ferre queamus.

Cogi-

Cogitationes nocivæ de meritis & qualitatibus nostris, sunt sine morâ radicitus excutiendæ: nam pestis esse animæ in illis se detinere.

Si puncta honoris non statim omni diligentia ejiciamus, quod hodie nobis purum nihil videtur, cras in peccatum veniale degenerabit, imò priora sequentur.

Qui propter Deum contemptum & injurias libenter sustinet, in hoc etiam mundo orbe honorabitur, & gloriosus erit in gloria coelesti.

Rectæ rationi adversatur, paradiso gaudere velle, cum Salvatore nostro, & nolle cum ipso ferre injurias & calamitates hujus mundi.

20. *Maji.*

Verus religiosus eminens oratione, si prætendit à Deo gratias, flagrare desiderio debet, moriendi pro eo, ac subire tormentum crucis.

Pati pro Deo verum est iter ad æternam veritatem, & ad gloriam coelestem.

Quæramus crucem, desideremus crucem, utroque cingamus brachio crucem, quæ si nobis desit, infelices nos censeo.

Modicum est totum, quod patimur pro Deo tam bono, qui pro nobis tantos dolo-

res sustinuit : nunquam enim adhuc spar-
simus nostrum sanguinem ob amorem a-
mantissimi nostri Salvatoris.

Divina Majestas elevare vult animas, quas
caleat & præterit ærumnis, dummodò pro-
pria culpa non amittant patientiam.

Non est major consolatio, nec gratia,
neque dulcedo, quàm pati propter amorem
Dei nostri rer optimi.

21. Maji.

Abjectus homo & pavidus, si aliud timeat,
quàm ne offendat Deum, malè agit : nil
formidet homo, si coram Deo in veritate
ambulet, niteatque purâ conscientia.

Omnes ambio timores solò fine, ne Illum
offendam, qui uno temporis puncto in pa-
rum nihil me redigere potest.

Si Deo nostro per omnia purò serviamus
animò, quis nos oppugnabit sine propria
strage? Sed ubi anima tam pura, quæ omni
ex parte Deo placeat, & de hoc solo sollicita
sit?

Dum in hoc exilio moramur, vult divi-
na Bonitas, ut semper sanctè timeamus.

22. Maji.

Formidinem nobis incutiunt dæmones,
quos terrere volumus honoribus, opibus
ac deliciis.

Si

Si verè serviendi Deo., nobis animus esset, omniaque relinquendi ob amorem Illius, & amplexandi crucem, fugeret nos cæcodæmon ut pestem.

Dæmon amicus est mendacii, imò ipsum est mendacium, non convenit cum ambulanti-
bus in veritate. Quando autem intellectus obfuscatus est, dextrè concurrit ad excæcandam animam.

Invalidi sunt dæmones, nisi in animas negligentes, quæ ultrò illorum insusurrationes admittunt, in quos etiam vim suam exercent tremendè.

23. Maji.

SI conaberis in omnibus eruere veritatem, parum æstimabis hunc mundum, qui aliud nihil est, quàm mendacium & falsitas.

Incarnatus noster Deus amicus est humilitatis, quia est summa veritas: verè humilis veritatem inveniet.

Verissimum est, nos ex nobis nihil habere boni, sed solummodò miseriam & magnum nihil. Qui hoc non intelligit in tenebris ambulat: intelligens verò placebit summæ veritati, cujus vestigiis insistit.

Uti virtutis nostræ fabrica bonis sit fulcita fundamentis, quilibet sanctorum censeat se mini-

minimam esse, ac mancipium aliorum: studeat proinde omnibus satisfacere ac servire.

24. Maji.

Est impossibile ad amussim describere, quàm sensibile sit pati animâ, & quàm longe differat à cruciatu corporis. Vult benignitas Dei, ut cognoscamus, quantum illi debeamus, dum nos ad talem traxit statum, in quo per misericordiam Dei quaeramus, nos ab hujusmodi cruciatibus liberatos esse, & nostra nobis condonanda peccata.

Animæ in purgatorio sine corpore majora sustinent tormenta, quàm alii etiamnum in corpore existentes.

Dolores hujus mundi jure comparaveris guttæ aquæ, cruciatus autem purgatorii vasto mari.

Crucem à te amatam haud gravatè impones humeris tuis, portabisque magno animi solatio.

25. Maji.

Compassione digna res est, quod propriâ nostrâ culpâ ignoremus, quidnam simus in hoc mortali corpore?

Solicitude & cura corporum nostrorum, nec non sanitatis nos multùm fatigat, & non rarè decipit.

Habeant superiores hujusmodi curas ; nobis unicus sit scopus, securis passibus tendere ad videndum Deum.

Non consistit negotium in corpore humano, quod longè minus est animâ, sed in humilitate, quâ absente & proscriptâ multa sequuntur damnum, neque poterit homo progredi ad ultimum suum finem, seu beatitudinem.

Non desideremus in hac vita requiem, sed aspiremus ad fortiter ferendas adversitates, ut saltem aliquomodò sequamur Redemptorem nostrum Jesum Christum.

26. Maji.

TRemendam rationem Deo reddet superior, qui morbis non tempestivè, & suo tempore medebitur.

Non sunt ab eo gubernandæ animæ ad perfectionem tendentes, qui officium bonum superioris gerere nequit.

Electiones factæ cum prætensionibus, animarumque passionibus, malum fortiuntur successum.

Excutiat superior certas compassionēs probabiles à Deo immixtas, quæ potius nomen crudelitatis erga subditos merentur.

Terribilis res est, & vix non intolerabilis, si pauci sint, iique malè concordent.

27. Maji.

27. *Maji.*

Juventus, & nulla rerum experientia multum inferunt damni : mundus namque tantâ malitiâ scatet, ut nihil sit, de quo non malè judicer : Si deinde rerum experientia non monstret veram viam, de malo in pejus ibimus.

Amore Dei simus agendo cauti, ne si res publica fiat, inde generetur scandalum : privatim & remotis arbitris age, quod facere non auderes in omnium conspectu.

Operando semper cogita, te videri à Deo, qua cogitatione multas tuæ animæ gratias lucraberis.

Qui ter optimo ter maximo Deo ad ultimum usque halitum naviter serviet, vivet si in deliciis paradisi, & ineffabilis felicitatis æne fine ternitate.

28. *Maji.*

Intermissio meditationis de sacratissima humanitate Christi periculosa est contemplantibus : metuendum enim, ne dæmonis fraude sensim amittatur devotio erga sanctissimum Sacramentum.

Sacratissima Virgo Maria humanitatem Christi plus amavit omnibus Apostolis, quam etiam in gradu perfecto frequenter contemplata est.

Quamvis possem gratias lucrari sine humanitate Christi, id tamen neutiquam facerem: gratiæ siquidē ab eo petendæ & acquirendæ sunt, à quo omnia solida bona fluunt.

Facile accidit, ut anima improvida ibi gratias quærat, ubi perniciem inveniet.

29. *Maji.*

Divinae bonitati subinde placet, religiosis majorem corporis sanitatem impartiri ferendo aspera & subjectionem in Religione, quàm dum erant liberi, omnibusque deliciis deliniti.

Si pensitaremus ingentem afflictionem, quâ premuntur moribundi, nec non argutias & fallacias mali genii, tunc extrema tentantis, solaretur nos sancta nostra Religio, & observatio ad punctum Sacrae nostræ regulæ.

Præsente superiore, qui à te uti Salvator tuus Jesus Christus observandus est, non loquere, nisi necessaria, eaque magnâ reverentiâ.

Minimæ quandoque reculæ portam aperiant maximis flagitiis.

30. *Maji.*

Si sæcularis plenus gravioribus delictis quietus vivat, nec patiatur conscientia remorsum, indicium est, illum diaboli amicum esse:

esse : quem porrò in suis peccatis quietum vivere sinet.

Quando religiosus laxitatem amat, & talia, quæ ipsi videntur esse parvi momenti, si longo tempore his sine scrupulo immoretur, malum indicium est, potestque daemon illum eò deducere, ut in pessimum evadat hominem.

Ingens periculum subit anima negligens, & suis immersa gustibus, quæ ex uno in aliud peccatum mortale frequenter prolabi solet.

Dum nostrum mortale corpus etiamnum circumferimus, profundè consideramus periculum salutis æternæ forsitan amittendæ.

31. Maji.

Nemo dubitet de bonitate liberalissimi Dei, qui etiam minima servitia Ipsi præstita coelestibus præmiis gratiose (liberalissimè) remunerat.

Nemo formidet, perituum se ex siti: siquidem æterna Bonitas omnes hortatur ad bibendum ex fonte orationis.

Hoc bonitatis in se habet oratio, ut Majestas divina plus det, quam petatur.

Ter Optimus ter Maximus Deus naturam donandi habet, quia nihil illum remorari potest.

Voluntas non est, onerare vos divitiis, honoribus, deliciis, aut hujusmodi vanis terræ gaudiis : ratio est, quia tenerè vos amat.

Si benè & cum puritate præparemus animas nostras, multis modis Deus græcias nobis conferet, quas intelligere & penetrare non valemus.

O quàm largè solvit ditissimus Deus & sine mensurâ, plus enim dare solet, quàm petamus.

1. Junii.

VEri & boni amantes, si creaturam aliquam diligunt, volucris instar citò volant non considerando corpus, sed oculos in animam defigunt, curiosi, an aliquid amatu dignum in ea reperire possint? si nihil inveniant, laborant omni modo, ut aurum in aurifodina hujus animæ nancisci queant, quia verè illam diligunt, facerentque omnia ex amore talis animæ, ad eam lucranda. Dum verò vident, nihil solidæ virtutis, nec intensi amoris in Deum esse in tali anima, cessant ab amore. Ita nihil omnino firmitatis habet, quod non coalescit ex (in) Deo.

2. Julii.

Non remaneant in nobis vulnera, nec antiqua neque nova, quæ non aperiamus sincerè

sincerè divino medico nostro, humillimo corde rogantes illum remedium.

Cùm quinque cicatrices Salvatoris nostri, veluti fontes nostras imbecillitates irrigent ac sanent, ungamus illas unguento mortificationis, humilitatis, mansuetudinis & amoris in proximum nostrum: quippe cum Deo incarnato visibiliter gaudere nequeamus, præstemus omnem charitatem illis, de quibus æterna Veritas Ipsa pronuntiavit, quod uni ex minimis meis facitis, mihi fecistis.

3. Junii.

A Nimia contemplativa imbuta timore divino, etsi multas habeat occasiones, nunquam tamen deliberatè faciet peccatum veniale, mortale plus horret, quam ignem.

O ingens gratia, sine offensione Dei vivere, ubi mancipia diabolica in inferno ligata sunt, neq; ullatenus puræ animæ nocere queunt, etsi mille dolis hanc supplantare laborent.

Candidæ conscientiae tentationes parum aut nihil nocere possunt.

A peccato, quod advertimus, etsi minimum sit, o amantissime Redemptor benignè nos libera.

Varia temeritas est, offendere dominum tam magnum, etiam parvo peccato; si tamen parvum dici potest, quod offendit Ma-

jestatem immensam. Cogita frequenter anima mea, te semper à Deo videri, & observari.

4. Junii.

MAjorem nobis Deus largitus est gratiam, dando seipsum nobis in sanctissimo Sacramento Eucharistiæ, quàm dum factus fuit homo:

In incarnatione enim solam naturam divinam uniebat cum natura humana & carne sua sacratissima: At in hoc Sacramento summa Christi bonitas omnes homines voluit vertere in Deos.

Tam vehemens & efficax est amor Dei erga nos, ut non tantùm hoc amore gaudeant amici Dei, qui cœlestibus his epulis vescuntur, sed etiam summas fert injurias, dum hoc divino pane fruuntur hostes Dei, maculati peccato mortali.

Nunquam segregemus nos ab amantissimo nostro pastore, neque dimittamus illum ex oculis: siquidem oviculæ pastori vicinæ uberius pascuntur.

5. Junii.

SI in hac vita periculum non esset offendendi Deum, Ipsumque totaliter amittendi, requies potius foret, facili quoque accideret, calamitates ferre ad finem usque mundi

di pro tam bono Deo, & sponso animæ nostræ.

Nonne magna patrârunt Sancti Martyres in tormentis, quæ passi sunt? Sed ubi potentissima Dei manus opitulatur, facilè est sustinere dolores.

Majorem gratiam divina Majestas nobis conferre nequit, quàm si nobis concedat vitam ad imitationem filii sui, Amantissimi Redemptoris nostri.

Quælibet adversa nos turbant, statimque amittimus animum.

Sed res nova & inaudita foret, si magnas à Deo gratias obtinere, & non progredi in via vellemus, quem Salvator noster, omnesque Sancti cordatè iniverunt.

6. Junii.

Multum interest, ut fiant subditi, qui olim fuerunt prælati aliis in exemplum: nam docent, vivere nos posse sine prælatura: Submittunt exinde se superiorum imperiò, quasi nunquam fuissent superiores, neque unquam recensent, quidnam egerint ut prælati, quam solùm obedientiæ student & animæ suæ; sicque multùm præstabunt, si ad prælaturam denuo evehantur.

Infania est, & minimè perfectio, nolle de novo acceptare officium superioris, etsi apti-

tudine ad tale munus careat : in omnibus enim religiosa persona tacere debet, obedire, & nec verbo contra mustitare.

7. Junii.

SI aliquis assereret, se in oratione divinâ semper & sine interceptione frui dulcedine, mihi suspectus esset; timeo, ne sub hoc aliqua lateat fallacia: nullus enim perpetuis coelestibus solatiis ac dulcedine in hac vita gaudere potest.

O infortunata miseria humana ex peccato remanens, ut etiam bona opera & censurâ indigeant & mensurâ, ne incurramus periculum animæ nostræ.

Ille Spiritus elevatior est, qui omnem sensualitatem excludit.

Qui experitur favores & gratias divinas, à diabolo, uti puto, non decipietur.

8. Junii.

Superiori tuo & confessorio confidenter aperiri omnes tuas tentationes, imperfectiones & animæ vulnera, ut tibi dent consilium ac remedia ad omnia vincenda.

Vehementer ama Deum, & cum illo, qui tibi locô Dei præest, age candidè, sicut cum ipso Deo agendum est.

Religiosus, qui cum superiore suo tractat in veritate & synceritate, securam init viam.

Cogno-

Cognoscendo, confessorium meum velle quidpiam, aut expressè jubere, sine morâ obtemperarem, aut, si iussa non exsequerer, existimarem me fallaciis irretitam.

Ingens bonum est animæ, è terminis obedientiæ nunquam egredi.

9. Junii.

O Quanto majori obligatione sunt onerati sacerdotes aliis hominibus!

O execrandus horror indigne sumere sanctissimum sacramentum! herclè malus genius crudele imperium exercet in omnes peccato mortali fortidos.

Non solet divina majestas immensam suam magnitudinem manifestam facere, neque suis ditare thesauris, nisi animos puris suspiriis Deum unicè desiderantes: hi enim sunt veri amici Dei.

Qui sumit sacratissimam Eucharistiam, & statim se aliis occupat negotiis, impedit, ne Christus domum animæ ipsius occupet.

Multæ personæ non tantum nolunt manere cum Christo, sed etiam barbarâ inhumanitate illum à se contemptim pellunt.

10. Junii.

Et siam si nostram ingratitude cognoscatur, nihilominus mellea Dei Bonitas in-
æsti-

æstimabilem thesaurum filium suum in sanctissimo Eucharistiæ sacramento committere voluit, ut sic nil impediatur Deus, quò minus hoc thesauro frui, & mediante illo cum æterno misericordiæ patre confidenter agere possimus.

Post communionem toto corde cum divina Majestate suaviter morare: non perdamus tam bonam occasionem tractandi nostra negotia cum altissimo Deo.

Divina Majestas pinguissimè remunerat habitaculum, præsertim si puro corde recipiatur.

Sicuti divina clementia omnia fert, ita promptius feret animam, quæ incarnatum Deum purâ conscientia suscipit, stringitque ardenti amore. Talis, ô homo, sit anima tua!

II. Junii.

ATernus pater nobis impertitus est filium suum, misitque in mundum ex sola libera voluntate, ac clementia: modò ipse Filius ex ineffabili sua benignitate nunquam nos vult deserere, sed nobiscum constanter manere in gloriam & solamen suorum amicorum, & in tormentum suorum hostium.

Cœlestis iste cibus sacratissimæ Eucharistia neminem fame perire sinet, mutabitque omne grave in leve.

Omnis necessitas, ærumna & persecutio facilis est latu, si quis incipiat gustore saporem ac dulcedinem cœlestis hujus panis, & insimul consideret tormenta Christi.

Qualitercunque & quotiescunque tandem pura anima sit avida cibi hujus cœlestis, semper gustabit sanctissimi sacramenti fidereuna saporem & consolationem.

12. Junii.

Nectarea suavitas, quam intemerata anima sensu percipit in oratione, abscondi nequit; sicuti nostrum non est, impedire ortum solis, neque occasum.

Cui gratiam confert misericors Deus cœlestis internæ illuminationis, si totum percurrat orbem, justè judicabit, Creatorem esse immensum, creaturas autem omnes respectivè purum nihil.

Anima, cui clementia divina tanti amoris largitur signa, si non propriâ culpâ indignam se reddet, in spiritu magnos faciet progressus: At postquam cœlestibus gratiis illustrata fuit, si redeat ad terrena, non solum Deus illi sua secreta siderea non revelabit, sed rarò magnos

magnos conferet favores idque brevi tamen temporis spatio.

13. Junii.

O Potentissime Dei amor, quàm grandis inter tuum & mundi amorem differentia! Amor mundi societatem horret, existimans hanc damnosam suis possessionibus, indeque quidpiam sibi auferendam esse. E-contra Dei mei amor gaudet numero, magnâque societate: jubilat enim amator cælestium, si numeret quàm plurimos servos & amicos Dei.

O mi Amor, dulcissime Jesu! sicut tui amici ineffabili dulcedine cælesti fruuntur solâ tuâ gratia, sic eos affligit horrenda multorum ingratitude, dum minimè studeat amicitiae tuæ, nec supernis consolationibus acquirendis: inter hos aliqui numerantur, qui te, ô amor divine, perdent æternum.

Quidquid virium habes anima mea, confer, & erumpe toto pectore in immensas tam boni & amantis Dei laudes, & humillimas gratiarum actiones.

14. Junii.

O Sapientia infinita! nemo satis comprehendere potest tantum amorem, quem benignè in creaturas effundis! sustines enim
divinâ

divinâ bonitate ac patientiâ hominum deliria, nec non infanda flagitia; expectas poenitentiam illorum, milleque modis ac mediis ad frugem revocas!

O mi Deus, quomodo ferre potes illum, qui tantos dolores tuo pro ingrato mortalium genere exantlatos non percipit corde? ô cæcitatem enormem! ô supremam ingratitude! quod divinum amorem homo tam parvi faciat, amando ea, quæ Deus summo persequitur odio!

Non sumus meliores proditore, qui innocentem agnum lupis hebræis tradidit.

O benignissime Domine immense Deus, illumina tenebras nostras! magis enim indigemus lumine, cæcô natô.

15. Junii.

Illa vera est oratio, quæ virtutes auget: Si tentationes, ariditates, aliaque adversa in oratione sustines, erit accepta Deo, quia reddit animam magis humilem.

Ferventer oret, qui ærumnas patitur, offeratque illas Deo suo.

Si virtus orationis aliud lucrum non afferret, quàm certam Dei bonitatem, quâ se nobis communicat, trahendo nos ad constantem sui amorem, pacato animo susciperemus omnes difficultates in oratione habitas: gau-

gauderemus namque minutis quibusdam particularis amoris divini, cor penetrantibus, ideoque suavissimis.

16. Junii.

Anima post contractum spirituale matrimonium cum Deo, semper sollicita est, ne perdat infinitum suum bonum: vigilat igitur, omnesque impendit vires, ne per suam negligentiam quodquam Deo adversum accidat, cui placere unicè in votis habet.

Si Dominus noster veram pacem donavit animæ, eamque ad constantem duxit amoris statum, vivere debet in continuo timore.

O mi chare Jesu, quàm carus est amor tuus! sed sine comparatione majora largiris amantibus te, quàm hi pro te patiuntur. Denique nobiliores merces majus exigunt pretium.

Qui desiderat, ut ex oratione hauriat emolumentum, insimul anniti debet, ut vita & mores cum oratione conformitatem habeant.

17. Junii.

Non rarò accidit, ut si Deus noster animam videat timidam, & modici animi, magnam illi calamitatem etiam in vita immitat, ex qua tamen ingentem quæstum haurit

haurit, cognoscendo manum Dei: fit proinde excitatior ad ferendas ærumnas.

Verus spiritualis homo, mancipium Dei est: qui tale non cupit esse reipsa, in spiritu parum proficiet.

Offeramus benignissimo Redemptori interiora & exteriora opera nostra tanquam sacrificia, ut illa uniat cum sacrificio quod pro nobis in cruce Patri obtulit, habeantque illum valorem, quem voluntas nostra mereatur, tametsi opera nostra sint gracilia.

Multi decipiuntur, si velint cognoscere spiritum in aliis, cum ipsimet spiritu careant.

18. Junii.

SI exactè consideraremus totum vitæ nostræ cursum, experienciâ duce judicaremus & delicias & amatores animo parùm curari & æstimari debere.

Etsi vulgaris fama volet, vitam humanam esse brevem, longa tamen est, cum illa acquirere vitam, quæ nunquam terminatur: At longa est animæ, quæ anhelat cælestia, & præsentem amplexari amantissimum suum Deum.

Solet malus genius instillare nobis desiderium moriendi ad videndum Deum: idcirco suadet indiscretas poenitentias ad tollendam sanieatem.

H

Vera

Vera poenitentia est, si Deus aufert sanitatem & vires ad agendam poenitentiam.

19. Junii.

O Cælestis amator, qui plus me diligis, quàm ego te redamare possim, imò plus me amas, quàm imbecillitas mearum potentiarum capere queat: Quid ergo desiderarem, quam immensa tua bonitas indigno mihi ultrò conferre velit?

Cur mi Deus à te peterem quidpiam secundum genium meum? omne quod intellectum meum exhaurire potest, & quidquid desiderare valeo, omniscientia tua prævidis ab æterno una cum suis finibus; & profecto nihil agam pro salute animæ meæ sine tua divina voluntate; nam si peto expediri ac solvi ab aliqua calamitate, quid est totum, quod peto sine te? aut si tuam Majestatem oro, ut ærumnas mihi immittas, forsàn patientia mea cum difficultate illas feret, languet enim etiamnum patientia mea.

Dispone mecum summa majestas, prout voluntati tuæ divinæ placuerit! cum tua validissima gratia me promptum ad omnia humillimè offero.

20. Junii.

20. Junii.

BEati illi, qui scripti sunt in libro vitæ; sed anima mea, si & tu scripta esses in illo felicitatis æternæ libro? cur me tristem reddis, ac turbas? in Deo spera, eique confitere peccata tua, decanta & lauda misericordias Dei cum perpetuis suspiriis ad tuum Redemptorem: forsitan dies illucescet, quâ cantabo læta, ubi cessabunt corporis animique pressuræ, & desinent amara suspiria & pavores; interea sperando cum silentio illam fortunatam lucem præstolabor. Non me deseras amantissimum Numen! tibi fideliter omni tempore serviam.

Tu mecum dispone: prout divinæ Majestati tuæ visum fuerit.

21. Junii.

ANima videns quàm caduca & inconstantia sint omnia, quæ mundus continet, & quanti valoris sint interiora è cœlo petita, parvi faciet omnia terrena.

Orbis auxilia putridi scipionis adinstar se habent, cui innixus periculum subibis: ita si pondere contradictionum, ac murmurationum &c.

Flaccido mundi baculo innitaris, illicò rampetur.

Securissimum ad non cadendum medium est, inniti sacratissimæ cruci, omnemque in eo fiduciam defigere, qui hanc sacro suo cruore purpuravit.

Benedictus sit Deus meus, quò æternum me gavisurum spero : siquidem in orbe toto nihil solidi reperitur.

Clementia divina largiter gratias impertitur in eam unicè confidentibus.

22. Junii.

Tenerum reddat cor tuum ad amandum tuæ animæ sponsum, quòd nullus nominari mancipium Dei velit, indignum ex humilitate hoc se nemine censens : per quod amantissimus Jesus honoratur.

Possideamus hîc in terra dulcissimum nostrum Dominum, quem non minus in astris possidebimus : O quantum solamen ! quantæ deliciæ fluunt ex consortio divino !

Noli sollicitus esse de alimento, relinque hanc curam sponso divino, qui paternè providebit, si verè totum quantum te illi traderis.

Sit sollicitus quicumque velit ad petendum panem quotidianum & terrenum : rogemus Patrem, æternum, ut habiles nos faciat ac dignos ad petendam panem cælestem.

Nun-

Nunquam nos deseret Bonitas divina, nisi prius illam deseramus.

23. Junii.

Non æstimemus virtutem, quàm putamus à nobis acquisitam, aut à Deo nobis donatam esse, donec videamus illius effectum, aut virtutem in opus redactam esse.

Depingit nobis cacodæmon securitatem aliquam, quâ freti opinamur, in pristinas sordes nos nunquam relapsuros: propterea non devitamus periculosas occasiones, ex quibus in priora peccata cadimus, fitque relapsus deterior, priore peccato.

Per Dei amorem, ambulate cautè, abjicientes securitatem, cum sancto timore; & ne fiatis recidivi, declinate pravas occasiones.

24. Junii.

Summè Deo placet, amor proximi: quia dum recitamus Pater noster, non oramus, dimitte Pater æternæ nobis, quia magnam agimus pœnitentiam, oramus, jejunamus &c: sufficit dicere dimittimus.

Quando anima contemplativa non est determinata ad condonandas quaslibet injurias, five leves five graves, non multùm fundare se potest in oratione: qui enim per veram orationem Deo unitus est, nihil injuriarum

fentit ipsique gravior est contemptus, honore, magisque desiderat calamitates, quam quietè & sine incommodo vivere.

25. Junii.

Illa, quæ prioris manus gerit, si fecerit aliquid, & nolit, ut videat aut sciat illud Prælatus aut visitator, non benè fungitur officio suo, nec ad amussim servit Deo: similiter malè operatur, quæ aliquid agit, nolitque, ut actio illa innotescat superiori.

Valde proficuum est, obferatâ portâ impedire, ne quidpiam adversus S. Regulam & constitutiones admittatur: eliminandæ insuper novitates, laborandumque totis viribus, ne introducentur.

Prælatus nimis familiaris Monasterio monialium, etsi vitiosa familiaritas non sit, qualis erat divi Hieronymi cum S. Paula, maledicentiam tamen aliorum non evitabit.

26. Junii.

O Suprema Majestas, quàm parùm Christiani te nôrunt! qualis illa lux, quando venies ad judicandum? venisti amicè ad tractandam tuam sponsam, jam autem quantum incuties terrorem mutatâ tremendi judicis facie, si insones tremendam pronuntiaveris sententiam: *ite maledicti in ignem æternum.*

Non

Non timui comparativè tormenta inferni, si nimirum recordor, damnatos ferre debere iratos Dei oculos, aliàs tam lucidos, mansuetos & benignos: meum cor reverà non sufficeret ferendis irati Dei oculis.

Sicuti oculi amantissimi Redemptoris grati erunt amatoribus, ita tremendi accident hostibus Dei.

27. Junii.

TEndat per corda vestra veritas, prout per orationem nostram tendere debet, & manifestè videbitis amorem, quò sumus obstricti proximo nostro.

Pluris facit suprema Bonitas, si mediante suà misericordià per nostram orationem Ipsi lucratur animam, quàm alia quæcunque obsequia illi à nobis præstanda.

Fastidium nos torquens, quòd majorem diei partem aut majori diei parte non fuerimus immersi Deo, etsi obedientiæ, charitatisque virtuti vacaverimus, provenit ex proprio amore inadvertenter se immiscente, adeò, ut anima non observat proprium amorem à se anteponi amorì divino.

Nemo lamentetur, tempus deperditum esse, quod pro Dei gloria transactum est.

28. Junii.

Quando voluntatem nostram non reperimus accensam divino amore, nec sentimus divinam præsentiam, ut eliciamus hunc sacrum ignem ardens meditando vitam est passionem Christi & Sanctorum: cogitamus insuper, quàm ingentibus Redemptori nostro sumus obstricti obligationibus.

Plurimum stude perfectioni, ac devotioni, quibus omnia rectè facies.

Si animus mœstitiâ turbetur, non intermitte bona opera, orationem & poenitentiam &c. nam dæmon omni vi agit, ut talia tibi dissuadeat: eapropter tua spiritualia majori animo resume; experieris illicò gratiosam Dei manum.

Exerce te multum, & vive cum timore Dei: qui animas compunctas & humiles fortiter stringit, & gratiosè tenet.

29. Junii.

Quanto doloris sentiu pura sponsa intuebitur offensionem amantissimi sponsi, & quanto animi solatio videbit obsequia Eidem fideliter præstita, celebrando sponsalia in baptismo: largitur nobis fidem aliasque virtutes ac dona, vera nostræ animæ ornamenta: sicque nobis sua impertitur bona, recipiendo in se nostra mala.

Quis

Quis dignè considerabit summum numen, ut sponsum amantissimum animarum nostrarum, & infinitum Illius in nos amorem: certè incredibilis est differentia inter amorem sponsi, ac nostrum: Sponsi enim amor omnia bona comprehendit, & coelestes favores, qui jure sponsam excitare, & vehementer impellere debent, ut toto corde ardeat ad implendam voluntatem divini sponsi.

Sponte sponsus noster in se suscepit tot adversitates & tormenta, imo pro nobis in cruce mortuus est. O coelestis & immense sponsi amor! & inhumana sponsæ ingratitude!

30. Junii.

Anima non se exercens oratione, formam habet corporis apoplexiâ tacti, quia licet manus habeat ac pedes, his tamen uti nequit.

Qui non advertit in orationem, quocum loquatur, neque scit quidnam petat, & quis fit, qui petit, & à quo petat? parum orat, tametsi labia continuo moveat.

Qui orationis virtutem addiscere cupit, omni conatu possibili studere ac disponere se debet, ut suam voluntatem divinæ volun-

tari plenè conformet : in hoc enim ingens consistit perfectio in vita spirituali.

Non inchoa , neque resolve quidquam , præsertim rem altioris momenti , nisi præmiseris orationem &c.

1. Julii.

In Deo videntur omnes res , quas etiam in se continet : quando igitur offendimus Deum , omnes abominationes , inhonestas actiones ac scelera intra ipsum committimus Deum.

Quando in negotio aliquo informata fui , subesse periculum , magno mihi auxilio fuit , in memoriam reducere peccata mea commissa , quæ magnam produxerê compunctionem.

Universalia peccata , vel communia & hæreses me sæpe numero affligunt : quin de his solum aliquid audire , ingens tormentum esse censeo.

Prudentia humana , quam mundus ineptè adorat , vocatque discretionem , operculum est multarum imperfectionum.

2. Julii.

Quantumvis aliud in coelis oblectamentum non foret , quàm venustas corporum glorificatorum , jam hæc animam perfunderet incredibili lætitiâ.

Si libera mihi daretur electio, patiendi omnes orbis calamitates usque ad finem ejusdem, postea verò in coelo altiori paululum gradu gaudendi: aut statim fruendi gloriâ coelesti, in gradu tamen inferiori, libentissimè omnes mundi ærumnas ridenti animo sustinerem ad acquirendam altiore gloriam, quâ clariùs cognoscerem immensitatem Dei.

Tam dulce, & amœnum est animæ intrueri saltem semel Jesum puro cum amore, ut exequet præmium fidelis servitii divini multorum annorum.

3. Julii.

Sicuti non æstimamus animam, creaturam ad imaginem Dei factam, prout teneremur, sic neque intelligimus secreta, quæ reperiuntur in ea.

Verè nescio, an sit major dignitas honoris, aut æstimationis divinæ, quâ nos vult esse regnum suum, quæ possessio Ipsi satisfacit: Verum benignissimus Deus ipsemet Regnum nostrum esse vult, seque Ipsum tradit nobis in possessionem.

Studeamus esse tales, per quos honoretur Deus, rogemus insuper, ut regnet in nobis; dabit Illius bonitas, ut regnemus in Ipso.

Omnia

Omnis nostra felicitas consistit in perseverantiâ &c. recipiemus inde à Bonitate divina gratias ac favores.

4. Julii.

Res altæ ac difficiles Dei, causam mihi præbent devotionis, & quantò altiores & difficiliiores, tantò magis augent devotionem.

Qui cognitionem Dei habet, semper majori facilitate sua peragit opera.

Rogemus Deum, ut compatiatur imbecillitati nostræ, nobisque illa inspiret, quæ Ipsius Majestati accepta erunt: quæ proinde cum gratia divina in opus sedulò redigamus.

Video Majestatem divinam pro suo beneplacito conferre gratias & consolationes: ego serviendo Majestati suæ toto tempore vitæ, totisque viribus, non desiderarem sine Ipsius sacratissima voluntate his consolationibus gaudere.

5. Julii.

Solet dæmon abuti animabus infirmis, earumque imbecilli potentiâ imaginativa, nec non magnâ melancholiâ: si his non inferat damnum, cupit tamen aliis per hæc media nocere.

Providentia divina potentias nobis diversas est largita, quibuscum operemur: curemus

mus igitur, ut benè fungantur officio suo, donec Deus aliter statuatur.

Cacodæmon subinde permittit animæ pacem, ut postea ipsam graviorio laceſſat bello.

Timeo, ne sub colore humoris melancholici dæmon multas velit lucrari animas.

Personis humore melancholico refertis, Deus magnam misericordiam exhibet, a se suorum superiorum imperiis subjiciant: & hoc ingens melancholicorum est bonum.

6. Julii.

Anima sine fūco amans, sicut delicias non quærit, sic unicè studet placere Deo.

Solatio perfunditur, si aliquâ saltem ex parte imitari possit vitam Christi, cruciatibus ac miseriis refertam.

Consolationes divinas vix sperare potes, nisi prius fideliter Deo serviveris, ac pro Illius gloria multùm sudaveris.

Anima, quam inhabitat Deus, quæque tota est immersa Deo, quàm sanctè obliviscitur voluptatum, honorum, imo sui ipsius: unicus talis animæ scopus est, placere Deo: ideò studiosè inquirat, quâ viâ suum Illi amorem monstrare queat.

Ferendo fortiter ærumnas ac mœrores, fideli à Deo præstas obsequia.

7. Julii.

7. Julii.

Calamitates ac injurias ab aliis tibi impa-
ctas patienter pro divinâ Majestate fe-
rendo, plus gratiarum & favorum à Deo re-
cipies, quàm si decem annis adversitates,
aliaque exercitia pro tuo beneplacito assu-
meres.

Sicuti sæculares aurum ac gemmas magni
faciunt, sic veri servi Dei adversitates am-
plexantur, quibus ditescunt.

Qui plus sustinere potest, alacriter patia-
tur pro amantissimo Redemptore: erit enim
felicissimus mortalium. In reliquis acciden-
tibus, si Deus nos beare velit, summas Illi
agamus gratias.

Callet omniscium Numen, quidnam no-
bis conveniat, nemo ergo præsumptuose
Deo præscribat, quidnam nobis dare debeat,
aliàs jure vobis opponi posset: nescitis, quid
petatis.

8. Julii.

Ingens Dei misericordia est, dum opera no-
stra in se modica & vitia elevat ad præ-
mia æternæ gloriæ.

Immensi pretii res etiam tenuis fit, si il-
lam faciamus ex puro amore Dei.

Intuendo præmium cœleste, ac videndo
divinam misericordiam esse infinitam, sap-
pientia

pienter obliviscamur nostrarum consolationum mundanarum, & solum oculos defigamus in magnitudinem Dei, Ipsiusque amore inflammati curramus viam mandatorum Dei.

Liberalissimè Deus omnia rependit; ideo non intermittamus ob amorem Dei omnia facere, quæ sunt nostrarum virium. Majestas divina etiam modica opera gratiosè intuetur; considerat enim intensiorem amoris divini, quâcum operamur.

Felices illi, qui ex amore Dei magna operantur.

9. Julii.

Delinimenta & blanditiæ servis Dei exhibitæ, illos cruciant, excitatque in illis formidinem, si à mundo æstimentur.

Quantò altiori gradu fulgent domini hujus orbis, tanto majoribus ærumnis, solitudinibus premuntur.

In aulis principum amatus præ reliquis aulicus magnam patitur invidiam: durum sanè servitutis genus!

Principes ad comparandam Majestatem, graves sunt, & observantissimi suæ dignitatis, qui tamen eos dominos vocat, à veritate aberrat; cum potius mancipia videantur esse mille rerum.

Prin-

Principum omnium princeps, Redemptor noster, semper se pro nobis humiliavit.

10. *Julii.*

Non conferas cum imperfectis de tentationibus & difficultatibus tuis, ne tibi ac aliis damnum inferas: fiducia tua sit cum perfectis, qui te juvare possunt.

Semper illud exequaris, quod tibi dicunt confratres aut consorores tuæ, nisi sit contra obedientiam, quibus tamen cum omni humilitate ac mansuetudine respondebis.

Accommoda te genio personæ illius, quæcum tractas: cum lætis læta sis, cum melancholicis melancholica; denique te omnibus accommoda, ut omnes lucreris.

Omnibus te monstra familiarem & mansuetam, tecum esto rigida.

Summâ industriâ vespere fac examen conscientia.

Summas Deus gratias confert, habentibus puras & sanctas intentiones.

11. *Julii.*

O Cupiditas generis humani, quæ timet, & sollicita est, ne forsitan ei necessaria defint: quoties redemptor tuus sub sudo cœlo dormiunt, quia non habuit, ubi sacratissimum suum caput reclinaret.

Parùm

Parùm curat servus Dei habitationem sive commodam sive molestam: imò delectantur domò, ex qua ejici possunt, cogitantque cum solatio, coeli terræque dominum, nullam possedisse in terra.

Propriis meis oculis vidi, quòd conjunctæ Deo animæ fuerint alacriores, & cum majori Spiritus consolatione inhabitârinc ædes molestas incolis, quàm postea, dum domicilium fixerunt in conventibus magnis & amplis.

O quàm beata permutatio amoris nostri cum Amore divino.

12. Julii.

UNâ cella continuo utimur, quòd autem hæc sit major, & benè ornata, quæ inde utilitas? Servus Dei Deum non murum intuetur.

Consideremus insuper hanc habitationem non duraturam semper, sed brevi solum tempore, quale est tota nostra vita.

Quantò minus bonorum in hac vita possidebimus, tantò majoribus fruemur in æternitate, ubi sunt mansiones secundum gradum amoris, quò studuimus imitari vitam amantissimi Jesu redemptoris nostri.

Qui decrevit pati pro Christo, brevi difficultates eludet: nam lapsu temporis con-

het habitum, fietque leve, quod in principio grave fuit.

13. Julii.

Qui perfectè obediens fieri cupit, prius perfectam humilitatem addiscat.

Obedientia nos liberat à timore, quò in hac vitâ omnes percelli debent, ne à via in coelum aberremus.

In obedientiæ virtute reperitur vera quies tantoperè ab illis desiderata, qui volunt placere Deo.

Quotiescunque superior tuus tibi præcipit aliquid, obedito sine morâ, quasi Jesus Christus in persona tui superioris id imperâset.

Imaginare tibi, famulum te omnium esse, ac in omnibus considera personam Jesu Christi, sicque omnes reverere ac honora.

O virtus obedientiæ, quot generosos virtutum effectus producere vales?

14. Julii.

In primis religiosa persona studeat observationi suæ regulæ: reliqua peragat cum suavitate Spiritus, præsertim in exteriori mortificatione, magna utatur discretionem.

Singularitates semper fuge, quantum erit possibile; hæ namque communitati noxiæ sunt.

Sæpius

Sæpius regulam & constitutiones Religio-
nis tuæ legito, ad has sanctè observandas.

Quæ tibi Deus in oratione inspirat, na-
viter observa, & in opus redige.

Quæ mane meditatus es, rumina totô die
summâ industriâ, quia in vita Spirituali te
summopere juvabit.

15. Julii.

Singulariter Deo gratum est, si simus me-
mores gloriæ divinæ & insimul obli-
scamur nostri, nostrorum commodorum
& deliciarum.

Hodie pauci reperiuntur, qui tanto ar-
dore honorem divinum promovere sata-
gunt, uti tempore præterito.

Nimiùm deferimus opinionibus nostris,
easque mordicitus humanâ prudentiâ defen-
dere conamur: o quanta deceptio! quanta
ineptia!

Dum certum est, aliam viam ad placen-
dum Deo non esse, nisi observando præce-
pta Illius & consilia, omnes impendamus vi-
res, ad hæc observanda. Major securitas non
est, quam omnia committere Deo, & di-
spositioni divinæ.

16. Julii.

A Manti Deum cruces, ac omnia serviunt
pro utilitate animæ suæ: considerat talis

anima, se cum Deo eandem inhabitare domum.

Dum religiosa non habet officium, quod illam impediatur, soli studeat virtuti, quam in qualibet religiosorum videt, neque unquam consideret defectus in illis notatos.

Denique, Religiosa mea, in omnibus occasionibus possumus proficere Spiritu, & amare ter maximum, ter optimum Deum, qui sit benedictus in ævum! nemo nos poterit ab hoc sacratissimo amore separare.

17. Julii.

Cordiale donum, quod consacro in signum fidelis obsequii Deo meo (à quo tam longè abesse me cruciat) est, quòd propter Ipsum vivere velim vitam calamitatibus ac persecutionibus plenam.

Ad paulò ferventiùs serviendum Deo, valedico liberè ac sponte parentibus, amicis, & cunctis creaturis; sicque omni ex parte reperio pacem.

Cunctæ res humanæ tam citò transeunt & disparent, ut meritò magis à nobis querendus sit, modus benè moriendi, quàm protrahendi vitam.

Non me delectant homines hujus mundi, desiderarem potius mansionem in coelis: & licet Deo in hoc orbe magna præstentur servi-

fervitia, desiderarem tamen cum meo amantissimo Deo potius morari in paradiso coelesti.

18. Julii.

Ingens bonum, securitate beari propriae conscientiae, ac liberum esse à peccato.

Proprium divinae Bonitatis est, juvare afflictos, & maestâ detentos custodiâ.

Veram securitatem obtinebis, si magno vigore animi laborabis currere viam mandatorum Dei.

Permittit numen, ut tentemur: victoria tentationis profluit à Deo, at succumbere tentationi, ex nostra oritur negligentia.

Imbecillitas nostra tam ingens est, ut sumus pronissimi ad lapsum, caderemusque frequenter, nisi potentissimus Deus suâ gratiâ nos firmaret.

Modico durat tempore conflictus in tentatione, præmium verò victoriae perenne est, & sine termino.

Summi Dei dona sunt adverfitates & miseriae in hoc mundo: his donavit, quem summe dilexit, benedictum videlicet Filium suum.

19. Julii.

O Quanta imbecillitas daemonis in comparatione immensae potentiae divinae:

Is, qui unicè Deo placere cupit, pedibus proculcat totum infernum.

O quantus dæmonum pavor, dum Christus descendit ad limbum? utique mille profundiores optâssent orcos mali genii, ne cogantur videre faciem infinitâ Majestate ipsis tremendam.

Frequens me docuit experientia, ad fugandos dæmones, & ne redeant, saluberri-
mum esse medium uti aquâ benedictâ.

Si vides cacodæmones excitato tumultu rem aliquam execrari, signum est, rem illam Deo gratam & acceptam esse.

Vita humana perpetuum nutrit bellum, neque possibile est, inter tot hostium insul-
tus quiescere posse.

20. Julii.

SI sine periculo aliqui timent ire per viam orationis, & perfectionis, quid foret, si diceremus subesse periculum? & verè in omnibus sine Deo reperitur periculum.

Magnæ felicitatis esset, si viam multis infestam latronibus inirem, vellemque sine periculo ingentem conservare thesaurum.

Si vitam Christi atque sanctorum vivere aliqui sæculares dicunt periculosum esse: hanc vivendi normam, si rejiciant, o in quot pericula se præcipitant! nunquam vivamus
sine

sine timore, dum moramur in nostra fragili
& miserâ carne.

Rogemus itaque ter optimum Deum, ut
nos doceat veram virtutem, & nunquam
à nobis recedat.

21. Julii.

SI etiam in hac vita summè nos delectat
videre humanitatem Christi, quando sua
Majestas monstrat, nostram se ferre mise-
riam, quantum solamen erit, plenè isthoc
immensò bonò gaudere?

Quotiescunque intuemur humanitatem
Christi, perspicuè videmus, quòd in nobis
desideret humilitatem, & confusionem
propriam, & ut, quæ ab eo nobis imponun-
tur, acceperimus pacatâ mente; laudandus
insuper Ille, qui talia nobis imponit.

Eundo humili comite (mediate miseri-
cordiâ divinâ) perveniemus ad coelestem ur-
bem Hierusalem, ubi valde parùm videbi-
tur, quod toleravimus in comparatione æ-
ternæ gloriæ, quâ ibi gaudebimus æternum.

22. Julii.

Semper nobis considerandum est, nos esse
fundamenta illorum, qui post nos ven-
turi sunt: & si nos non cecidissemus, nec
degenerâssemus à virtute majorum nostro-

rum & antecessorum, firmissimâ etiamnum
staret basi Religionis ædificium.

Quid prodest, si Sancti jam in gloria cœ-
lesti triumphantes virtute tam illustres fue-
rint, si ego perversus & miserabilis peccator
pessimis meis moribus relinquo dirutam &
vastatam religionis fabricam?

Clarum est illos, qui post nos venient,
magis statum præsentis consideraturos tem-
poris, quàm quæ multis abhinc annis acta
sunt.

Perdit, & pessimè stat anima, quæ non
studet proficere Spiritu.

23. Julii.

DEfectus unius virtutis efficit, ut non ra-
rò aliæ virtutes alto sopore langue-
scant.

Festis Sanctorum sedulò meditare virtu-
tes illorum, oraque ardenter Deum, ut eas-
dem benignissimè tibi largiatur.

Quotiescunque agis quidpiam, semper
examina conscientiam tuam visisque tuis er-
roribus divinò firmatus auxilio sine morâ te
emenda; hoc pacto ad perfectionem Sanctè
tendes.

Modesta sis in omnibus actionibus tuis,
quæ tibi peragenda aut tractanda sunt.

In

In omnibus occasionibus usque ad mortem, nunquam intermitte virtutem humilitatis & mortificationis. Contrahe habitum, frequenter eliciendi actus amoris in Deum; hi enim inflammant, & tenerum reddant animum ingenti spiritus bono.

Stude producere actus etiam omnium aliorum virtutum.

24. Julii.

Anima à Deo amata præparet se ad ferendos cruciatus hujus mundi; quia si non moritur mundo, ab eodem occidetur.

Non adeat Reges aut aulas magnorum principum, qui mundum sub pedibus tenent & verè Deum amant; tales enim veritatem dicere solent, nec timent illam eloqui, sicque non sunt apti ad satisfaciendum aulis, ubi non licet dicere veritatem, nec illa, quæ fastidium generare queunt, ne perdant favores principum, eorumque gratiam.

25. Julii.

Habitus non facit religiosum, quam altior perfectionis gradus, qui verè religiosum efficit.

Non intravimus in religionem, ut præmio fruamur in hac vita; sed studeamus alacriter illa facere, quæ Deo placent.

Portando habitum religionis, non **me** probo religiosum, sed impendendo sedulam operam virtuti acquirendæ, ac in omnibus meam voluntatem divinæ penitus submit-
tendo.

Qui solum desiderat ferre crucem ex principiis propriæ rationis, non video, qualiter benè vivere possit in religione.

Felicitas nostra non consistit in multitudinæ religiosarum in Monasterio, sed in sanctitate vitæ.

26. Julii.

Obscremus divinam Majestatem, ut nos illuminet; sumus enim privati oculorum lumine, & fastidit stomachus noster cibos nobis vitam conferentes, pruriuntque nostri dentes in cibum ad tartara nos ducentem.

Longè intensius amaremus Deum nostrum, si Ipsum cognosceremus, etsi non tantâ perfectione, quâ Illum vident beati in coelo: navigamus namque in procelloso etiamnum mari, sumusque viatores.

Videndo veritatem æternam, clarè cognosceremus, quisquillas fuisse, ac pura mendacia, quæ cæcutiens hic orbis æstimat.

Clementia divina diversis modis & inventionibus suum nobis monstrat affectum, &
nos

nos ingrati sine usu & habitu amoris divini,
eam parùm Illum curamus!

27. Julii.

DEus liberet meas filias à præsumptione,
ac scientiâ linguæ latinæ: longè melius
mihi placet, si se simplices sine phaleratâ elo-
quentiâ ostendant, quod proprium sancto-
rum est.

Qui cognoscit se habere donum orationis,
aliisque gratiis à Deo denari, nihil agit con-
tra humilitatem, dummodo sibi persuadeat,
has gratias ex una manû Dei manu fluere.

28. Julii.

ITa exactè justitia à judice administranda
est, ut credant subditi judicem à rigore ju-
stitiæ nec hilum discessurum, sed facturum
omnia pro servitio Dei & majori perfectio-
ne, etsi periret orbis. Interea judex cum
subditis agat suaviter, sit affabilis & amore
plenus, nisi videat expressè subditorum vitia.

Non est major afflictio torquens animam
sancto ardentem zelo, quàm si videat ruere
disciplinam religiosam, nihilque curari ob-
servaciones monasticas. Et quod pejus est,
si expectet visitatorem correcturum errores,
si post adhibitam omnem diligentiam ad-
vertat, rem antiquo stare loco, & nec quid-
quam emendatum esse.

29. Julii.

29. Julii.

Aliquoties amor, ita me extra me rapit, ut inadvertenter in lamenta caelesti amore suavia erumpam, quæ omnia benignitas Dei, gratiosè fert, sit nomen Ipsius benedictum in æternum!

Credendum est, quòd Bonitas divina velit, ut in Ipsam tendamus nostro amore, quem acceptabit ex solita misericordia, licet prius amorem malè applicaverimus.

Proficuum est, quandoque in memoriam reducere peccatum aliquod ante actæ vitæ: dum enim Deum sincerè diligimus, erubescimus, quod infinitum bonum offenderimus: cognoscimus proinde imbecillitatem nostram utiliter & cum profectu animæ, agnoscimusque insimul misérias nostras.

30. Julii.

Non omnes imaginationes aptæ sunt ad habendum in jugi memoria Deum, sed omnes animæ sunt habiles ad amandum &c. Emolumentum animæ non consistit in altis meditationibus, sed in magno amore.

Bonum est, esse solum, ac remotum à confortio hominum, impensè ruminando favores, amores, & gratias à melleo nostro & amantissimo Deo nobis collatas: hæc intellige, si

ge, si obedientia, aut amor proximi non iubeant contrarium.

O felix obedientia, ô felix distractio, quæ oritur ex tam sancta radice in utilitatem animæ nostræ.

Ubi virtus in Deo radicata est, distractiones nunquam nocere queunt.

31. Julii.

OMne id, quod intellectum nostrum ita afficit, ut in operando non sit liber, rejicito: per hanc enim viam non reperies libertatem spiritus.

Melius est, non facere & exequi propriam voluntatem, quàm quærere propriam consolationem.

Vera concordia cum Deo est, propriam voluntatem Deo submittere, ita ut voluntas divina, & mea sit una.

Si Deus certam rem velit, etiam nobis invitis, tandem evenit, ut inadvertenter fiamus instrumenta Dei.

O sapientia & omnipotentia divina, nemo potest effugere voluntatem & decreta tua!

Nihil est impossibile immensæ magnitudini, ac potentiae divinæ.

1. Augusti.

1. *Augusti.*

ERubescant alti supercilii mortales, si ex modico facto aut dicto proximi in præcipitem iracundiæ motum agitentur: dum enim Creator noster tot injurias ab ingrata creatura impactos patienter fert, absurdum est, quòd homo vermiculus terræ pati nolit adversum aliquod verbum in absentiâ dictum, & forsitan non malâ intentione.

Amemus injuriis nos affligentes, sicut clementissimus Deus nos amat, quamvis Ipsum toties offenderimus.

Parùm mihi prodest, si à consortio hominum separatus produco actus amoris aliarumque virtutum, ac promitto, me facturum pro Dei gloria mira quæque: postquam autem recedo, si contrarium faciam, quotiescunque occasio se offert.

2. *Augusti.*

ANima unita Deo, quantò magis adversatis, se propter Deum perdere consolationes, tantò majorem percipit consolationem ex ipsa consolationum amissione.

Merita nostra generantur à tolerantia calamitatum, quas si patienter ad serviendum Deo tuleris, tibi vicissim servient purgatorii locò.

Semper fuit observatum, amatores Domini nostri Jesu Christi diversis adversitatibus, & æumnis oppressos fuisse.

Si divina Humanitas tam horrenda pro nobis sustinuit tormenta, quomodo nudis verbis illi placere possumus? Factis arma, & sequere Redemptorem tuum.

Oculos defige in Crucifixum, & videbis onus tuum esse leve ac facile.

3. Augusti.

Irrideo illos, qui non audent à Deo petere adversitates: aliqui timent Deum rogare æumnas ex humilitate, metuentes, ne sint impares ferendæ cruci: ego autem absolute credo Deum, cui dedit voluntatem petendi cruces, daturum etiam vires ad illas ferendas.

Malius nequis tuo servire Redemptori, quàm si gratiam nanciscaris gustandi aliquid suæ sanctæ crucis cum parte aliqua dolorum universalium, sua Majestas in cruce passa est.

Divina sua Majestas magni illi præstita servitia solvit calamitatibus, quæ solutio longè optima est, quia solvit sacratissimo suo amore.

4. Augusti.

O Quantum animæ lucrum, relinquere liberè voluntatem propriam, & amplexari voluntatem Dei! O quam

O quanta jactura, non efficere, quod dicimus recitando pater noster, offerendo nimirum illi planè voluntatem nostram!

O Deus meus, ingenti gratiâ & consolatione me beas, dum pessima mea voluntas in omne malum prona, à tua infinita misericordia trahitur ad meliora.

Facile dictu est, velle nos relictâ propriâ voluntate, exsequi plenè alienam: siquidem operando adverteremus, quàm difficile sit omni ex parte alterius voluntatem adimplere.

Voluntas Dei est, ut simus perfecti, sicuti Pater æternus, & Filius ipsius incarnatus. Inquiramus modò possibili industriâ, & adhibeamus conatum, ad obtinendam hanc perfectionem,

s. Augusti.

Qui non sentiunt consolationes in oratione, si sint humiles, contenti tamen vivunt, & majori securitate, quàm qui dulcedines in oratione percipiunt: nescimus enim, an ille dulcor à Deo profluat? an sint quandoque illusiones diabolicæ?

Securius est, esse humilem, studere mortificationi, aliisque virtutibus: hæ enim certius ducunt ad perfectionem animæ.

Subin.

Subinde Deus tardius suas gratias dispensat, sed cum tam largè, tantâque copiâ, ut alii, quibus citò dat, multis annis tantùm gratiarum non recipiant.

Quando benè sumus dispositi, non timeamus: non enim peribunt ærumnæ nostræ pro Deo exantlatæ.

6. Augusti.

Loquendo cum Principe, aut etiam rustico, vel miserâ qualicunque personâ distractè & sine advertentiâ, sanè absurdum est. Quantò magis cum Deo Principum omnium Principe?

Quantumvis inculta ego & agrestis nequeam loqui cum Rege Cœlorum, tam humilis tamen & benignus est, ut me audiat.

Ad benè recitandum Pater noster, nunquam recedamus ab eo, qui nos id docuit, & semper concordet mens nostra cum verbis, quibus in oratione utimur.

7. Augusti.

Semper intueamur aliorum virtutes, & conemur cooperire aliorum vitia, considerando indentidem peccata nostra.

Non perlustra defectus aliorum: ante omnia proprios errores tuos enucleatè recogita.

K

Non

Non te immisceas alienis causis, quæ ad te non spectant; Satis est, si tuos defectus attente consideres & emendare studeas.

De rebus & personis ecclesiasticis, sicut de Religiosis, sacerdotibus & eremitis benè loquere.

Non sis curiosa in rebus ad te non attinentibus, nec discurrendo, nec indagando.

Deploremus proprios nostros errores, nihil solliciti, quidnam alii faciant.

8. Augusti.

Cense sine vanis honoribus exæquaturum te contemptum Redemptoris tui, quos sustulit, ut cum eo regnes æternum? impossibile est, vani honores non tendunt ad cælum!

Quam opulentus erit, qui ob amorem sui salvatoris omnes divitias relinquit? quantis fulgebit honoribus, qui ob Christum nunquam admisit honores? quantis innatabit deliciis, qui in hac vita propter amantissimum Deum suum semper erat contemptus & vix non pedibus protrititus?

Quàm sapiens erit, qui hinc gaudebat nomine ac titulo stulti, quæ vera sapientia est.

Summè proficuum erit, si despiciamur, & spernamur pro illo, qui semper pro nobis stat, nempe incarnatus Deus.

9. Augusti.

9. Augusti.

A Nima verè Deum amans, suamque voluntatem illi plenissimè cedens, nil aliud quærit, quàm gloriam divinam, & profectum animæ suæ: & licet non habeat superiorem, omnia tamen sua negotia peragit in bonum communitalis.

Amor Dei (secundum nostram opinionem) qui reddit inquietam animam, eamque passionibus agitatur, & rationem turbatur, minimè laudabilis est, cum clarum sit, talem purè non amare, sed quærere semetipsum.

Tam miserabiles sumus, ut nobis pauci satisfaciant, nisi qui vitâ, moribusque nobiscum concordant.

10. Augusti.

IN causa visionum & revelationum lente procedat anima, maturè omnia considerando, neque unquam præcipitet illa confutando, & communicando, ne decipiat confessarium; cui si desit experientia, quamvis doctissimus sit, non intelliget, neque bene iudicabit de istis.

Bonitas & malitia non se habent ex parte visionis, sed ex parte videntis, qui fructum inde hauriet cum humilitate, quâ ratione visio illi nocere neutiquam potest.

Verus Dei spiritus, ubicunque tandem aget, semper exigit comitem, scilicet profundam humilitatem.

11. Augusti.

Anima recipiens à Deo favores & gratias, præparet se ad tolerandas persecutiones: mille sunt etenim oculi observantes illum, ubi divina parùm curans, vix observatur ab uno.

Generosum gerat animum imperfectus, ut ad perfectionem tendere queat: siquidem perfectio longam requirit moram: sæculares autem videntes quempiam tendere ad perfectionem, in ictu oculi perfectum illum esse volunt.

Singulis diebus novo ardore ac considerationibus stabiliamus calorem nostræ devotionis, ut non refrigescat, neque minuatur aut remittat.

Pluris facio, si anima in spiritu aliquantulum proficiat, quàm omne malum quod de medici potest.

12. Augusti.

Robustissimi sunt muri paupertatis & humilitatis: his muris circumvallata vult Monasteria mater ecclesia.

Si exactè paupertas & honestas observentur, omnia in Monasterio validiora sunt, quam ædium magnificentia.

Christus aliud non habuit, quàm stabulum, ubi natus est, & crucem, in quâ pro nobis mortuus est.

Qui non curat annuos proventus, nec sit sollicitus de victu, aliàs omnia pessum eunt.

Qui honores quærit, amat pecunias: qui has spernit, spernit & honores.

Summus honor pauperis consistit in ipsa paupertate.

13. Augusti.

O Mni tempore quæramus perennia, non curando hæc fluxa, & caduca tam citò peritura.

Ejiciamus phantasias placendi hominibus, quæ sensim oriuntur, lapsu autem temporis nos turbant, multumque inquietant.

Omnes mundi consolationes mendacia sunt, si animam parumper abducant à recto tramite.

O felix repunctiatio rerum abjectarum & vilium hujus mundi, quæ nos efficit charos Dei filios.

Clementissimus Deus suos amantes non tantum in alterâ vita mille beabit præmiis, sed etiam in hoc mundo aliquem futuræ gloriæ dulcorem propinat.

14. Augusti.

SI Deus à nobis exigit rationes, etsi quàm plurimum illi debeamus, rigidus tamen non est: sed ut nos ad se trahat (ô immensa Bonitas!) remittit nobis debitum, & condonat.

Amantissimus Deus solvendo non tantum iustus est, sed potius misericors: sine mensurâ enim nobis plus confert, quàm mereamur.

Deus certas quisquiliâs non considerat, uti vos scrupulosæ cum cordis & animæ pressura opinamini, quô etiam multa bona perdere potestis: Intentio vestra per omnia sit recta, & voluntas determinata semper ad non offendendum Deum.

Nullus timeat, defuturum sibi Deum, dummodò à Deo non recedat, & voluntatem suam planè conformet voluntati divinæ.

15. Augusti.

OMni curâ in principio & fine orationis studete, ut cognoscatis propriam imbecillitatem.

Parùm aut nihil nocebit cacodæmon animæ divina meditati, si sit humilis, & ex se nihil agere præsumat.

Aliqui

Aliqui discursus interiores, si nobis ipsis non malè blandiantur, aut nostros nobis defectus repræsentent, veniant unde velint, sine veri aut pura imaginatio, parùm refert.

Non existimate vos ex hujusmodi discursibus internis, quamvis à Deo veniant, meliores esse, cum etiam Christus cum pharisæis locutus sit.

Fructus ex locutione divina sit, ut proficiamus spiritu, & summo Deo summo ardore serviamus.

16. Augusti.

Nulla interior locutio æstimanda est, nisi conformis sit sacris literis.

Quia si proveniat ex nostra imaginatione valde infirma, apprehendenda est, ut tentatio in materia fidei.

Quando spiritus Dei loquitur internè, non dubitet anima, omnia esse vera, quæ dicta sunt: Deus enim est æterna veritas.

Quiescat anima in misericordia divina, quæ fidelis est, neque permittet, ut malus genius nos decipiat: verum tamen multùm servit animæ, ambulare cum timore.

17. Augusti.

O Amantissime cœlorum Domine, si unum verbum ab Ephebo tuo seu angelo ex tuo imperio prolatum, tantæ effica-

cia est, quantam produceret efficaciam tua vox in anima ex puro amore tibi unita?

Si spiritus sanctus loquatur, quantò major est gratia, tantò humilior est anima quæ recipit gratiam, magisque recordatur peccatorum suorum, quàm consolationum: applicat proinde voluntatem, & memoriam suam pro gloria & honore divino, & ambulando cum timore cavet, ne in minimo declinet à voluntate divina: denique clarè cognoscit, non se promeruisse tantam gratiam, sed potius infernum.

18. *Augusti.*

IN occultis divinis mysteriis non simus præsumptuosi, quærendo causas, & indagando, in arcana Dei. Credamus nos utpote imbecilles vermiculos nullatenus posse capere infinitam Dei magnitudinem. Laudemus Deum, quia saltem aliquid divinarum rerum per gratiam Ipsius intelligimus.

Ingens animæ damnum affert, non credere omnipotentiam divinam, per quam multa producit opera, quam intellectus noster capere non valet.

Dæmon potest quidem conferre consolationes, quæ videntur spirituales esse: At facultatem non habet solamina cum pace animæ, cum omnes deliciae dæmonis nihil afferant

ferant solidæ pacis, sed inquietum reddant
animum, eumque turbent.

19. Augusti.

STudere obedientiæ sæcularibus personis
etiam est utile: quò pactò nunquam pro-
priam exsequentur voluntatem.

Propria voluntas ordinariè nos decipit, &
damna infert.

Optima vitæ ratio est, si omnia cedamus
voluntati divinæ, & illa solùm desideremus,
quæ Deus decernit, supprimendo totaliter
propriam voluntatem.

Velimus, nolimus, necesse est adimplere
voluntatem Dei, in cœlo & in terra.

Faciamus ergo ex necessitate virtutem.

Virtus obedientiæ illa etiam opera, quæ
impossibilia aut gravia videntur, efficit levia.

20. Augusti.

GRatum est Deo, si cum Ipso agamus in
veritate, candidè & sincerè, & loqua-
mur ore, quod in corde gerimus.

Ingens & utile bonum est, habere quem-
piam prudentem & Deum timentem, qui
nos instruat: hoc enim bonum illud est,
quod Spiritualis anima desiderare potest,
cui porro magnam affert securitatem.

Arguta sunt stratagemata dæmonis, qui
agit, ut nos ipsos non agnoscamus, neque
pericula videamus animæ nostræ.

Summâ nobis vigilantia opus est, ut cognoscamus dolos & præstigias mali genii, ne transformatus in angelum lucis nos decipiat.

Sic operemur, prout à peritis, Deumque timentibus informati sumus.

21. Augusti.

SI amantissimus Deus nobis gratiam confert, ut cordi nostro impressus maneat divinus amor, omnia nobis facilia erunt, agemusque citò, & sine improbo labore.

Clementissimus Deus totus benignus est in illos, quos amat, & pro qualitate amoris accepti, etiam dat gratias. Ama amantem te!

O quàm bonus amans! O quàm bonus amicus est animæ nostræ!

Rigide probat Deus suos amantes, ut in summis calamitatibus clariùs eluceat summus Dei amor in nos.

Modicæ sunt adverfitates, quos Deus suis immittit amantibus.

O quàm suaviter nos demulcet divina Bonitas! O felicem illum, qui nunquam aliquid amavit præter amantissimum Deum!

22. Augusti.

Qui viam orationis ingreditur, & progreditur nunquam quiescens, desideratum tandem obtinebit terminum.

Iniro

Inire viam orationis & perfectionis semper prodest : nullum enim bonum nocere potest.

Innata Bonitas divina nunquam nos relinquit solos , sed quotiescunque Eam aliquid cum humilitate rogamus , nobis benignè assistit.

Expulsis vanis cogitationibus colligamus nosmetipsos ad fructuosè orandum. In hunc finem servit devotus liber , ut anima sensim assuescat fervidæ orationi.

Qui gratiam non habet meditandi , ponat ante oculos mentis amantissimum Redemptorem Christum Jesum , Eumque cordi suo imprimat.

23. Augusti.

DEfectu rerum temporalium gaudent animæ perfectæ ; sciunt enim , quantus thesaurus sit absconditus in vera virtute.

Collet omniscius Deus , uti persuasum habeo , magis me torquere copiam rerum , quàm inopiam.

Ubi nimia est sollicitudo , ut alii dent elemosynam , accidere facile potest , ut etiam non necessaria petamus.

Inexplebilis mundi avaritia , & desiderium accumulandi substantiam , causa est , cur religiosos aliqui parùm æstiment.

24. Au-

24. Augusti.

Credo, Deum non dare speciales gratias, & magnos favores, nisi etiam plures personæ de iisdem participant, indeque proficiant.

Ordinarie Deus non confert gratias, nisi personis in officio divino ardentibus, quæque nihil desiderant præter amorem divinum.

Anima, quæ totis viribus Deum quærit, Majestas divina cœlestibus fovet gratiis.

O mi Deus, potentissime Rex! potes enim in uno ictu oculi conferre thesauros, quibus anima æternum gaudebit.

Nihil impossibile illi, qui Deum fervide & intensè amat.

25. Augusti.

Anima, quæ se totum Deo commisit, nihil curat, an homines benè vel malè de ipsa loquantur.

Ut persecutiones & injuriæ relinquant in anima majorem fructum & quæstum, bonum est considerare, quòd Deus prius offendatur, quam ego. Quia si afficior injuriâ, eâ divina Majestas jam ante affecta est per peccatum.

Verus amor conveniat cum amantissimo suo sponso, nihil desiderando contra voluntatem

tatem sponsi. Jam si ille per injuriam mihi factam injuriam patitur, cur ego illam non libenter sustinerem?

Tota offensa est Majestatis divinæ: anima enim nostra injuria non afficitur, sed corpus nostrum, quod mille injurias ferre promeruit.

26. Augusti.

SI necdum ardes magno Dei amore, ambula cautè, & separa te ab omni occasione, ac societate, quam te à solido Dei amore impedire potest.

Omnes vestras actiones benè considerate, omnique studio laborate, ne ullum nobis elabatur verbum, quod ædificationem non sapit: fugite insuper illa loca, ubi nulla de Deo fit mentio.

Magni facit amabilissimus Dominus, si illum sincerè amamus, Illiusque societatem quærimus: quinimò infinita Illius bonitas & misericordia nos vocat, ut illum summo nostro bono adeamus.

27. Augusti.

Magno cum labore consideremus magnitudinem divini nostri sponsi, & postquam intelleximus, quocum desponsatæ simus, statuamus imposterum puram, omnique carentem nævo vitam vivere.

Exic

Exit quandoque anima è sua vilitate, considerans immensam Altissimi Majestatem; ex qua meditatione homo videbit sordidum & abjectum suum statum.

Ex intermissione orationis mentalis sequitur, quod anima parùm curet pulchritudinem suam, & puritatem conscientiae.

Ad benè intelligendam pulchritudinem, & dignitatem animae, sufficit, quod sit facta ad imaginem Dei.

Anima justi paradisus est, in quo Deus suas habet delicias.

28. Augusti.

SI daemon videat hominem levem, & in bono inconstantem sine ulla determinatione perseverantiae in bono, diu noctuque ingerit illi difficultates, ut suo damno ad perseverantiam in bono nunquam se resolvat.

Timet malus genius resolutas ad bonitatem vitae animas: Scit enim quàm magna illi damna inferat: & quamvis talibus nocere intendat, nil tamen efficit, sed longo debet discedere naso.

Necessarium cum fiducia in Deum inchoare, & nunquam admittere, ut vincamur, omnia desuper benè succedent: nam etsi non statim mereamur magna præmia, anima tamen manet opulenta.

29. *Augusti.*

IN Spiritus libertate, quâ gaudent perfecti, omnis invenitur felicitas, quæ desiderari potest in hac vita, nam nihil cupiendo, possident omnia, nihil timent, nec est quidquam in orbe quod desiderent, calamitates illos non turbant, nec prosperitas & gaudia humana ipsos amore divino separant.

Nihil reperitur, quod perfectis pacem auferre possit, nam hoc à solo Deo dependet: Solùm eos cruciare potest timor perdendi Deum.

Unum particulare est Spiritus liberi, ut nempe Deum reperiat in omnibus rebus: de reliquo Spiritus sit subiectus, & per omnia humilis.

30. *Augusti.*

Persecutores sunt summi nostri amici: ex his enim thesaurum spirituales lucrari possumus.

Ter optimus Deus, non majores nobis ærumnas immittit, quàm ferrequeamus, semperque prius nobis patientiam largitur.

Calamitates potius desiderare debemus, quàm consolationes, saltem ut possimus aliquantulum imitari patientem Redemptorem nostrum, etiamsi nullum inde spiritua-

lem

lem quæstum consequeremur, sed multas gratias lucrari exinde valemus.

Deus premit suos servos ærumnis, ut magna inde eruant emolumenta, & ut videat, an voluntas fervorum suorum cum voluntate divinâ sit conformis.

Quamvis natura subinde horreat adversitates; ferenda tamen omnia fortiter per Deum, & pro Deo.

O Deus aut pati, aut mori: nil aliud desidero.

31. Augusti.

AD acquirendum verum amorem Dei multum conducit, sæpe altius considerare, quàm terribile sit Deum offendere.

Qui verum Deum amat, brevi discet timorem Ejusdem.

Anima imbuta resolutione nunquam offendendi Deum, tamen si aliquando postea cadat, non desperet, sed sine morâ contritionem eliciat, petâtque veniam.

Non sunt tam obscuræ tenebræ, nec in orbe tam atra nox, & formæ horror, qualis est animæ, quæ peccato mortali est infecta.

Mirum non est, quòd Anima peccato mortali inquinata in alia quàm plurima peccata ruat.

O status miserabilis! quid si talis repente moreretur?

Nihil

Nihil meretur nomen mali, excepto peccato, quod accumulatur infinitam congeriem immensorum inferni dolorum, & æternam, ac sine fine deplorandi desperationem.

1. Septembris.

Quid agit ille, qui non totum quod agit, pro te agat amantissime Deus? O quantum! quantum in hoc deficio!

Quantò major adversitas, tantò magis gauderem, si possem operari rem aliquam etsi minutam pro Deo meo, cui tantum debeo! puto etiam placitum Deo, si solo obedientiae titulo quidpiam agerem.

Quamvis præmiorum ratio nobis incognita sit, nihilominus pro servitio Dei strenuè laborandum est: progrediamur ergo singulis diebus in via & servitio Dei, saltem aliquantulum.

Quantò generosius proeliaris, tantò magis amorem in tuum Deum aperies, gaudebisque tuò amatò cum consolatione coelesti sine fine.

2. Septembris.

Vehementius torquebant Sanctissimum Redemptorem nostrum prævisa tot peccata, quibus ingrati mortales offensuri essent æternum suum Patrem, & prævisa æterna damnatio tantæ multitudinis animarum, quàm

crudelissima mors, quâ Illum infames Hebræi
sint affecturi.

Majoribus tormentis cruciabant Christum
offensiones Patri suo impactæ, quàm acer-
bissimi dolores passionis suæ.

Singulari fervore oremus pro maculatis
peccato mortali.

Exsolvit piissimus dominus vanas nostras
delicias ferendo crudelissima tormenta &
flagella: remedia nostræ cæcitati attulit per-
mittendo, ut obvelarentur oculi divini, va-
nitatem nostram curavit, portando in capi-
te tam crudelem spineam coronam.

3. Septembris.

Adherere lateri divino, & semper habe-
re in mente Deum, dæmoni multa da-
mna infert.

Deus tam benignus est, ut dæmoni faculta-
tem non tribuat in animam, quæ nil aliud
desiderat, quam placere divinæ Majestati,
& mori pro honore & gloria Dei.

Cacodæmon non rarò fingit, sistitque
oculis nostris sancta, ut nos decipiat: Sed
purus Dei amator propriis diabolicis armis,
cognoscendo illius dolos, dæmonem vincet.

Si anima non recedat à Deo, Bonitas divi-
na pariter suâ divinâ præsentia illam conso-
labitur.

4. Sep.

4. Septembris.

Humilitatis defectus est petere, quæ non sumus promeriti : Sic censeo paucas habiturum visiones, qui illas desiderat.

Alio non indiget tartareus hostis, nisi modicâ occasione, quâ incautis mille muscipulas erigit & ponit.

Anima verè Deum amans non servit, ut poëmum, seu coelestem gloriam consequatur, sed unicè intenta est magis & magis servire Deo ac placere Ipsius amori, cujus animæ natura est mille modis operari pro gloria divina.

5. Septembris.

Quantò majus quandoque fuit malum, tantò magis in emendando resplendet misericordia divina.

Subinde divinæ Bonitati placet, animam in malo statu consistentem, ex sua misericordia elevare ad contemplationem, & cognitionem periculosi sui status, ut illam eripiat è faucibus diaboli.

Infallibiliter eveniat, quod Deus decrevit, aut permittet; quis enim resistere poterit immensæ, potentiæ divinæ?

Benignissima divina Majestas ait, se non fore amplius memorem peccatorum nostro-

rum, si verè convertamur. O immensam misericordiam! quid ulterius ingratus peccator exoptare potest?

Monstra clementissime Domine tuam potentissimam misericordiam miseriæ meæ, & miserabili formicæ hujus terræ.

6. Septembris.

Separatio ab omnibus creaturis unit animam cum suo Creatore, amando Ipsum semper purâ conscientia.

Non reperitur structura tam excellens & venusta, qualis est animæ puræ, & plenæ virtute, & quantò major virtus, tantò clariùs elucet pellucidi Adamantis instar, & splendescentium gemmarum.

In separatione ab omnibus caducis eundem per cautam perfectionis viam.

Scrutemur possibili diligentia, an ex toto corde adhæreamus Deo, an non?

Si cum humilitate videamus nos Deo plenè junctos esse, simus securi: si non, ardeamus Deo de novo, ne summum Bonum perdamus.

7. Septembris.

Mi amantissime Deus, servientem tibi solvas calamitatibus.

O inestimabile pretium calamitatum illis,
qui

qui te intensè amant. O si possemus cognoscere summum earundem valorem!

Benedicamus, & serviamus sine ulla fœcordiâ tanto Regi ac domino, qui pro modicâ calamitate nobis dabit regnum, ubi omnia mutabuntur in mille delicias, ac cœlestia gaudia nunquam finienda.

Non me turbat, si video quempiam graviter tentatum: quia, si verè Deum amet ac timeat, ingens inde hauriet spirituale lucrum.

Nemo tentatur gravius, quàm ferre possit.

Qui crucem amplexatur, contentus vivit, non amanti Deum crux gravis est, atque dolorem affert.

8. Septembris.

Religiosa persona Deum perfectè amans, de minimo, quod contra professionem & obligationem aliquid agit, summè dolet.

Anima, cui Deus dat gratiam cognoscendi, & abominandi suas imperfectiones, divinæ Majestati præparat lectum ex rosis & floribus.

Non elongando se anima ab hujus mundi vanis consolationibus, brevi viam latam ingreditur in perniciem suæ animæ.

Declinemus minimas etiam occasiones offendendi Deum: hac enim ratione cre-

scet amor, & animus noster in Deo firmus
& securus stabit.

Nostræ cogitationes semper sint grandes,
& in Deo generosæ; fluet ex illis nostrum
animæ bonum.

9. Septembris.

Non eodem semper passu eamus ad ser-
viendum Deo, sed semper majori Spi-
ritus ardore, aliâs desideratum scopum nun-
quam obtinebimus.

Si cautè & attentè objecta consideramus,
quælibet res nos offendit, & timorem in-
cutit, ne ulterius progrediamur.

Censemus, nos in via Domini valde pau-
cos passus facere, sed fratres nostros magnis
cum velocitate passibus inire iter: quapro-
pter desideramus haberi tanquam inutiles
fervi, & peiores omnibus.

Magnum inferitur damnum illis, qui nec-
dum perfectione florent, si illi, qui in nu-
mero censentur capitaneorum & amicorum
Dei non benè fungantur officio suo, quod
gerunt; ex quo imperfectio illorum patet.

10. Septembris.

Cur adeò vitam cupimus, quando sic
vivendo quotidie currimus ad æternam
mortem?

○ quàm

O quàm horridè contremiscet anima, quæ, postquam vi dolorum & miseriarum è corpore ejecta, mox incidet in crudeles manus dæmonis?

Si affucto deliciis una nox in lecto incommodo tam gravis accidit, quid eheu! patietur anima pernoctatura in ardoribus sempiternis?

Toto conatu mentis evigilemus, studeamusque veram agere poenitentiam! O quàm dulcis mors animæ à peccatis plenè purgatæ, quæ sine purgatorio Dei gratiâ conscendet astra!

II. *Septembris.*

Astimat optimus rerum omnium Dominus omnia, sincero corde Ipsi oblata, quæ proinde liberalissimè reponet!

Fide vivâ in Dominum nostrum omnia impetrabimus, quidquid ab eodem petiverimus; stat enim in anima nostra.

Liberaberis citius à tentationibus, si fueris junctus Deo, quàm si longè ab eo distes.

Si spes nos solidet in gratia divina, dum etiamnum vivimus, quid tergiversamur? nulla sit creatura, quæ vel unico momento nos ab investigando tam dulci sponso impedire possit: quæramus ergo, quem diligite anima nostra cum sponsa per vicos & plateas!

plateas! excusso corpore, hîc ingenti opus est solertiâ.

12. Septembris.

Singulari consideramus industriâ, num vita nostra sit verè religiosa; an emendemus vitia? & virtute crescamus? an amor proximi vigeat in nobis, & an in omnibus simus humiles? ex hac humilitatis radice brevî erues aut bonum, aut deteriorem tuæ animæ statum.

Duo præcepta rigidè nobis imponit Deus, videlicet amorem Dei & proximi: quæ perfectè observando exsequemur voluntatem divinam, erimusque cum Deo uniti. O qualis consolatio intueri virtutes proximi, aut si videamus defectus, si compatiatur, illosque regamus.

13. Septembris.

Certum est signum, observari à nobis mandata amoris Dei & proximi, si adimpleamus amorem proximi: ex quo cognoscitur observatio utriusque.

Quantò magis proficiemus in amore proximi, tantò vehementius ardebimus amore divino.

Perversa nostra natura tam grandis est, ut, nisi amor proximi producat ab amore Dei

tan-

tanquam à radice , nunquam fimus perven-
turi ad perfectionem amoris.

Si intelligeremus , quàm magna fit virtus
amoris proximi , relictis aliis , huic virtuti so-
lùm daremus operam.

Tam sublimis est amor , quo divina Maje-
stas nobis est affecta , ut , si verè proximum
diligamus , efficiat , quatenus amor noster
in Deum identidem crescat.

14. Septembris.

Ingens emerget calus horâ mortis : ibimus
enim ad æternitatem judicandi ab eo ,
quem super omnia dileximus.

Hoc unum habet divinus amor , ut , si pu-
rè Deum nostrum amemus , securi fimus ,
nos ab eodem redamari , quâ securitate mun-
danus amor minimè gaudet.

Profundo revolvamus animo , quanta no-
bis emolumenta conferat amor divinus , &
quàm miserabile sit , vivere sine hujusmodi
sancto amore ; talis enim est in manibus dia-
boli.

Non omitteret Deus magnas illis gratias
elargiri , qui illum amantem , sed nostra ne-
gligentia & vani timores , & prudentia tan-
tùm humana impediunt , ut ad ardentem Dei
amorem nos ex integro non resolvamus.

In mundo sunt omnia caduca & fallacia: ædificium super hoc fundamentum erectum non durabit, sed brevi corruet.

15. Septembris.

MElior est amor operantis pro DEO, quàm consolationes, quas aliqui sentiunt, dum orant.

Opera vitæ activæ, si jungantur cum vita contemplativa, profluuntque ex puro amore divino, summæ sunt perfectionis.

Timeo vivere sine servitio Dei: si autem eo tibi o Deus! servitum, nihil invenio dignum tua Majestate, & conforme obligationi meæ. Totam me vellem applicare ad tibi serviendum, sed quando benè considero misérias meas, & imbecillitatem, clarè video, me penitus nihil facere boni, nisi tu amantissime Deus mihi prius illud des.

O Deus! O Misericordia! quid faciam, ut non destruam magnitudinem gratiarum, quas mihi benignissimè confers!

16. Septembris.

Veniet tremendum tempus, quando apparebit Justitia divina, quæ cum misericordia pari passu ambulabit. Jam si tam terribilis est Justitia Dei, quantò animi angore, ac rabido dolore cruciabuntur, qui volu-

voluptatem ac illecebras sectati meruerunt, ut executio Justitiæ divinæ in infernale illos barathrum præcipitet!

Metuenda est hora mortis; sed ah! ah mi Creator, quàm horrida & formidabilis eris illa dies extremi judicii, quâ tua Justitia universæ mortalitati ultimam dicer sententiam! æternum væ damnatis!

Sedulò vigila mea anima, neque enim scis diem, neque horam adventus Domini; omnia transeunt velut umbra: non fide temporis, est enim dubium & breve: semper ergo vigila.

O felicem seriam poenitentiam, quæ perennia cœli gaudia meretur!

17. Septembris.

Multum consolationis confert, si anima ex absentia Dei desolata cogitet, Deum esse ubique: at ubi vehementia & ingentes tui amoris impetus crescunt, quis animam juvabit, nisi tu amantissime Creator?

Quando placet ô supreme rerum Domine, curare vulnus, quod mihi inflixisti? reverâ non est alia salus, neque spes, neque solidum gaudium, nisi pati pro te ô amor cælestis! ô benè applicatum tempus patiando! ô beati amantes!

O vere

O vere amator suavissime Deus! quantâ gratia, quantâ mentis dulcedine curas amoris vulnera, quæ sagittis tui sacratissimi amoris mihi auspiciatò impressisti!

18. Septembris.

O Mi Deus lenimentum dolorum meorum! quàm stolidus sum! ubinam possunt reperiri media humana, ad resananda vulnera, divino ex hoc ardore impacta?

Contra rationem militat, quærere aliquid in orbe (ubi omnia vilia sunt) ad sanandum tam nobile, & sanctum vulnus!

O mi amor dulcissime Deus! exilium meum diu durat, tempus autem breve est, quod applicatur pro felici æternitate: longa est mora diei, imò unius horæ illi, qui timeat ne te offendat.

Malo vivere ac sperare vitam æternam, quàm possidere omnes creaturas, & omnia mundi bona tam caduca brevi resolvenda in funum.

19. Septembris.

A Nima cognoscens, quàm multa & magna peccata remiserit ipsi Deus, non potest non toto ex corde aliis pariter condonare injurias: imò latatur, nancisci se occasionem aliquò saltem signò monstrandi Deo suum amorem.

Anima ornata à Deo gratiis supernaturalibus, nihilominus laborare potest imperfectionibus: at si non promptè condonet injurias, non credo gratiis illum pollere divinis, sed potius illudi à dæmone.

Voluntatem suam conformare cum divina, & ex corde condonare injurias, officium est boni Christiani. Perfecti condonant ex toto animo & perfectè injurias, suamque voluntatem jungunt plenè cum divina.

Alii hæc præstant prout possunt; Bonitas divina cuncta benignè suscipit & acceptat.

20. Septembris.

Verus pauper nihili facit omnes mundi fortunas, & quamvis ex justa causa quandoque aliquid procurare debeat, minime tamen turbatur: cogitat enim nihil sibi defuturum; & licet subinde prematur inopiâ, parùm curat, siquidem res totius orbis æstimat, ut accessorium, & nunquam ut principale.

Deliciæ hujus orbis, divitiæ, voluptates, gaudia, & consolationes quæcunque, tametsi durarent æternùm, umbræ sunt & imaginaria felicitas, cum non conducant ad Deum.

Pædor & immunditia sunt, ante dictæ consolationes terrenæ in comparatione thesauri

saui cælestis: illis enim infinitis venustatibus ac deliciis inprimis Deo nostro, immensæ Majestatis Domino, summo coeli terræque thesauro gaudebimus sine fine

21. Septembris.

A Nimæ religiosæ, quæ gaudere volunt sponso suo Jesu Christo (quid enim aliud prætenderent?) ament solitudinem, ut soli Deo loqui valeant,

Ad quietem procurandam, optimum est medium, separare se ab omnibus hujus mundi rebus.

Justa consequentia est, ut, qui res perditas amat, iisque delectatur, & ipse pereat.

Quænam major perditio, major cæcitas & infortunium reperiri potest, quàm æstimare nihilum, & res fluxas, velocissimèque perituras.

Per sanctum desiderium, quo amans anima in Deum fertur, & per fidem in eundem, divina Majestas id facit possibile, quod naturaliter impossibile videtur.

22. Septembris.

A Qua sanctarum lachrymarum, quæ profluunt ex fervidâ oratione, à Deo datur, & hæc vehementius accendit flammam amoris divini, eamque conservat: ignis amo-
ris

ris divini causa est, ut hæc aqua sanctè simul refrigeret.

Divina hæc flamma etiam refrigerat, imò glaciatur omnes affectus mundanos, quando se unit cum aqua cælesti, ceu fonte sanctarum lachrymarum profluentium ex astris, nostrâ enim industriâ has non acquirimus.

O quantum purificat hæc aqua viva, aqua clara, aqua cælestis, si non sit turbida, aut mixta luto, sed ut è cælo promanat: si anima parum hanc aquam bibat, relinquit illam limpidam, & sine omni culpa.

23. Septembris.

O Si quis tantum bibisset hujus aquæ vivæ, ut desuper ex hac vita ipsi decedendum esset! quia crescere potest amor & desiderium Dei tantopere, ut homo naturaliter tantum amorem ferre nequeat, sed beatè moriatur.

Sicut supremum nostrum bonum Deus perfectus est, sic omnia sunt perfecta, quæ nobis confert. Unde etsi hujus aquæ ingens sit abundantia, non tamen est nimia, cum in Deo non detur superfluitas, nec inopia. Si autem Deus multum hujus aquæ propinet animæ, capacem eam reddit, ad recipiendas gratias.

Eamus ad benignissimum nostrum Deum, & intueamur Ipsius misericordiam & immensam magnitudinem, & simul nostram vilitatem: det inde nobis quidquid velit, aut aquam sanctam, aut ariditatem: scit enim summus omnium Dominus, quid cuilibet conveniat.

24. Septembris.

Lachrymæ omnia obtinent, & una aqua attrahit aliam. Quando flamma divini amoris fortiter urit pectus, etsi homo sit aridi cordis, distillabit tamen identidem sacram aquam.

Personæ teneræ, ac debilis complexionis, quæ ob minimam rem profundunt lachrymas, existimabunt millies, plorare se propter Deum, ita suggerente diabolo, quamvis ita se res non habeat; unde nocent propriæ salutis.

Clarè cognoscitur, an lachrymæ profluant ex igne amoris divini: si enim consolentur, roborent, ac pacificam reddant animam, sanctæ sunt: perversæ autem & malæ sunt, si perturbent eandem & inquietent, sintque raræ.

Perfectio non consistit in lachrymis, sed in exercitio solidæ virtutis, quæ nos felices efficit, veniant postea lachrymæ, quando visum fuerit divinæ Majestati.

25. Septem-

25. *Septembris.*

NOmen filiorum Dei, excitare in nobis debet pectora fortia & generosa.

Deus omnes boni Patris conditionis in se continet infinitâ perfectione: qua propter anima merito reddi, & lachrymas fundere deberet, sperando propriam & alienarum culparum remissionem: habet enim benignum Patrem communem & angelis & hominibus.

Magnam & incomparabilem in nobis creat fiduciam, cogitando, quod in extremo judicio simus comparituri coram iudice, qui Pater noster, Rex, & sponsus est animæ.

O Domine, quàm suaves sunt viæ tuæ: sed quis sine timore per illas ambulabit?

Dum vivimus, longè absit à nobis negligentia & securitas: nam utraque ingens generat animæ periculum.

26. *Septembris.*

SI non ex corde proximo condonavimus injurias, ipsimet in nos dicimus sententiam, nimirum, nos veniâ dignos non esse.

Qui se vindicare intendit, Deum provocat ad vindictam, qui vindicantis peccata intuetur sine remissione.

Ex thesauro divino emanat, ut nobis remittat debita nostra: O felicem nostram sortem: Deus enim est offensus, & in simul Redemptor, ac liberator.

Benedic & lauda, ô anima mea, tuum clementissimum Deum, qui tibi remittit omnia peccata, sanatque omnes infirmitates tuas, liberat animam tuam à morte, teque suâ misericordiâ coronat.

27. Septembris.

Iustissimè patitur æterna inferni tormenta, qui unum dumtaxat peccatum mortale committit; siquidem comprehendi nequit ingens malum, quo Majestatem infinitæ dignitatis offendimus: ex quo elucet divina misericordia, quæ nos clementissimè tolerat, & ad poenitentiam vocat.

Inter lucem ac tenebras grandis est differentia. Deus fidelis est. Nemo peribit sine cognitione circiter, an sit in gratia, aut non?

Benignissimus Deus paterna in nos misericordia fertur, nam peccata nobis remittit, pro infirmitate dat salutem, pro morte vitam, pro miseriis nostris suam offert protectionem, pro defectibus nostris omnibus nos dicit bonis, denique nos deducit ad vitam incomparabilem.

28. Septem-

28. *Septembris.*

Nemo ex propriis viribus luce gaudere potest, hoc enim dependet à gratia divina: nihil autem ita conservat lucem animæ nostræ, quàm notitia, nos nihil posse, Deum autem omnia;

Eapropter, si anima parumper se elongaverit à Deo, in obscuram illicò noctem incidet.

Vera humilitas consistit in cognitione nostræ miseriæ, & immensæ magnitudinis divinæ.

Cognoscendo nostram vilitatem, desiderabimus alas ad volandum cum auxilio divino ad altiora.

Exercendo te in cognitione propriæ miseriæ ac vilitatis, opus habes misericordiâ Dei te illuminante.

29. *Septembris.*

Magnum quæstum facit diabolus, dicens animam inquietam; scit etiam talem nunquam immerfuram se in amore, ac laudi divinæ.

Exercet nonnunquam divina providentia in certis casibus animas, ut inde nanciscantur maiorem experientiam.

Virtute obedientiæ, nec non purâ con-

scientiâ nitenti animæ divina Majestas gratiam largitur, ut diabolus tali nequaquam nocere possit.

O Deus meus quàm longè à tuis viis nostræ imaginationes distant! anima tamen, quæ firmum concepit propositum in te verè amandi, nihil aliud quærit præter media occasiones tibi obediendi, tibi que purò corde serviendi.

30. Septembris.

UT oratio à modico tempore inchoata magnum producat effectum, fervida imò flagrans esse debet: Oratio autem aliquot annorum sine solida resolutione amandi Deum, modicos generabit effectus, & non nisi granorum salis adinstar.

Illa melior est oratio, quæ animam confirmat in bonis operibus, & ardenti desiderio, verè honorandi Deum: applicat porro intellectum ac memoriam seriò ad placendum Deo, eique suum amorem omni occasione manifestandum.

Ex defectu orationis nascitur ariditas, & frigidus in Deum amor.

1. Octobris.

Amor Dei & timor remedia sunt contra insulcus hostium in bello tam periculoso.

Necessa-

Necessarius nobis est & amor & timor Dei, amor, ut in via Domini celeres faciamus pedes, timor, ut cautè ambulemus: in hoc etenim itinere quamplurima reperimus obstacula omnes, quotquot vivimus: at amor & timor Dei ab omni nos hostium fraude tuebuntur.

Amor & timor Numinis duo sunt fortalia, ex quibus contra dæmonem ac mundum feliciter dimicabimus.

2. Oðobris.

Risum mihi movent animæ aliquæ, quæ dum orant, desiderant condemnari publicè propter Deum: si autem laborent modico aliquo defectu, aut aliquis ipsis affingatur, dolent, & defectus penitus tegere satagunt. Deus liberet nos ab hujusmodi vano mœrore.

Servient tanquam nobis utiles nostri defectus; cognoscimus enim exinde nostram miseriam, quæ oculos nobis aperit, uti cæci oculos aperuit, visumque contulit sponsus animæ nostræ.

O quàm benè Deo placet, si cognoscamus nostras misérias, & abjectissimam vilitatem, nihilque in nobis esse boni, nisi quod Clementia divina nobis largita est.

3. O&obris.

O Mi Deus! qui vulneras & non fanas, feris & vulnus non comparet, occidis, & occidendo maiorem confers vitæ beatioris vigorem.

O mi Creator! fac mecum illud, quod libet omnipotentiae tuæ.

Vera medicina vulneratæ amore divino animæ dulcissima illa est aqua, quam amantissimus Redemptor promissit omnibus illam sanctè desiderantibus, ac sitientibus.

Cor ardentè amans nullum admittit consilium, nec consolationem, nisi ab illo, qui id vulneravit, sperando se reperturum ibi remedium dulcis suæ poenæ.

Vulnus divini amoris non advertitur, nostri in actuali plaga, nec scitur unde proveniat, aut quale curarum posuit tam suave & dulce tormentum.

4. O&obris.

O Spes mea, mi Pater & Creator, mi Domine, qui etiam titulo fratris me honoras! quando cogito, te dicere, quod deliciis affluas, si cum filiis hominum sis, summam inde anima me consolationem percipit.

O immense cæli terræque Domine, qualia gratiarum verba sunt ista! verè consolantur

tur peccatorem, ut confidenter ad te recurrat!

Forſitan tibi deest aliquid ô Deus! quocum delecteris, quia me quæris vermiculum foedi odoris! illa vox, quæ audita est, dum filius tuus unigenitus in Jordane baptizabatur, nimirum delicias tuas esse filium tuum: jam hæc vox communis est, ô infinitam misericordiam! ô infandam gratiam! quam nullus mortalium mereri potest.

5. Oðobris.

O Jesu! quantus est amor tuus erga filios hominum? quia si te relinquo & delicias meas, quas in te possideo ob amorem proximi, tibi magis servio; etsi enim suavius esset te amare, attamen anima solatio gaudet, quia servit proximo propter te.

Deliciæ hujus mundi sunt incertæ, tamen si videantur à Deo datæ, certiores sunt, si comitem habeant amorem proximi.

Qui proximum non diligit, neque te amat amantissimè Deus! videmus enim ex copiosa sacratissimi tui cruoris effusione ingentem tuum erga filios Adami amorem.

6. Oðobris.

Magno affectu considera, filium te esse Patris potentissimi, qui etiamnum mil-

le posset creare mundos, omnesque suâ Sapientiâ regere, incipiendo ab altissimis Seraphinis ad vilissimum usque vermiculum terræ.

Considera insuper immensam ejus Clementiam, cum sine ullo suo commodo ex sola bonitate omnibus provideat omnesque suis gratiis foveat, specialiter pensita, quàm benignus sit tuus gratiarum Pater, qui te filii nomine honorat, qui te creavit, cum mille alios te longè gratiores creare potuisset!

7. Oðobris.

O Mi Deus! quomodo præsumit te rogare gratias, qui tam languidè tibi servit, aut tuas gratias tam parùm agnovit?

Quomodo mi Deus! potes illum gratiosè intueri, qui toties instar Judæ te tradidit?

Quid faciam igitur, ô unicum afflictorum refugium & adjutor omnium, qui tuum implorant auxilium?

Forssitan satius est, meas silere misérias, quoadusque misericordiæ tuæ placeat mihi subvenire? non, mi amor divine: quia dum multæ me premunt miseriæ, & tua benignitas immensa est, confidenter ad te accedam: Tu medeberis calamitatibus meis.

8. Oðobris.

A Nima, quæ bonis progressus in via Spiritus facere intendit, non tantum pedibus indiget, sed potius alis ad volandum.

Studeat anima, ut sit filia Dei, qualis reverâ est, magni faciat gratias divinas, & summè gaudeat filiam se esse summi Dei, sororem aut fratrem Jesu Christi, & hæredem æternæ gloriæ, desideretque, ut omnes sint Sancti, & ut hic numerus extensivè augeatur.

Confundatur anima, quod se nomine filii aut filia indignam se reddiderit, non æstimando tanta beneficia divina; erubescat insuper, quod Deum super omnia amandum tam graviter offenderit.

9. Oðobris.

Solus Amor est, qui dat formam, & roborat omnia: oremus igitur, ut tam intensus sit, ut nulla res illum impedire possit. Semper in Deo meo experta sum majora signa Amoris, quàm ego indigna ab Ipsius bonitate desiderare potuissem.

Et quid petere poterit miserabilis persona, qualis ego sum? hoc impensè oro, mi Deus! ut mihi des, ut tibi veluti divus Augustinus pro multis saltem aliquid reddere possim, cum omnia tibi debeam.

Recordare benignissime Deus, me esse creaturam tuam: da mihi, ut cognoscam te esse Creatorem meum, & ut talem te medullitus amem.

10. Octobris.

Si aliquoties inter densas animi tenebras videmus nos oppugnari ab ambitione, amore proprio, aliisque visibilibus ac invisibilibus inimicis, efficacius remedium non reperitur, quàm ardenter invocare pastorem divinum, liberaturum nos infallibiliter ab omnibus adversis.

Divinus pastor suas oviculas pascit cœlesti doctrinâ, gratiâ virtutum ipsas roborat, Sacramentorum Sanctitate tuetur, errantes benignè reducit, nolentes immixtis calamitatibus revocat, ex innata misericordia tandem sine gravi promerita poena illas gratiose intuetur.

11. Octobris.

In antiquum abiit adagium, tempus perditum revocari non posse! Sed quid impossibile illi, qui omnia potest? confiteor mi Deus! immensam tuam patientiam, firmiterque credo, quòd si placuerit divinæ Majestati tuæ in uno temporis puncto tu illud mihi revocare, validumque reddere possis.

Sed

Sed quid miramur omnipotentiam divi-
nam? Agnosco mi Deus? inter meas mise-
rias te semper potenter mihi assistere, & con-
solari misericordiâ.

Revoça benignè o Deus! tempus perdi-
rum, mihiq̃ue confer gratiam, ut præsentî
& futuro tempore coram te nuptiali habi-
tu compaream: Tu solus id facere potes.

Tempus, quod sine oratione transit, aut
aliis bonis operibus, est perditum.

12. Octobris.

DIvinus Medicus summè desiderat nos sa-
nare: medicina grata erit, dummodò
fateamur, intellectum nostrum cæcutire vo-
luntatem inclinare ad omne malum & amo-
rem proprium, memoriam oblivisci gratia-
rum nobis à Deo collatarum, linguam ad
quaslibet insolentias evomendas pronam,
cor leve dumtaxat constans esse in pravis co-
gitationibus, modicam in bono perseveran-
tiam, dissolutos & effusos sine moderatione
mores: quæ si bene cognoverimus, coele-
stis medicus nos illicò sanabit.

13. Octobris.

SI mente revolveo, quantos sine omni eul-
pa dolores passum sit incarnatum nu-
men, desipio, si non etiam pati desidero,
sine

finè mente pariter vivo , si passionēs & æ-
rumnas ferre respuo.

Quale lucrum ex creaturis spero? quid
refert, quamvis, me arguat mundus, dum-
modo Deo meo sine offensa placeam?

Confundetur, qui nobis innocenter cul-
pas affingit, si viderit, nos calumnias tole-
rare æquò animò.

Imprudenter cupio, ut alii de me benè
loquantur, quæ pessima sum, cum tamen de
meo innocentissimo Redemptore omnium
optimo sint malè locuti.

14. Oðobris.

Qui aspirat ad perfectionem non dicat in-
jurianti, utere ratione & civilius me-
cum loquere: de talibus responsionibus li-
bera nos Domine.

Si rem penitius considero, video mihi non
malè culpas imponi semper enim culpâ la-
boramus, dum etiam justus in die septies
cadit: mendacium esset dicere, quòd sine
omni peccatorum macula vivamus.

In rebus medicis possumus habitum con-
trahere ad vincenda majora.

Gratius mihi accidit, si alii de me falsa &
non vera loquantur.

Magis quandoque reddunt perfectam in-
nocentem animam non excusando se, quàm
decem conciones.

15. Oðo-

15. *Octobris.*

Offeramus nostra illo mentis ardore Deo,
quo Ille nobis gratias largitur.

Quàm benigna est in nos suprema illa Bonitas, assistendo nobis identidem, & tractando nos, ut suæ vineæ cultores.

Oratio nostra semper fit conformis orationi Christi Salvatoris nostri.

Si ex sancto habitu Deum in tuo corde semper portaveris, videatque Deus, te ista ex candore animi facere, studeasque Illi per omnia servire, manebit tecum immensa Illa Bonitas. Modico illo tempore quo vocamus orationi, oremus libere excutiendo alias nostras occupationes è mente, neque curemus ariditates, ærumnas, & contradictiones, quæ molestias nobis generare possent.

16. *Octobris.*

Cœli terræque Rex majoris facit inconditas & agrestes humilis pastoris devotiones, quàm doctorum elegantias, si iis desit humilitas.

Qui modò non omni studio laborat, ut in se morantem Deum devoto veneretur obsequio, minus aptus erit ad standum cum Maria Magdalena ad pedem crucis, quæ Christum ex tenero amore sanctissimè venerata est.

Si verba nobis non desunt ad conversandum cum hominibus, cur deficiunt ad loquendum cum Deo?

17. Octobris.

Nunquam nos ipsos & nostras misérias cognoscemus, nisi prius agnoverimus Deum, cujus considerando magnitudinem ac infinitam excellentiam, palpabimus nostram infimam conditionem: simulque intuendo limpidissimam Dei sine omni macula essentiam, clarè videbimus nostras sordes, & ponderando Ipsius humilitatem, luce clarius videbimus, quàm longè distemus à vera humilitate.

Nostra Intellectus & voluntatis potentia nobilitatur, magisque fit habilis ad omnem virtutem exercendam, si immensam Dei perfectionem, & nostras imperfectiones benè considerat.

Humilitas semper laborat, apum instar in alveario, cognoscendo suam miseriam; sine humilitate omnia tendunt in perditionem.

18. Octobris.

Si ex consuetudine non cessabis lamentari ob contrarietatem aliquam etsi minutam, quæ non est secundum Deum, nunquàm quiescas.

Addiscamus ferre aliqua ob amorem Dei.

Vincendo nostras minores adversitates, quietius vivemus.

O quantum interest, non esse nimis sollicitum ob valetudinem, præsertim si offerat se occasio serviendi Deo.

Deus ex debilibus fortes, ex infirmis sanos facere potest. Si Numini placeat nos relinquere in nostris infirmitatibus, simus prompti ad patiendum. Et quare data est nobis vita, nisi ut eam pro tanto Rege & Deo nostro perdamus? & pro honore Ipsius omnia faciamus.

19. O Sobris.

Miraculi formam habet, si pauper honoretur in hoc mundo, imò si verè talis in se sit, parùm æstimatur.

Multæ res bonæ à sæcularibus malè taxantur, censentque illas esse malas aut imperfectas.

Sæculares perfectionem intuentur, non ut illam adimpleant, sed ut in aliis illam observent, & vituperent. Aliquando servi Dei ex virtute agunt, quam tamen sæculares non ut talem, sed ut commoditatem aliquam interpretantur.

Quanti errores committuntur in mundo,
quia

quia fiunt sine consilio, praesertim si honorem alicujus personae concernat.

O benignissime Deus! tu verus es, & potentissimus amicus.

20. O &obris.

SI non simus determinati ad ferendas infirmitates, & ad libenter moriendum, nihil agemus: imbuamur ergo à divina gratia, ad non timendam mortem, & ad committendos nos totos, quantos voluntati divinae: veniat exinde quidquid velit, erimus impavidi.

Qui Deo servire incipit, minimum est, ut Ipsi suam offerat vitam, cum prius obtulerit voluntatem propriam, quod principale est.

Dum operamur cum gratia divina, tantum etiam Deus operatur suis gratiis, & immittit nobis adversitates in bonum animae nostrae.

21. O &obris.

ARiditates Deus illis immittit, quos probare vult, an sint constantes in amore divino, & istud singularis est gratia divina: perfectio tamen in hoc non consistit, sed in virtute.

Quando minimè opinamur, redit devotio: si jam improvisò tibi malae cogitationes

nes superveniant, signa te signo Sanctæ crucis, aut recita Pater noster, aut tunde pectus, excutiendo tales cogitationes, quo facto ingens acquires meritum.

22. *Octobris.*

Majus non est delictum, nec suavitas, quàm pati ob amorem optimi nostri Dei.

In alto gradu suorum consolationum stabant Sancti, dum pro Christo patiebantur: & reverà Sancta crux vera est ad cœlum via, & cōsolatio devotæ animæ.

Si ad nostrum libitum possemus eligere pœnas, omnes alias excludendo cruciatus, non imitaremur sponsum nostrum, qui orans in horto, suamque passionem prævidens, tandem cœlestis Patris dispositioni omnia reliquit dicendo, *fiat voluntas tua.* Hanc Christi vocem sequantur omnes bonæ animæ.

23. *Octobris.*

Quam miserabilis est hæc vita mortalis? ubi humanum animum nihil exsatiare potest, ubi continuæ mutationes: necesse est, in oratione ferre cum patientia supervenientes cogitationes impertinentes, & naturales impetus, sicuti & ariditates, aliaque spiritui contraria: & licet nos perfectos esse

arbitremur, si tamen Deus nostros aperiat oculos, uti fieri plerumque solet in oratione, videbimus nostras imperfectiones.

In principio orationis faciamus signum Sanctæ crucis, accusemus nos coram Deo, spoliando nos in simul omnibus rebus, quasi hora mortis nostræ jam adesset.

24. Octobris.

AD tuas scholas venio mi Deus! non ad docendum, sed ad discendum: loquor cum tua Majestate, etsi pulvis tantum sim, & miserabilis terræ vermis: offero tibi in perpetuum sacrificium holocausti animam: deinde oculos defige in crucifixum, & cum affectu admirare amorem Ipsius, percurrente minutim omnes Ipsius dolores pro te toleratos.

Miraberis profundissimam humilitatem, quâ seipsum exinanivit faciendo hominem Deum & Deum hominem. Contemplare magnificentiam & liberalitatem, quâ usus est Deus manifestando se hominibus, reddendo illos participes suæ gloriæ, potentiæ, & magnitudinis. Et isthæc benè considera.

25. Octobris.

Benè dicitur, animam debere vivere vermis terræ adinstar.

Proprium vermi est, pectore contingere terram,

terram, humiliatum Deoque subiectum esse ac creaturæ, & quamvis pedibus teratur, aviumque rostris infestatur, in suo tamen humili situ manet: sic homo in illo statu constanter perseverare debet, in quo à Deo positus est, tametsi volucres sive dæmones ipsum pungant, molestique sint imaginationibus, & importunis cogitationibus animum inquietum reddant: si hæc omnia cum patientia ferat in oratione, atque vincat, non modicum inde fructum referet.

26. Octobris.

Non aliam orationem desidero, quam illam, quæ in me devotionem auget. Et licet multæ tentationes, ariditates, & adversitates me premerent, existimarem tamen talem orationem Deo acceptam fore. Stante jam, hanc esse veram orationem, non quaramus consolationes, quia modicum accidens monstrabit nostram imbecillitatem, & vanas esse nostras inclinationes & opiniones.

Vera desideria honoris divini cognoscuntur, si quis seriò memoriam & intellectum applicet ad placendum Deo.

27. Octobris.

Rogemus Deum nostrum, ut aperiat oculos nostros cum luce fidei, quatenus cum humilitate intelligamus, quid sit Deus, & quid

nos simus, & ut cum humili hac cognitione possimus observare Ipsius mandata, & consilia, & in adimplerione in omnibus voluntatem divinam.

Intuendo caput Christi spinis coronatum, consideremus nostram ruditatem, ac cecitatem Intellectus nostri.

Aspiciendo Sacratissimas Ipsius manus clavis perforatas, consideremus Illius liberalitatem, & nostram tenacitatem, Ipsius gratiarum dona, & nostram ingratitude: videamus hic immensam altitudinem, usque adeo depressam! & protricam summam celsitudinem.

28. O & obris.

Intueamur Domini nostri pedes, clavis perforatos, considerando Ipsius benignissimam sedulitatem, quâ nos quatit, & nostram pigritiam, quâ illum ingrati perquirimus.

Aspiciamus latus apertum, ibique cor amantissimi Jesu, Ipsiusque ardentissimum amorem, quô nos amavit, dum voluit, ut suum cor, noster nidus & refugium esset, per quod in diluvio nostrarum calamitatum velut in arcam gratiarum intraremus, supplicando, ut sicut voluit latus suum apertum in testimonium divini sui amoris, ita cor nostrum suis gratis aperiat, quô nostras necessi-

necessitates Eidem confidenter aperire , remediumque ac medicinam ab Ejusdem Clementia obtinere possimus.

29. Oðobris.

ORaturus se resignet & subjiciat Deo , & cum animi promptitudine illud ineaciter, per quod illud duxerit divina manus, seque totum committat divinæ Majestati.

Advertat diligenter ad voluntatem Dei, an ipsi dorsum monstret, aut vultum? an portam aperiat, aut claudat, aut an apprehensâ manu ducat illum in cubiculum suum.

Æquo animo se subjiciat judicio divino per omnia: si Deus illum reprehendat, extollat voluntatem Dei cum profunda humilitate: si ipsum consoletur, æstimet se indignum tantâ gratiâ, & semper laudet bonitatem Dei.

30. Oðobris.

MAgnam saperet in urbanitatem ac rusticitatem sponsæ regię (quam humili ortam domo Rex elegit) si jussu non compareret coram Rege, uti Regina Vasthi suô fecit damnô, Rege hoc graviter apprehendente, sicut sacra testatur pagina.

Idem operatur coelorum Rex cum anima; dum enim divina Majestas declaravit delicias suas, esse cum filiis hominum, si hæc gratia-

rum verba fugeret anima, privaret Deum suis deliciis, etsi hoc faceret sub prætextu humilitatis: & reverâ defectus judicii est, constitutum in necessitate non velle amplectari occasionem dum in promptu est.

31. Octobris.

Etiam si non offendendo Deum, & intrando Religionem, existimes te omnia fecisse adhuc tamen remanent aliqui vermes, qui non cognoscuntur, quam dum in Religione proficis, quales sunt Amor proprius, existimatio sui ipsius, judicium temerarium de proximo etsi in rebus modicis, defectus charitatis proximi, quem non amas, sicut te ipsum. Sis qualicunque in Deum elevatus Spiritu, si offenderis Deum, omnia perdes.

Intueamur Christum sine timore: nunquam occidet hic sol Justitiæ, nec permittet, ut ambulemus in tenebris: nunquam hunc perdemus, si non nostrâ malitiâ nos ab eo separaverimus.

1. Novembris.

Consideremus Mysterium Sanctissimi Sacramenti Eucharistiæ, ac præstantiam hujus cibi, qui substantia est æterni Patris: magna hanc munificentiam à Deo hominibus præstitam. Regius vates ait Dominum
lam

nostram medullam viscerum divinorum nobis conferre ad nos confortandos, quô cibô à juventute refecti sumus. Et quia in baptismo generati sumus à summo Deo, nostrum vult esse tutamen, cui etiam filiorum nomine nos beare benignissimè placuit.

Confidera modò, quâ virtute ac puritate nitere debeat, qui manducat hunc divinum cibum.

2. Novembris.

Committendo singulis diebus peccata, quamvis modica sint, si non tempestivè medeamur tales sensim radices ponent, quæ deinde non poterunt sine magna vi eradicari, & facile contingere potest, ut ex his quotidianis minutis multa alia nascantur peccata.

In tremendo illo iudicio post mortem modica peccata non apparebunt parva, præsertim si anima gratiis divinis dotata Judicem in vita semper in sponsum elegit.

Quamvis sit ingens misericordia divina, videmus tamen multos mori sine Sacramento poenitentiae.

Certum est, animam nullo maculatam peccato, nunquam impediri ad petendam cum Deo perfectam amicitiam cum debitâ humilitate.

3. *Novembris.*

Potentissime Deus! sine alio judicaturus
es nostras negligentias, quia non adhi-
beamus conatum ad te honorandum, & co-
lendum, neque studemus te reddere nobis
propitium in tremendo illo iudicii die.

Securus pericula hujus mundi percurrent,
qui ali cupit ex divino liquore vulnerum
Christi.

Illumina me o Sapientia divina! quibus
artibus in hoc gravi miserabilis mundi bello
pugnare debeam?

Quam immenso gaudio perfundentur a-
nimæ, Dei Clementiâ sublevatæ ad coelum,
si fruuntur coelestibus iisque infandis deliciis,
duraturis sine fine.

4. *Novembris.*

Accidit quandoque, ut roget Deum ali-
quis occasionem merendi & patiendi ob
amorem Numinis, non considerando suam
imbecillitatem imparem his ferendis. Exinde
Majestas divina illi ærumnas & persecutio-
nes immittit, ut turbatus vivat.

Si poenitentiam tuarum culparum egisti,
& remissionem earundem promeritus es,
noli gaudere sine desiderio ferendi calami-
tates.

O ani-

O anima mea fideliter DEO servi, & in ipsius misericordiam omnem tuam fiduciam conjice!

Aut modica, aut ingens tibi ferenda crux est, dum vivis.

5. Novembris.

Clarissime agnosco nostram infirmitatem: ideo cum opere non possimus nostrum testari amorem, saltem id faciamus desiderio: dabit brevi ministeria divina, ut desideria & opera pari passu ambulent.

Det Clementia divina, ut magnis desideriis abundemus, quamvis ea opere complere nequeamus.

Qui desiderat agere poenitentiam, quotiescunque illam peragit, agnoscat, totum profluere à gratiâ divina.

Dum video me inhabilem ad juvandum proximum, vellem, ut idonea essem ad ferendas calamitates.

6. Novembris.

Nostrum est, semper voluntatem divinam facere: statuatur deinde nobiscum Deus, prout placuerit divinae suae Majestati.

Serviendum Altissimo, uti decernit Ipsum supremum Numen, non prout nobis placet.

Nihil omnino agendum est contra voluntatem divinam.

Justitia requirit, ut æterni Patris voluntatem adimpleant filii, & supremi Regis fideles vasalli.

Summa perfectio non consistit in consolationibus supernis & mentis dulcedine, sed in unione plenâ voluntatis propriæ cum voluntate divina.

O mi amor divine ! quàm nihil sum sine te ! si tantummodò parum à te elongor, ô Majestas divina ! quàm præceps in meam tendo ruinam !

7. Novembris.

CHristus Dominus non est similis medicis terrestribus: visitat enim ægrotos, licet non nocetur, estque benignior pauperibus quàm opulentis: omnes suâ curat præsentia, estque contentus, dummodò æger cognoscat opus se habere cælesti Medico: non multùm de infirmitate discurret, etsi hæc sit ingens, sed promittit infirmis sanitatem unico, sed vero cordis gemitu; Etsi ægritudo sit impura, & sordibus referta, medebitur tamen divinus Medicus, qui etiam incurabiles ex infinita miseria sua morbos curat. Ipse solvit, & medicinas ex propria bonitate præbet, scilicet ex latere, unde promanat sanguis & aqua, sanguinem ut curet, aquam,

ut

ut lavet fordes peccati, eâ benignitate, ut morbi penitus nihil amplius appareat.

8. *Novembris.*

Sæpe divina sapientia electis suis subtrahit suas consolationes & specialia auxilia, ut cognoscant suam miseriam.

O quàm modicæ videntur exteriores ærumnæ, respectu aliquorum interiorum, quas patiuntur animæ Deum amantes.

Optimum ad ferendas ariditates & interiores calamitates remedium est, dare operam interea operibus charitatis & sperare in Deum, qui nunquam deest sperantibus in Ipsum.

Anima divino amore faucia nihil præter Creatorem desiderat, & quia ad ipsum ante mortem venire nequit, summe mortem exoptat, estque illa vita instar mortis.

9. *Novembris.*

Difficile nobis accideret, si non possemus quærere Deum: Maria Magdalena, Samaritana, & Chananaea Ipsum piè quærentes invenerunt.

Subinde malus genius magna in nobis desideria excitat operando res impossibiles, ut intemittamus Deo nostro servire obsequiis possibilibus, & quorum præsentem occasionem

sionem habemus. Ideo malè opinamur existimando, nos desideriis impossibilium satisfacere Deo.

Non ædificemus turre absque fundamento: Deus enim non tam respicit magnitudinem operum, quàm intensum amorem, quò fiunt opera.

Nunquam deest Bonitas divina suis amantibus, & vocantibus ipsum semper benigne respondet.

10. Novembris.

Etiam modicæ adversitates pro Deo toleratæ, favores sunt divini: quia regulariter nobis adveniunt post acceptas ingentes gratias à Deo.

Exit anima ex multis calamitatibus, velut purissimum aurum ex aurifabri olla, videt enim in se Deum.

Si magnas persecutiones & ærumnas ob amorem Deo sereno feramus animo magnum animæ nostræ emolumentum accedet.

Quo major adversitas, eo majus est animæ lucrum.

Si Deus suâ gratiâ nobis assistat, nihil in nos agunt adversitates.

11. Novembris.

Non te excuses nisi magna cum ratione. Deus semper defendit illos, qui innocenter & sine culpa vivunt.

Puto amantibus Deum unam majorum consolationum in hoc mundo esse, quando innocens anima hominum malitiâ verbis laceratur.

His temporibus si operiantur errores, gravissimè ferunt homines, quia non libenter audiunt veritatem.

Animæ Deum eminenter amantes, nihil aliud in corde gerunt, quàm honorem & gloriam altissimi: & utilitatem proximi: & hæ sibi profunt, & alios adjuvant.

12. Novembris.

In mundo pauci, exceptis religiosis, totam suam fiduciam in Deo ponunt: & qui religionem intrat ex amore Dei, non recordatur amplius mundi.

Quot sunt illorum, qui possessiones suas reliquerunt libere ob securitatem animæ suæ: nunquam tamen deest religiosi alimentum & sustentatio.

Magnum beneficium præstat Deus illis locis, ubi multi reperiuntur conventus & personæ religiosæ.

Tantæ

Tantæ potentia est Deus, ut æque multos, quàm paucos sustentare possit.

Magna res est pati ex obedientia, præsertim, si frequenter contingat, quod bonis religiosis familiare est.

13. *Novembris.*

Ubi parùm est spiritus, ibi plerumque multum passionum animi: talis enim ex minima contrarietate magis exardescit, quàm homo spiritualis ex summa calamitate: nihilominus falsè judicat se esse spiritum plenum.

Vera paupertas spiritus non quærit consolationes in oratione, sed consolationes in densis adversitatibus, quas patitur lubenti animo ex amore illius, qui semper vixit ærumnis circumdatus, scilicet Redemptor noster Jesus Christus.

Proficuum est in vita spirituali, nunquam retrocedere, sed semper progredi, nec ambire consolationes desuper: veniant postea, quando placuerit Deo nostro.

14. *Novembris.*

Facile semper tuli omnes adversitates, quando consideravi salvatorem meum, ipsam nimirum innocentiam stetisse coram Hebræis, iudicibus iniquissimis.

Cum

Cum tam bono amico, bonoque capitaneo, qui nobis aperuit viam ad patiendum, quis non quælibet contraria ferret? præsertim cum nobis det sanctum vigorem, & auxiliarem porrigat dexteram.

Quis ille, qui videns nostrum salvatorem vulneribus plenum, summisque perfectionibus afflictum, qui illum non fervidè amaret? & pro eo dura & adversa quæcunque non libenter toleraret?

Quis videndo parumper gloriæ cælestis, quam divina benignitas suis servis elargitur, non palparet manibus, valde modicum esse quod patimur, præmium autem fore immensum.

15. Novembris.

SI cognosceremus, quàm ingens damnum inferat, malos mores introducens, mille prius mortes subiremus, quàm tanti mali causam poneremus.

Diabolus laborat, ut in observatione malorum morum simus constantissimi, omniaque conatur in interitum animæ nostræ; unde petendum à Deo subsidium.

Nunquam dicant religiosi hanc rem esse nullius momenti, neque nocere: sunt enim quandoque gravissima, ducuntque animam sensim in ruinam.

Magnam timeat poenam, qui relaxationes observationum religiosorum introducit.

Mediantibus pravis peccatis, dæmon aperit portam, ut grandia peccata intrare possit.

16. Novembris.

Totum id, quod ob amorem Dei patimur, statim nobis refarcitur.

Credo amantissime Jesu, si etiamnum viveres, curares tua vulnera ex amore nostri, ut nostra curares animæ vulnera: alia medicinā non indiget animā nostra.

Amantes Christum, velut boni vexilliferi semper ferant explicatum vexillum humilitatis, sed neminem feriant: ipsi verò ictus omnes hostium excipiant patienter: officium enim ipsorum est pati cum Christo.

Personis Deum amantibus ærumnæ tantum vigoris dant, ut ex tam sancta radice nascatur solida pax animi.

O quanta consolatio animi, pati ad complendam voluntatem Dei.

17. Novembris.

Persona religiosa suos consanguineos sæpius videre desiderans sine fine spirituali, est imperfecta.

O quan-

O quanto malò religiones oblitæ sunt perfectionis religiosæ, quæ vult, ut cum Deo multa cum consanguineis tractemus.

Non capio, quare dicamus, nos relinquere omnia mundi solamina propter Deum, si principale non deseramus, scilicet affectum excessivum erga consanguineos.

Quantò minùs consolationum hujus mundi gaudebis, tantò majoribus, iisque cælestibus te beabit Deus.

18. Novembris.

Non curemus minucias, quas putamus militare contra nostrum honorem: ne simus æquales infantibus, qui ex stramine fabricas infantiles conficiunt. Humana inclinatio est, ascendere ad altiora (etsi abhinc non simus ascensuri ad coelum) reperientur tamen rarò, qui descendere seque humiliare volunt.

Certum est, nostrum Magistrum, Redemptorem Jesum Christum nunquam perdidisse honorem & immensam gloriam, quamvis se humiliaverit usque ad mortem.

Nunquam recede à Deo, nec etiam ex re parvi momenti.

Non excusare se, inter perfectissima est, & magni meriti.

19. Novembris.

Per viam, quam inivit Christus, tendere debent omnes, quotquot illum sequuntur, alias aberrabunt à vera via.

Non horreat crucem anima, quia juvante Christo portabit illam facile & libenter: ingenti quæstu proinde illam feres.

Excellens & utilis est modus, in corde semper gerere humanitatem Christi, ex quo nascetur sanctus amor erga Redemptorem nostrum.

Terrenis gaudiis ac laxamentis censes te obtenturum, quod Salvator noster spargendo copiosè sacratissimum suum cruorem meruit? impossibile est.

20. Novembris.

Humani generis hostis dæmon nobis ingerit cogitationes, quòd ad religionem venerimus, ad commodè vivendum per Christum, minimè autem ad moriendum pro Christo, hancque commoditatem esse necessariam ad subeunda & ferenda religionis

nis onera, & hoc, ut conservetur sanitas ad observandas religionis leges : morimur tamen, necdum impletô unô mense, aut forsitan unâ die.

Si dæmon nobis timorem incutit perdendæ sanitatis, nihil agemus pro gloria Dei, & salute animæ nostræ.

Paupertas & commoditates non benè conveniunt.

21. Novembris.

O Arcana divina! etsi non velimus, misericordia divina tamen nos immeritos disponit ad gratias ipsius recipiendas.

Divina Majestas magnas nobis gratias facit ad producenda opera generosa, nisi ponamus obicem,

Nemini Deus negat misericordiam suam, si totum se Deo & confidenter committat, polleatque animo generoso : hos enim animos Deus amat.

Clementia divina veris suis servis magnos facit favores, gratiasque largitur : omnia tamen suo tempore.

Unam solùm resolutionem sanctam Deus à te exspectat, cetera ille sua ex parte benignè conferet.

Ingratitudo, & nulla cognitio magnitudinis beneficiorum Dei, magnoperè nocet animæ.

22. Novembris.

IN omnibus rebus creatis considera providentiam & sapientiam divinam, per omnia illas laudando & honorando.

Si quispiam loquatur de materia spiritali, audi illum cum humilitate, & velut discipula apprehende illa, quibus te instruet.

Semper in cella tua mane, nisi exeundum sit ex causa: Rogabis autem ante exitum gratiam, ne foris eam offendas.

Cum imitari debeamus Sanctos, qui mundum pedibus conculcârunt: & nos laboremus, ut interiori affectu, & per omnia simus à mundo elongati.

Qui servit cuipiam ex amore, omnes adversitates sine frontis ruga sustinet.

23. Novembris.

O Divina humanitas! si non obvelâsses tuam immensam magnitudinem in Sacra.
era.

sacramento Eucharistiæ, qui mortalium ob miseriam & vilitatem suam auderet accedere ad tantam Majestatem.

O quanta puritate ac virtute nitere debent manducantes hunc divinum cibum!

Suavissimus & dulcissimus est cibus ac potus in sanctissimo sacramento Eucharistiæ: sed erubescamus ex nostra ingratitude, quâ tam parum sanctissima Christi desideria suum nobis amorem exprimentia agnoscimus & veneramur.

Amore Dei pollemus, si parati sumus ad operandum, omniaque ferenda pro Deo, quod oblatâ occasione ipso testari opere necessarium est.

24. Novembris.

SI videbis in quibusdam personis opera aliqua, quæ videntur peccaminosa, nunquam fac inde judicium certum, sed considera in talibus virtutem aliquam.

Plurimos errores ac imperfectiones intuemur ut res modicas, sed videbimus res suo tempore graves, & ut tales judicabuntur à Deo, præsertim illa, quæ impediunt charitatem.

Perfecta humilitas non est, proximum judicare ut peccatorem : forsitan enim majori dolore animi sua peccata deplorat, quàm nos ipsi.

25. Novembris.

Redemptor noster Christus continuo videns tot peccata contra Majestatem divinam commissa, totque animas in inferno æternum perire, tam benignus est, ut sæpius ideo subiret mortem, sed una mors pro toto mortalium genere satisfecit eminenter.

O beatæ coelorum animæ, vix non vobis invideo, quod libere sitis à dolore ob offensam summi Dei orto, & ingratitude peccatorum, quas dæmon tantâ multitudine secum auferet.

Beati, qui tremendo mortis puncto, lætabuntur in Deo.

26. Novembris.

O Quàm inhabiles sunt nostræ vires ad intelligendam immensam magnitudinem Dei!

Decipimus nosmetipsos, si per servitium divinum multorum annorum existimamus

nos intelligere ea, quæ nullus, miti à Deo illuminatus capere valet.

Ad capiendam magnitudinem Dei, captivum se cognoscat noster intellectus, nihil enim est imbecillitas intellectus nostri, & omnia Deus noster incomprehensibilis.

Omnes res creavit Bonitas divina, ut illis fruermur, ipsique ferviremus.

Magnitudo Dei, & opera divina terminum non habent.

Quis ille Cicero, qui condignè misericordias Dei, ejusque magnitudinem extollet condignè? impossibile est.

27. *Novembris.*

DEus nunquam deest servientibus ipsi, & verba illius in perpetuum durabunt: unde licet egena nihil timeo.

Magnam animi teneritudinem erga pauperes in corde gero, unde meam vestem, quam fero, ad subveniendum illis libenter darem: ex ipsorum miseriis sanè nullum horrorem aut nauseam haurio.

Gratias divinas verà paupertate acquisitas non aufer à nobis clementissime Deus!

Fervide Deo fervienti nunquam defunt necessaria vitæ.

O mi Deus! quàm parùm serviunt superba palatia spiritui interiori.

28. Novembris.

Verba vitæ loquitur æterna Veritas, in quibus omnes mortales omnem animi quietem invenient. Quid essent omnia creata, si Deus alia creare vellet?

Nihil Deo præscribendum est: quippe in uno ictu oculi animam ad altum amoris elevare potest. Potentissimus est Deus, desideratque nobis semper benefacere.

Aliquoties tantis viribus agit amor divinus, ut naturale subiectum sua dulcedine suavissimè imbuat, & occidat. O dulcem! o felicem mortem! quam anima subit per manus divinas, & amorem Dei!

29. Novembris.

O Ratio à persona in necessitate constituta fervidè dicta, efficacior est: nam elevat cogitationes, accendit mentem, & provocat ad lachrymas: & quia exprimit

nostram necessitatem, majori fervore oramus.

Hic orandi modus Deo magnopere placet: quia sicut magni domini rusticos rusticè & simpliciter aliquid rogantes libenter audiunt, sic Clementissimus Deus non considerato verborum apparatu, ac elegantia, simplicem nostram orationem, sed fervidam gratiosè audit & exaudit.

30. Novembris.

Quàm potentia & efficacia sunt verba Dei? per quæ Deus Intellectum illuminat, ut cognoscat virtutem, disponatque voluntatem ad cognita in opus redigenda.

Fæminæ virique indocti in sublimioribus mysteriis tantum apprehendant, quantum Deus illis manifestabit. Si autem non intelligant, non fatigent intellectum, sed simpliciter credant, laudentque Dei magnitudinem, eò quòd sit tam grandis, ut illam Intellectus ipsorum capere nequeat.

O ingens dignitas supremi Numinis, quæ nos excitat ad observandas leges divinas omni diligentia.

1. Decembris.

SEponamus omnia negotia non necessaria, ut interius possimus appropinquare Deo: imò inter ipsa negotia foveamus in corde Deum, quantum fieri potest.

Benignum est Numen erga miseros mortales, omniaque benignè suscipit, quæ ipsi offerimus: non tamen se nobis plenè communicat, nisi prius nos totos quantos ipsi eradamus, nec operatur in anima, nisi hæc per omnia à mundanis affectibus libera, totam se Deo immergat.

Non tam facilè hanc veritatem intelligimus, nimirum Deum in nobis intrinsecè habitare, nosque in Deo.

Si non intricatus es exterioribus, flet anima sola cum solo Deo, quod in anima ingentem accendet amoris flammam.

2. Decembris.

OMunde, munde! quàm multi quærunt in te honores, quia te non cognoscunt!

Quicquid in toto reperitur orbe, formam armorum habet, ad feriendam miseram animam.

Anima

Anima constituta in gratia divina clarissimi speculi adinstar se habet, in quo videtur Christus; quando autem anima peccato mortali maculata est, obscuratur, obduciturque nubibus, ut Christus videri nequeat: hæreticus autem velut speculum ruptum se habet, quod pejus est speculo obscurato.

Omnes res in Deo videntur, quia omnes in se continet: hoc si viderent peccatores, nemo tam effrons foret, qui summum offenderet Numen.

3. Decembris.

Illi, qui delectantur mundi honoribus, deliciis, ac divitiis, æstimant homines divites, qui largè, profusè, & voluptuosè sua dispergunt.

Ille verò qui Deum amat, has vanitates horret nihilque curat.

Nimius & inordinatus amor proximi voluntatem corrumpit, ut inepta sit ad purum amorem Dei.

Stricta personarum religiosorum amicitia, communitati grande damnum infert: rarò hæc servit ad amandum Deum, quinimò ansam diabolo præbet ad introducendas factiones,

ctiones, & diversos affectus in religione cum præjudicio animorum.

4. Decembris.

PER Dei amorem intermitte particulares has amicitias, contaminant enim etiam fraternos affectus. Si affectus nos inclinat magis ad unam, quam alteram personam, simus cauti, neque permittamus affectui nostro liberum frænum.

Magna familiaritas virorum ac mulierum non est laudabilis, quia non omnes ita purè sunt affecti, uti purissima gratiarum Virgo ac Mater, & candidissimum castitatis liliū divus Josephus, quæ familiaritas induxit puritatem, quia cum illis erat Christus.

Laboremus, ut nostra voluntas nulli affectui sit subdita, nisi illi, qui nos redemit pretioso suo sanguine.

5. Decembris.

RES fidei, quantò magis naturaliter impossibiles videntur, tantò firmitus illas credere debemus.

Sanctissima Sacramenta talis sunt medicina, & unguentum pro nostris vulneribus, ut illa non tantum forinfecus, sed ex integro curent.

Sum.

Summum orbi damnum affert, ignorantia solidæ veritatis Sacræ scripturæ. Quàm miserè fluctuaremus, si in mundo non esset filius DEI in Sanctissimo Sacramento : nihil enim æternum Patrem adeò placat, quàm tam nobile pignus.

Non alia de causa Filius Dei manet nobiscum in Sanctissimo Sacramento Eucharistiæ, quàm ad nos animandos, & adjuvandos in adimplenda voluntate Dei.

6. Decembris.

SI una solùm vice magna fide ac amore accedamus ad Sanctum Eucharistiæ Sacramentum, ditissimi recedere possumus, quantâ mentis opulentiâ recedemus, si frequentius accedamus?

Qui frequenter Sacram communionem sumit, debet suam indignitatem cognoscere: Satiùs igitur esset, si non ex proprio motu, sed ex obedientia impofterum eam accederet, quæ omnes nostros defectus supplet.

Illâ, quâ communicas die, tuæ matutinæ cogitationes & orationes sunt, quod tu miserabilis terræ vermis percepturus sis summum Deum : vespertinæ autem, quod Illum

lum acceperis, summasque Illi gratiarum actiones debeas. Communicare spiritualiter ingens animæ bonum est: studeant ergo bonæ animæ ita communicare, ex quo Deus nostrum erga Ipsum amorem videbit.

7. Decembris.

Animæ Deum intensè amantes non quarunt hic requiem & serenos dies, cum videant Salvatorem nostrum inter perpetuas calamitates absolvisse suam vitam: rogant ergo Christum cruce, qui rogantibus benignissimè annuit suâ gratiâ.

Animæ orationi deditæ desiderant ærumnas. Sed postquam illis onerantur, pauci sunt, qui pacato illas animo ferunt.

Ineptia est quærere lenimentum in adversitatibus, quas Deus nobis in nostrum animæ bonum immittit.

Via crucis tutissima est ad accedendum ad Deum.

8. Decembris.

Pullvis & cinis suapte naturâ terræ adhæret: dum tamen vi ventorum elevantur, & sustinentur, vi cedere debent:

Sic se habet anima, quæ pulveri ac cineri rectè comparatur, quando Deum orat, cognos-

gnoscat seipsam, & suam miseriam: postea-
quam autem suavis ventus Spiritus Sancti
animam sensim elevat, & infert cordi divi-
no, quod illam sustinet, illique suas gratias
confert, potentiamque manifestat, agat hu-
millimas gratias, pro tam ingenti gratia.

9. Decembris.

UNica lachryma sparsa ab amante anima
non potest comparari cum omnibus æ-
rumnis mundi, etsi his etiam quàm pluri-
mum mereamur: & qualem majorem quæ-
stum quærere possumus, quam Lachrymas
testes nostri in Deum.

Summum Dei donum est consolatio, quâ
videmus nos lachrymari pro tam magno,
imò supremo domino.

Una sola gutta coelestis aquæ in anima
generat contemptum & fastidium omnium
rerum terrenarum.

In terrenis deliciis vix percipimus animi
requiem, habent enim terrena gaudia ple-
rumque admixtam amaritudinem.

10. Decembris.

Humilis anima, quæ non quærît consola-
tiones, sed crucem amat, nihil delicia-
rum

rum ambit, quas dæmon ad decipiendum subinde ingerit animæ: quod minime fit, si consolatio profluat à Spiritu divino.

Infelix cæcitas est intermittere orationem: & ubi solida quies reperitur nisi in solo Deo? quæ stupiditas, lucem, velle fugere, & eundo cæspitare ac titubare? quantam superbiam nobis inspirat dæmon, cum nos removeret à columna, quæ nos tutos à casu præservaret.

11. Decembris.

Scientia ingens thesaurus est pro exercitio orationis, si habeat comitem humilitatem.

Persona orationi dedita, si tractet cum doctis, nolitque seipsam decipere, non decipietur ab illusionibus dæmonis.

Mali genii formidant humilem scientiam, nam sciunt, quòd per hanc aperiendæ sint fraudes diabolicæ.

Vide, ut animæ tuæ causas conferas cum confessorio Spirituali ac docto, cui obediæ ad amissim.

Nullum infert damnum conversatio cum bonis: sint autem nostræ conversationes semper bonæ ac sanctæ.

12. Decembris.

AD ponendum primum lapidem fundamentalem in ædificio spirituali, requiritur bona conscientia, & omnis possibilis diligentia cavendi peccata etiam venialia, idque sequendi quod perfectum est.

Ad videndum clarè, qualiter à nobis lex divina sit observanda, oremus ardentè: sine hoc fundamento ruet ædificium.

Bonitas animæ citò dispareret ac perditur, malitia verò si radices figat, eradicari vix potest: mali mores introducunt habitum imperfectionum.

Pone ante oculos virtutem, & desidera illam, studeque illam possidere.

13. Decembris.

CLementia divina majorem nostri curam habet, quàm nos ipsi, scit etiam, quid cuilibet proficuum sit: quid ergo præsumis teipsum regere, qui propriam voluntatem jam obtulisti Deo?

Si non plenè & absolutè voluntatem tuam cum divina conjungis, prout tuæ obligationis est, non permittet Deus, ut bibas aquam illam cœlestem perfectæ contemplationis.

P.

Quo-

Quomodo debita nostra solvere possumus o Deus! qui nihil habemus, quod à te non accepimus: possumus tantummodò nostram cognoscere vilitatem, nosque humiliare! Offerimus tamen cum tua gratia tibi nostram voluntatem plenissimè.

Vult Deus suos sponso sibi liberè, sed semper adhærentes.

14. Decembris.

Non est verus honor, quem mundus offert, sed potius mendacium, attamen omnes honorem amant.

Verus honor longè à mendacio recedit, estque verax, & æstimat quod æstimandum est, spernendo instabilem mundi honorem.

Nihil est, quidquid mundus magni facit, quia brevi sortietur finem: nihil reverà magnum est, quod Deo displicet.

O quàm parum valebit in iudicio divino nobilis prosapia, & avitus sanguis!

Si abesset honoris ambitio, & pecuniarum aviditas, pacatus foret totus orbis.

Honor & utilitas nequeunt esse in eodem subiecto: nam quod est utile animæ, respuit honorem mundanum.

15. Decem-

15. Decembris.

Qui serio considerat tormenta damnatorum, judicabit delicias esse, quidquid in mundo patimur, respectu cruciatuum, quos æternum maledicti sine fine ferunt. O quantum benignitati divinæ debes, quæ te toties ab horrendis inferni tormentis clementissimè præservavit!

Omnes mundi dolores sunt sine comparatione leviores, quàm quod æternum damnati vel uno momento in inferno in arduibus sempiternis patiuntur.

Non est aptus ad ferendos magnos dolores, qui parvos tolerare nequit: sed qui assuescit ferre modica, tandem aptus erit ad toleranda majora.

Nostre calamitates etiam maximæ sine comparatione minores sunt, quàm quos Redemptor noster pro nobis patientissimè tulit.

16. Decembris.

Errant, qui cum spiritu sancto volare præsumunt, priusquam ipsis alæ Dei gratiâ succreverint.

Nemo virtute pollet, nisi antea cum opposito virtutis pugnaverit.

Quàm imbecillis anima, quæ non continuò irrigatur à gratia divina!

O quanta miseria, si Deus parumper se separet ab anima! denique nulla securitas, dum in hac carne vivimus!

Magis Deo placet vera humilitas, & cognitio suæ vilitatis, quamvis hanc per multas afflictiones comparaveris, quàm multæ orationi dediti.

Sæpe ibi quærimus lucrum, ubi perdidimus.

17. Decembris.

Qui paupertatem vovit non quærat sollicitis artibus benevolentiam aliorum, ut inde plus acquirat eleemosynæ.

Religiosi non studeant placere mundo: non enim deerunt illis alimenta pro conservanda vita.

Divina bonitas semper opitulatur iis, qui propter amorem Dei omnia reliquerunt.

Cum Deo tractanda negotia non nisi magna & ardua: Deum rogare temporalia, sic purè accessorium aliquid & accidentale.

Deciperemus mundum, si monstraremus nos pauperes spiritu, cum tamen Dei gratiâ simus spiritu divites, & solùm quoad exteriora pauperes.

18. Decembris.

PAupertas spiritus tam magnum est bonum, ut comprehendat omnia mundi bona, quibus absolutè dominatur, illa videlicet spernendo.

Vera paupertas voluntaria ob amorem Dei exercita, quadam Majestate claret: nullus enim reperitur, qui illam non veneretur.

Certissimum est, illum, qui nulla indigere, numerare multos amicos.

Quid me juvant Reges & magni Domini; præsertim si propter illos in minimo Deum meum offenderem.

Verum Dominium est, omnino nihil possidere.

19. Decembris.

Fulgere delicias divinæ suæ Majestatis humilitatis prætextu, indiscretio est, & spiritualis ruditas, estque species contemptus, dum à manu divina non accipimus, quod nobis offert.

Ingens DEO injuria fit, si dubitamus de ipsius liberalitate, dum ex amore magis manifestat suam benignissimam omnipoten-

tiam, quàm rigorem Justitiæ: & sicuti grandis esset blasphemia, negare potentiam divinam in castigando peccatores, sic majus esset vitium negare desiderium Dei in conferendo gratia miseræ mortalitati.

Vera humilitas non consistit in non acceptance gratiæ, quam Rex nobis offert, sed in humili acceptance & cognitione, hanc non prævenire nostris ex meritis, sed ex purâ gratia.

20. Decembris.

Dæmon subinde falsam aliquam humilitatem invenit ad nos inquietandos, & ad laborandum, ut nos in abyssum desperationis præcipitet.

Si anima non vult decipi, sit verè humilis & simplex; hoc factò non poterit dæmon illam decipere.

Si dæmon nedum plenè possideat animam, Deus tamen det illi licentiam, illam torquendi, quantâ vi aggredietur illam, ac cruciabit? quid faceret, si animam absolutè possideret?

Considerando imbecillitatem animæ nostræ, firmam in Deo confidentiam figamus,
infe-

inferamus vim naturæ nostræ: Sic victoriâ
crownabimur.

21. *Decembris.*

Si autem ardentissime Deum amans sciat
aliquem actum esse majoris perfectionis,
nosque melius per illum servire Deo, sine
difficultate illum producit, cujus infirmas
vires proinde Majestas divina roborat, dat-
que vigorem.

Nihil est necessarium, nisi amare te toto
ex corde, amantissime Deus! & omnia pro-
pter te relinquere, tu enim aliquando repo-
nes omnia.

Cui regula & observationes religiosæ du-
ræ videbuntur, sibi non regulæ hoc impu-
ter: cum etiam tenerioris complexionis per-
sonæ, etiam ægrotae facilè eam observent,
& cum solatio spiritûs.

22. *Decembris.*

Meditatio principium est acquirendi o-
mnes virtutes, datque spiritum Deus
illam inchoantibus: & quamvis quispiam
sceleratus sit, si Deus ad meditandum illum
excitet, relinquet vitia.

Nemo vos seducat, monstrans aliam vobis viam, quam orationis: Oratio proprium religiosorum officium est. Qui dicit esse periculosum, orationi studere, cavete talem, uti periculum ipsum: qui tales prætextus ad non orandum inveniunt, caveant sibi; fugiunt enim bonum & incurrun malum.

Qui orationem intermittit, à vera via declinat.

23. Decembris.

Minimi etiam defectus in humilitate, grande damnum inferunt vitæ spirituali.

Ædificium orationis fundatum sit in humilitate: & quantò magis se humiliat anima in oratione, tantò magis Deus illam elevabit.

O quanta beneficia præstat humilitas, & humili, & illi, qui cum humili conversatur.

Vera humilitas, quamvis anima se cognoscat peccaminosam, unâque suam vilitatem, non est inquieta, non obfuscatur mens, nec inducit ariditatem, sed potius consolatur.

24. De-

24. Decembris.

EX vita & passione Christi venie & continuo nobis omne provenit bonum.

Summè summo places Deo anima, qui cum humilitate mediatorem eligit filium Dei, qui licet solus relictus fuerit in calamitatibus, nunquam tamen nos relinquit desolatos, sed gratiosam porrigit manum.

Non est melior Societas, à qua nunquam nos separemus, quàm amantissimi nostri Jesu, & dulcissimæ suæ Matris, placetque nostro Salvatori, si ipsi compatiamur, & ob ipsius amorem relinquamus solatia nostra.

Si perdamus ductorem nostrum Jesum, veram perdemus viam.

Qui videt Christum apud se omnia videt bona.

25. Decembris.

O Spes mea Deus! quando considero, à te benignè dictum, consolationem tuam esse morari cum filiis hominum, o-

mnes , puto , peccatores ad tuam misericordiam confidenter confugere posse.

Lætare anima mea! nam est , qui tuum Deum unice amat.

Exulta! est enim , qui cognoscit bonitatem & potentiam Illius: age humillimas Illi gratias , quia suis efficit gratiis , ut cognoscat Jesum unicum Dei filium.

Quia Deus delectatur esse nobiscum, humillimè supplicemus, ut nobis largiatur fastidium omnium rerum tetrenarum , ne nos ab Ipso separent. Gaudeamus in consideratione immensitatis divinæ eo fine , ut semper Ipsum amemus & laudemus.

26. Decembris.

Vera devotio excludit omnem Dei offensam , & necesse est , ut anima semper disposita sit ad operandum benè.

A devotione palliata & sine ratione, libera nos Domine.

Non monstra devotionem exterius, quæ intrinsecus non nutritur, benè tamen fit, ut abscondas utramque.

Devotionem internam non monstrabis, nisi magna necessitate adductus : Secretum enim

enim mihi aiebant D. Franciscus & S. Bernardus.

Sunt aliquæ devotiones modicæ, & motus animæ, qui ortâ adversitate aliquâ statim intermittuntur. Has citò pericuras devotiones hoc nomine non dignor, etsi sint bona principia, bonique motus animæ.

27. Decembris.

O Pretiosum amorem! quando anima olim seipsam amans, nunc fervidè incipit amare Deum, ut ab Ipso redametur! quantas spargit lachrymas, quantas agit poenitentias, quod orationes dicit, ut Spiritu proficiat! certè mille perderet vitas, ut solùm parumper aliquid favoris divini lucraretur.

Qui hoc modò amat, semper metuit, ne anima, quæ tantoperè amat, perdat dilectum. Omne desiderium talis animæ est, dicescere bonis cœli.

Amemus virtutem proximi nostri, & bona ipsius interna, nunquam curando exteriora.

28. Decembris.

SI videamus amicam nobis personam ærumnis obrutam, omnia patienter ferre, congratulemur illi; & licet libenter ferremus amici

amici onera, cederemusque ei merita, quæ lucraremur patientiâ, debent tamen omnia fieri sine ulla Spiritus perturbatione: O felices animas, quæ hoc modo amantur.

Languens amore divino consolationem percipit, si videat alium eodem amore languere: & sicuti simul patiuntur sic etiam multa simul merita lucrantur.

Consultum est tractare cum amicis Dei, ex quo animæ multa fluunt bona.

29. Decembris.

Qui vult agere pro Deo & proximum juvare, necesse est, ut polleat solida virtute, ne alios in tentationem inducat.

Quia concionatores aliqui respectus humanos non relinquunt, pauci sunt, qui se verè relictis publicis vitiis emendant.

Majorem producit fructum apud proximum persona totaliter perfecta cum fervore amoris divini, quàm multi tepidi.

Sicuti etiam ad conversionem animarum plus confert perfectus, quàm multi imperfecti.

Amans Deum ferventer anima plus fructus affert verbis & opere, quàm multi alii, qui

qui id præstant aliquò suò commodò, & sensualitate.

30. Decembris.

Magna Dei gratia est, si cognoscimus Ipso illuminante, quanta lucrari possimus patièdo propter Deum.

Non cognoscitur grande bonum, nimirum pati pro Deo, nisi omnia relinquamus ob Ipsius amorem: si cum difficultate hæc deferamus, signum est nocivi amoris in hæc temporalia, eruntque omnia imperfecta & perdita.

Meritum non consistit in consolationibus, sed in operando, patièdo, & amando.

Ingens Christi amor demonstratur ex immensa Ipsius Clementia, dum omnia sustinuit ob amorem nostri.

31. Decembris.

Amantissime Domine, de me nihil sollicitus sum, te Unum desidero!

Non quiescit anima, nec satiatur, nisi in te solo?

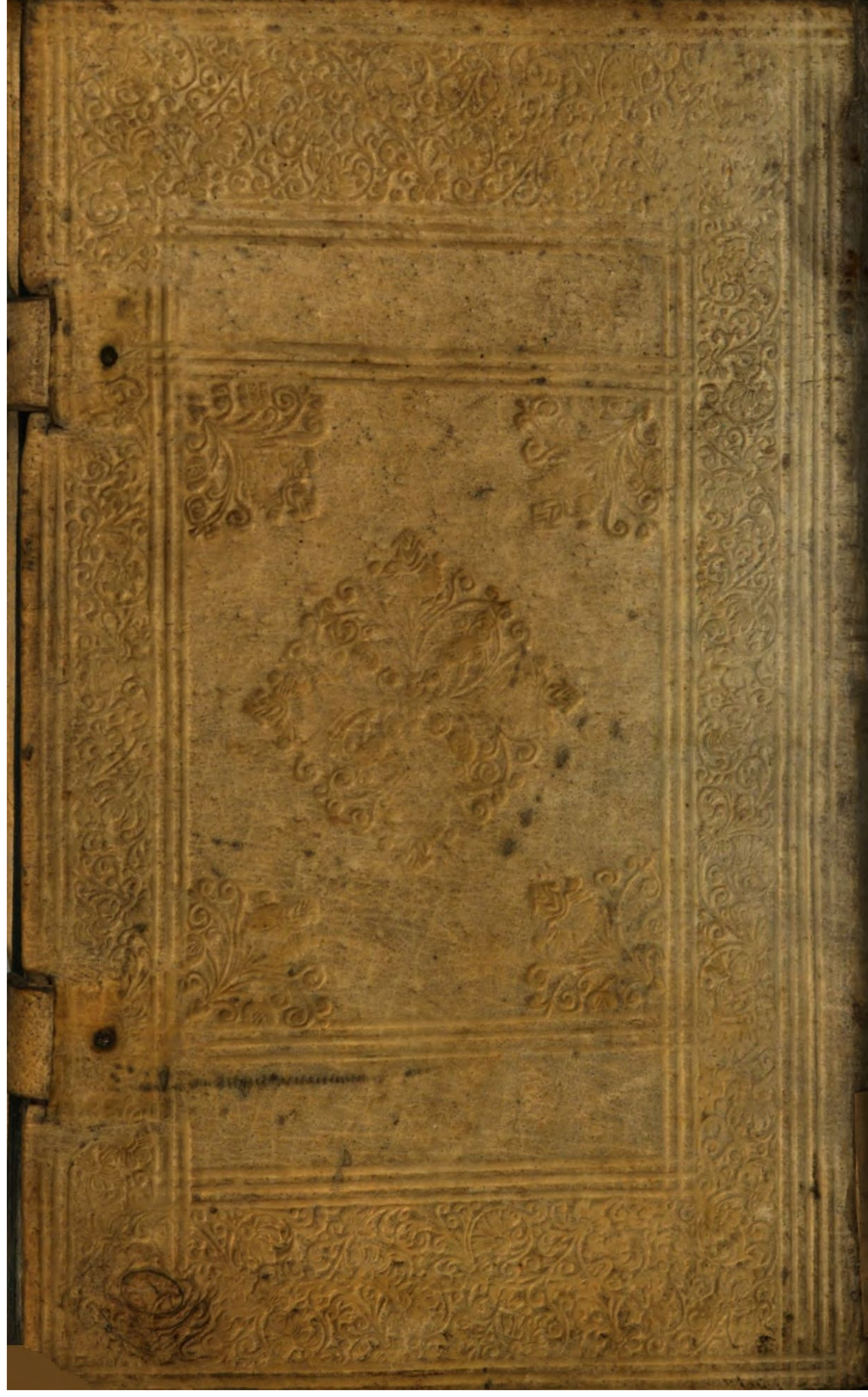
Ardor & affectus voluntatis nostræ in nullo quiescit, nisi in amore infiniti Boni, quod solùm nostrum faciat animum.

Sint

Sint terrigenarum affectus puritate men-
ris iidem cum coelicolis : gaudeant in coelo
beati , nos patiamur in terra : coelicolæ
Deum adorent , nos veneremur
Sanctissimum Sacramen-
tum.

*Sit benedictus Deus in omni-
bus & per omnia.*

Zuchetti, Joannes

Jesus, Maria, Joseph Diarium Excerptum Ex Scriptis S. Theresiae, magnae
Spiritus Magistrae ; Utilissimum illi, Qui desiderat proficere in vita
spirituali

Francofurti 1715

Regensburg, Staatliche Bibliothek -- 999/Asc.433
urn:nbn:de:bvb:12-bsb11082218-1
VD18 12246735-001